Rodica Ojog-Braşoveanu

SPIONAJ LA MĂNĂSTIRE

-roman poliţist – ciclul Minerva-

1972

Capitolul I

„CASCĂ OCHII, DOBRESCULE!“

Profesorul Lucaci îşi potrivi perna sub cap. Braţul ostenit căuta colţurile cu urechi apretate din pânză albă, festonată. Gâfâind uşor, rămase cu ochii aţintiţi în întunericul înalt, plin de stele. Stele multe, lucioase, ghirlande de beteală cum se văd doar la munte. În fund, peste zidul alb se profila clopotniţa mănăstirii decupată parcă din carton. O adiere slabă înfoia delicat pliurile perdelelor de tifon. Pe icoanele de la căpătâi, luminile nopţii agăţau reflexe dulci, tremurânde, însufleţind surâsuri sfinte.

Mişcarea uşoară de pe cerdac îi atrase atenţia. O umbră mângâia pereţii, strecurându-se cu paşi moi, de felină. Zâmbi: „Dau târcoale fetei...“ şi instinctiv îşi îndreptă ochii spre camera din dreapta. Îi plăcea s-o urmărească aşa, din întuneric, descifrând zgomotele intime greu de camuflat în odăiţele înguste cu pereţi subţiri. Pieptănul lăsat pe placa de sticlă, scrâşnetul periuţei de dinţi pe dinţii albi, frumoşi, cu margine albăstruie, papucii mici aruncaţi pe

Rodica Ojog-Braşoveanu

SPIONAJ LA MĂNĂSTIRE

-roman poliţist – ciclul Minerva-

1972

Capitolul I

„CASCĂ OCHII, DOBRESCULE!“

Profesorul Lucaci îşi potrivi perna sub cap. Braţul ostenit căuta colţurile cu urechi apretate din pânză albă, festonată. Gâfâind uşor, rămase cu ochii aţintiţi în întunericul înalt, plin de stele. Stele multe, lucioase, ghirlande de beteală cum se văd doar la munte. În fund, peste zidul alb se profila clopotniţa mănăstirii decupată parcă din carton. O adiere slabă înfoia delicat pliurile perdelelor de tifon. Pe icoanele de la căpătâi, luminile nopţii agăţau reflexe dulci, tremurânde, însufleţind surâsuri sfinte.

Mişcarea uşoară de pe cerdac îi atrase atenţia. O umbră mângâia pereţii, strecurându-se cu paşi moi, de felină. Zâmbi: „Dau târcoale fetei…“ şi instinctiv îşi îndreptă ochii spre camera din dreapta. Îi plăcea s-o urmărească aşa, din întuneric, descifrând zgomotele intime greu de camuflat în odăiţele înguste cu pereţi subţiri. Pieptănul lăsat pe placa de sticlă, scrâşnetul periuţei de dinţi pe dinţii albi, frumoşi,

cu margine albăstruie, papucii mici aruncaţi pe duşumeaua goală, nu deodată ci pe rând, răsfoitul nervos al cărţii („fata asta nu ştie niciodată unde a rămas“) apoi, nu prea târziu, acelaşi roman „de dragoste şi bineînţeles siropos“ căzând singur din mâna adormită.

Mişcarea se repetă. Văzu din nou umbra subţire, ori poate alta, alunecând pe cerdac, nefiresc de iute, ca o părere. Profesorul îşi trase pătura până la bărbie încercând să ghicească care din oaspeţii arhondaricului pândea uşa fetei.

Nu putea fi paraliticul, bărbatul acela chipeş ţintuit nemernic de viaţă pe un scaun cu rotile. Boala – era sigur – îl înrăise. Îi plăcea să spună lucruri dezagreabile, surprinzător de inteligente. Hm, da… da… cu adevărat inteligente. Mai degrabă farmacistul. Stă tot timpul la pândă… Cu ochii, cu simţurile, cu trupul subţire. Ce pui de lele… Pe vremuri avusese un colaborator care-i semăna. Prin ’35? ’36? Câţi ani trecuseră de atunci?… Poate pictorul excentric şi aiurit, dar nu atât cât încerca să pară… Până şi nepricopsitul acela de Dabu, omul din spatele căruciorului. Ce privire ascuţită! De geambaş… Da, un geambaş cum văzuse odată, în copilărie, la un bâlci lângă Vaslui. Mâna nişte telegari albi… Dabu ăsta e din aceeaşi familie. Minte… Hm, minciuni de vacanţă. Vacanţă… Câte-i mai rămâneau? Una? două?… până la vacanţa cea mare… definitivă…

Aţipise. Noaptea pătrundea prin perdelele uşoare, mireasmă iute de iarbă tânără, de romaniţă, de ziduri reci cu poveşti multe şi vechi. Poveşti cu caftane şi conduri, cu cosiţe blonde şi mătăsoase scăpând de sub mantii romantice…

Tresări. O siluetă, umbră fără consistenţă, se opri în dreptul uşii. Pătrunse în odaie odată cu vântul, o dată cu noaptea. Ezita… Parcă ar căuta… Ce caută? Acolo, pe masă…

Lucaci deschise ochii mari. Văzu mâna întinsă, degetele încleştate cercetându-i buzunarele hainelor de pe spătarul scaunului. Nu, nu căuta bani… Agenda!

Încercă să strige. Emoţia, spaima, mahmureala somnului îl sugrumau. Deschise gura dar nu reuşi să articuleze nici un sunet.

Umbra dispăruse…

Abia atunci îşi reveni. „Agenda!… agenda!“

Sări din pat şi cu mişcări neîndemânatice de om bătrân îmbrăcă halatul. Ieşi afară izbit de aerul puternic, ameţitor. Coborî împleticit treptele cerdacului. Jos în pivniţă, se vedea lumină. Inima! Cât de tare îl durea inima! Se lipi de uşa întredeschisă. Pe un butoi vechi, cu doage ruginite, strălucea ochiul unei lanterne. Aceeaşi siluetă răsfoia încet paginile agendei. Cu cealaltă mână regla aparatul de fotografiat. Asta era… Ţipă tare, să-i trezească pe ceilalţi, să-i alarmeze. Scâncetul jalnic nu trezi pe nimeni. Doar umbra se întoarse. Abandonă aparatul apucând ranga rezemată de butoi. Se apropia ameninţătoare. Lucaci începu să alerge. Avea să-l omoare. Ştia bine. Va să zică asta era ultima… ultima vacanţă.

Auzea distinct, din ce în ce mai aproape, paşii celuilalt. Elastici, ritmici. Unde să se ascundă? Până la cerdac era mult. Erau trepte. Alte trepte. Şi nu putea să strige. Ajunse în curte. Făcu câţiva paşi către tufişurile înşirate de-a lungul gardului, apoi se răzgândi. Prea departe. Distinse umbra mare, nefiresc de mare, a unui camion. Coti brusc. Cu eforturi disperate se căţără, rostogolindu-se sub prelată. Urechile-i vâjâiau. Nu putea să audă paşii celuilalt. Poate nu-l va găsi… Poate nu asta era ultima vacanţă…

O ştiu sigur doar când simţi lovitura puternică în tâmplă. O durere covârşitoare, roşie, vâscoasă…

Umbra urcă treptele cerdacului şi dispăru între zidurile vechi.

* * *

Mănăstirea, siluetă umedă, înfricoşătoare, se înălţa singură în noapte. Turnurile subţiri, ascuţite ridicau braţe descărnate invocând parcă mânia cerului. Apoi, după un timp, urgia se dezlănţui. Un bubuit prelung, depărtat, ameninţător ca o prevestire…

Pe cerul de întuneric cineva începu să se joace desenând cu degetul grafice de foc…

* * *

Simţi roua dimineţii udându-i picioarele prin sandalele încălţate fără ciorapi. Privi ferestrele arhondaricului întunecate, oarbe. Luă salopeta aruncată în ajun peste oblonul camionului şi urcă la volan.

Pe parbriz, actriţe în rochii de seară sau costume de baie decupate din reviste zâmbeau colorat. O maimuţă de pluş, aducătoare de noroc, tresărea la zbuciumul maşinii.

Omul conducea atent, cu gura strânsă. Era singur pe şosea. Îşi privi ceasul. Patru jumătate dimineaţa. Văzu semnul, dar nu-l luă în seamă… Fluierul ţâşni din spate, strident, stăruitor. Acceleră. După câţiva kilometri scrâşni din dinţi, scuipând gros maimuţa cu ochi de sticlă.

Un IMS prăfuit bara şoseaua. Frână scoţându-şi legitimaţia. Ochii subofiţerului alunecară pe trupul şoferului, pe mâneca cenuşie a salopetei de doc. Sânge! Sânge se scurgea în picături întunecate şi printre obloanele camionului.

Făcu un gest scurt, săltând prelata. Cadavrul ghemuit pe grămada de saci ţinea ochii deschişi.

* * *

La şase dimineaţa, o trezi ţipătul lui Keops – papagalul cu creastă princiară:

— *a plus b la pătrat egal cu a pătrat minus doi ab…*

Nu izbutise însă să-i bage în cap sfârşitul formulei, dar maiorul de securitate Minerva Tutovan – celibatară convinsă – nu dispera. Îi dădu de mâncare, atentă la amestec şi dozaj. Nu era o treabă simplă să-l convingi după aceea să înghită laxative.

Îşi începu programul matinal umplând ca de obicei tabla neagră din fundul odăii cu simboluri sofisticate de algebră şi trigonometrie. „Dezmorţesc mintea, băiete, şi generează o excelentă stare de spirit pentru tot restul zilei“, obişnuia să-l asigure pe tânărul său colaborator Dobrescu. Locotenentul încerca însă unele îndoieli…

În dimineaţa aceea de vară, strălucitoare, cu arome vagi, citadine, maiorul Minerva Tutovan se simţea iritată. Îl trase de coadă pe Spiridon, *caniche*-ul cenuşiu, verificându-i reflexele şi, satisfăcută de rezultat, intră în baie. După duşul scoţian *rather stiff* ieşi vânătă dar cu un sentiment cert de triumf. Ochii rotunzi, două călimări negre, străluceau luminând obrazul colţuros, lipsit de feminitate.

În aşteptarea locotenentului Dobrescu, convocat pentru ora opt, se hotărî să înlocuiască garnitura robinetului, nu din spirit de economie, Doamne fereşte, ci pentru că ţinea foarte mult să dea întrebuinţare iodului şi pansamentelor din baie…

Nimeni n-ar putea afirma că Minerva Tutovan avea cultul banilor. În ziua salariului, îşi umplea buzunarele cu dulciuri şi ronţăind tot drumul bătea magazinele pentru satisfacerea unor necesităţi „imediate“. Locotenentul Dobrescu, antrenat într-o astfel de cursă, rămăsese stupefiat văzând-o achiziţionând un acvariu uriaş „o ocazie extraordinară, înţelegi!“ în care acum îşi păstra ciorapii şi mâncarea lui Keops. Deunăzi, obţinuse „la un preţ absolut derizoriu“ o trusă completă de ceasornicărie, bifase în *România liberă* un anunţ privitor la o colecţie de pipe după

care îi sticleau ochii: „Simt că n-am să am linişte dacă nu pun mâna pe ele. Îţi dai seama? Pipe din spumă de mare şi pământ ars…“ Evident, Minerva nu fuma.

Sugându-şi degetul strivit îşi aminti brusc că uitase să-şi ridice solda. Ieri, întorcându-se de la minister, abia încropise 65 de bani pentru autobuz investigând căptuşeala jachetei, iar în Cişmigiu suspinase literalmente de poftă în faţa chioşcului cu bulgări de zahăr vanilat învârtiţi pe băţ.

Cineva sună. Traversă tiptil vestibulul strâmt şi deschise brusc.

Neavertizat, locotenentul Dobrescu – sprijinit cu tot trupul de uşă – dădu buzna înăuntru gata să cadă.

— Ce-i intrarea asta de operetă, Dobrescule?!

— Iertaţi-mă, tovarăşe maior. N-am auzit când aţi deschis…

— De când te cunosc, nu fac decât să iert. Şi tot degeaba… Mă rog, ia loc.

Privind în jur, locotenentul bănui că e vorba de o figură de stil. Scaunele erau ocupate cu maldăre de reviste, gazete, cărţi.

— Nu-mi sta în cap, băiete!

Băgă reşoul electric în priză şi puse la încălzit un ibric cu apă.

— Bei o cafea?

— Nu vă deranjaţi…

— Lasă farafastâcurile! Bei sau nu?

— Beau, riscă locotenentul care n-ar fi pariat că bicarbonatul în cafea îi prieşte. Minerva păstra zahărul într-o cutie albastră geamănă…

— A! Scuză-mă te rog. Am uitat să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Auzi vorbă… Pentru că ai avut amabilitatea ca în lipsa mea să treci zilnic pe-aici. Sper că i-ai dat lui Keops seminţele în doza recomandată?

— Bineînţeles.

— Bravo! Eşti un băiat de treabă. Şi lui Spiridon?

— I-am luat rasol de la măcelărie.

— În fiecare zi?

— În fiecare zi.

Minerva îl sfredeli cu privirea apoi izbucni:

— Se cutremură carnea pe mine când te aud! Minţi, Dobrescu Vasile! N-ai călcat o singură dată pragul acestei case! Bietul Spiridon! Bietul Keops! Cum ai putut să-i laşi cinci zile fără hrană?! Numai măgarul de Diaconescu din a IX-a B a fost în stare să prindă muşte şi să le ţină nemâncate într-o sticlă[{1}].

Se trase doi paşi înapoi măsurându-l furioasă:

— Pe mine vrei să mă duci!? Sunt cel puţin optsprezece amănunte care demonstrează că în loc să faci ceea ce te-am rugat – nota bene, rugat, puteai foarte bine să-mi spui că nu ai timp, sau că nu vrei – ai umblat brambura prin munţi!

Dobrescu căscă ochii mari: „Cum naiba s-o fi prins?!“

— L-am găsit pe Keops explorând lustra. O singură dată în viaţă a riscat asemenea exhibiţie: când a năvălit pisica lui madam Stamate. Asta înseamnă că mulţumită ţie, Spiridon a revenit la instinctele primare. Robinetul din baie curgea. Eu l-am uitat deschis. O treabă pe care tu n-ai fi omis-o niciodată, cât eşti de tipicar. Ca şi ceasul rămas neîntors, ca şi uşa încuiată numai odată. În afară de asta, dragă Dobrescu, ai un tic nervos: te speli atât de des pe mâini, încât uneori ţi se cojeşte pielea. Ţi-ar fi fost peste putere să umbli cu „rasolul“ lui Spiridon fără să te speli după aceea. Ori săpunul e intact. Aşa cum l-am cumpărat. Ca să ajungi la seminţele lui Keops trebuia să te strecori printre peretele vestibulului şi dulapul de cărţi. Spaţiul fiind îngust este imposibil să nu atingi zidul. Şi nu l-ai atins. Dâra – acolo unde varul s-a şters – îmi aparţine. Tu ar fi trebuit să laşi o urmă cu cel puţin două palme mai sus... În ultimele cinci zile, a plouat în întreaga ţară cu excepţia masivului Bucegi. S-a scris în toate ziarele, s-a anunţat la toate buletinele meteorologice. Poţi să-mi povesteşti şi mie unde te-ai bronzat? Vrei poate să-ţi spun şi cum arăta diva care te

însoţea? Pentru că n-ai fost singur. Numai o femeie te putea convinge să baţi coclaurile şi grohotişurile. Eşti un comod! Nu ai asemenea iniţiative. Îţi spun, Dobrescu: gen sportiv, înaltă cât Everestul şi o cheamă Yvonne.

Locotenentul simţi nevoia să se aşeze:

„M-a turnat cineva, e clar!“

— Când la 1,82 înălţime, atât cât ai tu, îţi înalţi tocurile şi pui talonete, înseamnă că vrei să-ţi ajungi dulcineea din urmă… Că o cheamă Yvonne nu-i greu de ghicit. Ai venit cu un ziar a cărui manşetă e plină de iniţiale gingaş împreunate. Îţi recunosc majusculele Y + V. Cauţi, bănuiesc, o monogramă pentru aşternutul de nuntă. Yvonne şi Vasilică! Sună frumos… De ce tocmai Yvonne? Zi-mi alt nume de femeie care începe cu Y!

Locotenentul lăsă ochii în jos, oftând spăşit:

— Aveţi dreptate.

Minerva traversă încăperea pufnind:

— În sfârşit, despre isprava asta mai discutăm noi… Uite, pentru ce mi-am permis să te deranjez. Ai să pleci în locul meu la Mănăstirea Domniţei.

— La mănăstire?

— Imaginează-ţi! Treizeci de kilometri de Râmnicu-Vâlcea. Dealuri, pădure, frunze foşnind, pârâiaş şi poieniţe. O să-ţi placă! În orice caz se înscrie în sfera ultimelor tale preferinţe…

Locotenentul încercă să descifreze satisfacţia pe chipul Minervei. Nu se omora după natură. „Sunt o citadină înrăită, îi mărturisise cândva. Dacă nu simt asfaltul sub tălpi şi n-aud tramvaie, devin melancolică. Un troleibuz aglomerat în miez de vară, cam pe la ora prânzului, reprezintă pentru mine tonicul ideal…“

— Ce am de făcut?

— Să stai cu degetul în gură. La mănăstire îşi petrece concediul doctorul Lucaci. Lucrează la un soi de anestezic cu proprietăţi excepţionale. În variantă finală va constitui o adevărată revelaţie pentru medicină din punctul de vedere

al administrării şi eficacităţii, fiind totodată complet lipsit de nocivitate pentru organism. Aici e chestia mare!

— Nu văd de ce a trezit interesul nostru.

— Ai răbdare! În funcţie de doză, anestezicul poate deveni un halucinogen extrem de periculos. Adevărul este că însuşi Lucaci a rămas consternat când a înţeles ce drăcie a născocit. Substanţa acţionează asupra centrilor nervoşi. De pildă, administrat în doză „N“ unui individ, acesta pur şi simplu nu mai reacţionează un anumit număr de ore. Cade într-o stare de euforie, voinţa şi capacitatea de discernământ îi sunt complet paralizate. Omul râde, e fericit, nu-şi dă seama ce se petrece, poţi face ce vrei cu el, fără să opună cea mai mică rezistenţă. Lucaci nu sesizează aspectul militar al chestiunii, dar el e acut îngrijorător. Este suficient să introduci o pilulă din halucinogenul respectiv într-un rezervor de apă, ori într-un cazan de mâncare, pentru ca un întreg oraş sau o unitate militară să-ţi ciugulească din palmă fără ca să se fi tras un singur foc de armă. Ajuns deci în mâini criminale, anestezicul poate declanşa o catastrofă. Iată de ce ne interesează securitatea lui Lucaci şi a descoperirii sale. După o săptămână petrecută la mănăstirea Domniţei, aş afirma că nimeni nu pare preocupat de eforturile doctorului, deşi e înconjurat de o faună care nu-mi place. În concluzie, continuăm supravegherea pentru orice eventualitate. Eu nu mă mai pot ocupa de treaba asta. Am discutat cu colonelul Ionaş. E de acord să pleci tu. Îl privi ameninţător: Vezi, poate i se întâmplă ceva…

O întrerupse ţârâitul slab al telefonului.

— Răspunde!

După câteva secunde, Dobrescu îi întinse receptorul:

— E pentru dumneavoastră.

Minerva asculta cu faţa încruntată, apoi întrerupse convorbirea apăsând pe furcă. Oftă:

— Prea târziu.

— Ce s-a întâmplat?

— Profesorul Lucaci a fost asasinat. Bietul om. Era un mare savant.

* * *

Primul lucru pe care-l văzu intrând în birou fu o ceaşcă uriaşă de cafea şi sticla cu suc de roşii. Minerva aprecie cu un zâmbet delicateţea colonelului Ionaş.

— Ai avut ghinion!

Nu răspunse. Îşi duse ceaşca la gură ţinând-o strâns cu amândouă mâinile ca un copil. Gestul îi era familiar colonelului.

„De-ar fi oleacă mai frumoasă…“ Se corectă repede: „Nu, n-ar mai fi ea…“

De altfel, după ce o cunoşteai era imposibil să te mai gândeşti că nu e cârnă şi că trupul slăbănog cu membre lungi sugerează un cuier sau poate un cocostârc. O urâţenie dezarmantă, căci Minerva şi-o plimba cu dezinvoltură ca pe un stindard, părând în general că se simte foarte bine, că îşi ignoră cu desăvârşire aspectul fizic.

— Te-ai întrebat desigur de ce asasinarea profesorului Lucaci a coincis cu plecarea dumitale de la mănăstire.

— Da. Sunt convinsă că nu există nici o legătură. O coincidenţă nefericită şi atât. Nici măcar Lucaci nu-mi cunoştea adevărata identitate. Bănuia în urma discuţiei cu dumneavoastră că este supravegheat, iar ideea în sine îl amuza. Nu-i acorda prea mare importanţă. Considera probabil că cifrându-şi manuscrisul a devenit invulnerabil. El şi opera.

— Mă izbesc mereu, oftă Ionaş, de acelaşi fenomen: cu cât cineva este mai dotat profesional, cu atât mai dezarmat rămâne în viaţa de fiecare zi. Ca şi cum geniul canalizat într-o singură direcţie ar epuiza toate resursele. Când l-am chemat pe Lucaci, s-a comportat ca un copil. I-am atras atenţia să nu ia nimic la mănăstire. Nici măcar o însemnare.

S-a strâmbat la mine. Munca lui nu interesează pe nimeni, totul e codificat, adevărate hieroglife, etc. Aspectul militar al problemei îl ignora deliberat: „Ce? Suntem în război?! Exageraţi…“ De altfel, afirma că nu are propriu-zis intenţia să lucreze. Îi rămăseseră de pus la punct câteva detalii… La mănăstire urma să reflecteze. Nimeni nu-i poate interzice să gândească… Nici n-a vrut să audă de un om de al nostru în preajma lui. „Guvernantele mă indispun.“

— Mda…

— Din nefericire însă, lucrurile stau mai prost decât îţi imaginezi. Am telefonat la institutul lui Lucaci.

— Şi?

— Safe-ul e intact dar gol.

Minerva îl privi lung:

— Asta înseamnă că…

— Înainte de a pleca la mănăstire şi-a scos lucrarea fără să anunţe pe nimeni. A lăsat înăuntru un bilet, avertizând că isprava îi aparţine.

— Un fals?

Colonelul clătină din cap.

— Nu. E scris de Lucaci.

— De necrezut! exclamă Minerva. De ce a făcut-o?

— În bilet motivează că lucrarea nu era pusă la punct. Erori, imperfecţiuni, lipsuri, pe-aicea. N-a suflat o vorbă, fiindu-i teamă de opoziţia direcţiei şi evident a noastră. Şi pentru ca dezastrul să fie complet a scos şi mostra. Un etu cu câteva pilule…

* * *

Se stăpânea eroic dar Minerva ştia că după plecarea ei femeia se va prăbuşi. Îşi va încleşta degetele în aşternut, îşi va astupa ţipătul hohotind înăbuşit între perne, se va zvârcoli până durerea se va ostoi, lăsând în urmă ochi goi şi obraji secătuiţi ascunşi în valuri cernite. Acum stătea

dreaptă, o bătrână măruntă şi zveltă, cu un cap cochet de bucle albe. Linia gurii înţepenită strângea parcă în colţuri toate lacrimile.

— Sunteţi sigură că n-a luat materialul la mănăstire?

Doamna Lucaci dădu din cap:

— Eu i-am făcut valiza. Era foarte neajutorat în chestiuni practice. A plecat doar cu agenda. Restul, dosarul şi proba de substanţă le-a încuiat aici, în birou.

Minerva îşi reprimă oftatul.

— De ce nu le-a dus înapoi, la institut?

— N-a mai avut timp. Se grăbea. De fapt, încă nu isprăvise. Abia după ce s-ar fi întors din concediu… Ochii i se înceţoşară.

— Mă iertaţi că insist. Îmi dau seama prin ce treceţi…

O întrerupse cu un zâmbet silit.

— Lăsaţi…

— Aş vrea să cercetez conţinutul biroului. Atât timp cât lucrarea se află aici, trebuie să vă avertizez că nici dumneavoastră nu vă aflaţi în siguranţă.

— Acum mi-e egal, suflă abia auzit bătrâna.

O conduse într-o încăpere spaţioasă cu mobilă puţină risipită prin unghere: cărţi, plante exotice, două fotolii de piele şi în fund, un birou somptuos de mahon, cam greoi.

— Aici, şopti sprijinindu-se de perete.

Minerva se lăsă în genunchi. Mângâie uşor broasca. O aşchie subţire îi înţepă degetul.

— Aveţi cheia?

— Da.

„Dumnezeule, gândi Minerva. O închizătoare pe care o forţezi în câteva secunde cu un cuţit de bucătărie…“

Trase mânerul fin de bronz. Bătrâna avu o exclamaţie de groază. *Sertarul era gol.*

* * *

— Spargerea s-a comis aproximativ acum trei săptămâni. Adică imediat după plecarea lui Lucaci la mănăstire.

Colonelul îşi încruntă sprâncenele.

— În seara respectivă, reluă Minerva, bătrâna fusese în oraş. O partidă de remy de la care s-a întors mai devreme ca de obicei. Unul din parteneri nu se simţea bine. Când a intrat în casă, a avut impresia că vede o umbră strecurându-se în bucătărie. Evident, n-a găsit pe nimeni, în schimb fereastra era deschisă.

— Stau la parter?

— Da. Doamna Lucaci îşi aminteşte totuşi că înainte de a ieşi în oraş o închisese.

— Incidentul nu i-a dat de gândit?

Minerva îşi ridică umerii colţuroşi:

— E bătrână şi în cele din urmă, văzând că nu lipseşte nimic – spargerea s-a comis fără urme, o broască extrem de simplă – a rămas cu ideea că memoria i-a jucat o festă.

— Deci ce s-a sustras în mod practic?

— Totul sau aproape totul, zâmbi amar Minerva. Dosarul cu lucrarea propriu-zisă şi mostra – un etu de metal cu douăzeci de pastile.

Colonelul o privi încordat:

— Dumneata înţelegi ceva? Nici un spion nu lucrează atât de descoperit. Aproape că ne trage de mânecă să-i vedem isprăvile. Fură, asasinează…

— Nu ştiu încă de ce l-a lichidat pe Lucaci, dar sustragerea se poate explica. Înlătură orice concurenţă.

— Într-o singură eventualitate: ştiind că lucrarea nu are duplicat şi având certitudinea că ceea ce îşi însuşeşte reprezintă originalul.

— Poate că are certitudine.

— Situaţia este extrem de gravă, opină Ionaş. O descoperire drăcească. În momentul de faţă, nu ne mai aparţine şi oricând poate fi împotriva noastră, evident în formulă destructivă. Mă întreb ce s-a întâmplat de fapt la

mănăstire. Îşi frecă obrazul gânditor: crezi că şi pe ceilalţi oaspeţi ai reuşit să-i induci în eroare?

Minerva îşi azvârli capul pe spate:

— N-aveam de ce să mă trădez. Prezenţa mea în arhondarie nu era de natură să atragă atenţia. N-am anchetat, n-am iscodit, nu m-am vârât în sufletul profesorului. A fost dacă vreţi, o misiune de contemplare. Trebuia să sesizez un interes special, manifestat pentru Lucaci şi lucrările sale. Nu le-am sesizat şi asta mi-o reproşez. Căută ochii colonelului: Dacă nu m-aţi fi chemat…

— Ai dreptate, Minerva. Zâmbi: Eu sunt vinovat. N-aveam voie să procedez uşuratic. Eram obligat să previn orice accident, să anticipez ca la şah eventualele mişcări ale adversarului. Recunosc că m-a derutat aparenta acalmie de la mănăstire, m-a liniştit lipsa intenţionată de publicitate de care a fost înconjurat Lucaci şi descoperirea sa. Iar de dumneata aveam nevoie. Trebuia să te trimit într-o misiune specială la Oradea. Acum, nu mai poate fi vorba.

— Ce mai! Am încurcat-o amândoi. Nu e cazul să mă menajaţi. Adevărul e că oamenii din mănăstire nu mi-au plăcut, fără însă ca cineva să-mi pară suspect din punctul nostru de vedere.

— Cu alte cuvinte, după dumneata, ucigaşul e unul din oaspeţi.

— Da. Plec de la ideea mobilului. Pentru a-şi atinge scopul, deocamdată nu ştiu care, bănuiesc însă că e vorba de agenda doctorului, erau necesare anumite preparative, mai concret o pipăire prealabilă a terenului. Ştiu eu, tabieturile bătrânului şi ale celorlalţi, ora la care se culcă, unde-şi ţine carnetul, momentul precis când se poate acţiona cu cel mai mic procent de risc, amplasarea odăilor, calculul atent al incidentelor ce pot interveni. Deci un întreg preambul de cunoştinţe privitor la mecanismul de viaţă al mănăstirii şi al casei de oaspeţi. Or, cei mai avertizaţi în acest sens sunt locatarii arhondaricului.

— Adică?

— În casa de oaspeţi, de care îngrijeşte o călugăriţă, locuiesc acum pentru o perioadă sau alta de vacanţă cinci persoane. Fiecare reprezintă în felul său un număr. De fapt, dacă stau şi mă gândesc, n-am văzut încă atâţia „originali“ adunaţi la un loc. Un pictor gălăgios şi foarte saxon, o fată morbidă, un farmacist neserios – genul motan la pândă după fuste – în sfârşit un arhitect, figură cu totul remarcabilă. A rămas paralizat în urma unui accident de automobil. Serveşte cu voluptate şi fără efort sarcasme suculente. Îl însoţeşte un bătrân care îndeplineşte oficiul de infirmier.

— Mda… Obiectivul numărul unu rămâne recuperarea notelor profesorului. În concluzie pleci imediat. Îţi vei păstra falsa identitate: Jeni Cociaşu, de profesie nevastă care habar n-are pe ce lume trăieşte. În fine, cunoşti personajul. Cum ţi-ai motivat plecarea de la mănăstire?

— M-a apucat dorul de „soţul meu Titi“.

— Perfect. L-ai văzut şi te întorci. Zâmbi: Te va însoţi Dobrescu, bănuiesc?

— Ca de obicei.

— El va avea calitatea oficială. Procuror, să zicem. Un procuror abia ieşit de pe băncile facultăţii, puţin infatuat, care anchetează crima. Atât şi nimic mai mult. Îşi mângâie pumnii cu un gest mecanic: Cred că-i bine aşa. Acţionând pe două planuri, aveţi un orizont mai larg şi totodată posibilitatea coordonării unor date provenite din surse distincte.

Rămase mult timp pe gânduri după ce Minerva părăsi biroul.

În stradă, un invalid îşi manevra căruciorul cu roţi înalte, spiţate. Îl ştia bine. De ani de zile, vindea iconiţe şi poze cu mucenici undeva lângă biserica Sf. Vineri.

Ionaş zâmbi şi se îndepărtă de fereastră.

* * *

Maşina aluneca pe drumeagul îngust cu sinuozităţi de reptilă. Maiorul Minerva Tutovan privea satul înfipt în coasta unui deal. Terase cu vegetaţie măruntă, viu colorată, compunând imagini idilice cu risipă de roşu, galben şi verde – vopsea tare, iute ca şi aerul ameţitor, uşor acidulat. Căsuţele, de un estetic naiv, mai toate albe, şi împodobite la fereşti şi frontispiciu cu cioburi de oglindă păreau făcute pentru copii ori pentru oameni foarte tineri. Pe zidurile netede se căţărau până spre buza acoperişului trandafiri mici de un roşu consistent, aproape negru.

Minerva încerca să-şi explice, legat de originea meleagurilor, frecvenţa unui anumit motiv: cocoşul. Fie cocoţat în creştetul casei, simbolizând pare-se prerogative masculine certe ce-i strâmbau nasul lung, fie doar pictat pe una sau mai multe laturi ale clădirii.

Aruncă locotenentului o căutătură din colţul ochilor. Dobrescu privea cerul printre genele blonde. O expresie de beatitudine, de totală detaşare îi scălda obrazul încă foarte tânăr, păstrând intacte culorile adolescenţei. Vântul – mergeau în maşină descoperită – îi răscolea părul. Ochii păreau două lacrimi, picături căzute de sus, de un albastru pur.

— Zorile, începu Minerva pe un ton elegiac, cu mâini diafane destramă aşternutul nopţii… Gândăcei învioraţi după duşul de dimineaţă îşi usucă lăbuţele fără ciorapi la soare… Un soare cald, dulce, o mahmudea portocalie, ieşind de-a dura din adâncuri… Nouraşi transparenţi fac gargară fâţâindu-se graţios pe ringul unui cer impecabil bleu… În pragul căsuţelor de turtă dulce… Făcu o pauză, muşcându-şi buza subţire: Trebuie să-mi manifest via satisfacţie că am un colaborator sensibil… ăăă… receptiv… Un suflet nealterat. Schimbă tonul: Te-am rugat să caşti ochii, Dobrescule!

— Poftiţi? Făcu acesta trezit brusc din reverie. Bine, dar încă n-am ajuns…

— Ei şi?

Minerva se răsuci ca un leopard. Şoferul, care se gândea la ale lui, surprins de mişcarea bruscă, se tulbură şi devie traiectoria maşinii.

— Ei şi? reluă Minerva. Există un limbaj al obiectelor. Dacă ştii să le întrebi, să le asculţi, îţi furnizează mai multe indicii decât şapte mărturisiri complete luate în bloc. Oamenii pot să mintă şi o fac adesea. Obiectele nu. Eşti la început de meserie. Caută, născoceşte-ţi probleme. Încearcă explicaţii, acolo unde aparent nu există, sau acolo unde banalul, aspectul imediat, îţi distrage atenţia determinându-te să nu aprofundezi. Asta e profesiunea noastră, băiete! Să vezi, să înţelegi… Iute, căci totdeauna eşti în competiţie cu un altul. Cea mai mică eroare, chiar dacă nu fatală, te handicapează în orice caz.

— Eu, în general, mă străduiesc… privesc…

— Ce? Mergi, de pildă, pe stradă. Obişnuieşte-te să vezi şi altceva decât vitrine şi glezne subţiri. Observi un copac, dintr-un şir de alţi douăzeci. A înfrunzit înaintea celorlalţi. Fenomenul are hotărât o explicaţie. Caut-o, zdrobeşte-ţi creierii şi găseşte. Ce poate fi? O conductă de apă caldă, desigur. Ea a încălzit pământul accelerând evoluţia arborelui. Iar exemple sunt mii… Uită-te la casa aceea galbenă, cu un mesteacăn în spate. O vezi? Unde te uiţi? Acolo, în stânga bisericii, la marginea şoselei!

— Da…

— Nu ţi se pare nimic ieşit din comun?

— Ar fi ceva.

— Ce anume?

— Vă gândiţi, probabil, la gardul înalt care o împrejmuieşte, cu poarta zidită.

— Exact! Ce-ţi spune faptul că în tot satul e singura clădire ferecată astfel? Toate celelalte au grădiniţe, ocrotite de garduri cochete din câteva şipci. Mai mult pretext. Aproape că le vezi borşul clocotind pe plită.

— Aşa a avut omul chef să-şi facă poarta. Altfel decât toţi ceilalţi. Conchise doct: Gusturile nu se discută.

Minerva îl măsură lung clătinând din cap decepţionată:

— Ai crescut cât plopul, Dobrescule, şi tot degeaba! Ţii minte ce ţi-am spus la corigenţă? Hm! Ai fugit la modern ca să scapi de mine… Zidul acela, băiete, trădează mai mult decât o „opinie“ arhitectonică. E o mentalitate, o tradiţie încăpăţânată adusă în lada de zestre de prin alte părţi. Individul e un tip ascuns, ursuz, morocănos, detestă amestecul vecinilor în ograda lui. Capriciu a avut acela care şi-a pictat deasupra uşii doi porumbei ciclamen, cioc în cioc pe nişte ramuri de măslin, sau celălalt, cu lozinca bătută în ceramică pe frontispiciu: „Noi doi ne iubim şi pe dumneavoastră la fel vă poftim.“

Maşina stopă brusc. Şoferul pocni înciudat din degete. Se lăsase bariera, oprind trecerea peste drumul traversat de calea ferată.

Minerva privi în jur. Era un sat răsărit, aproape un orăşel. La câţiva metri depărtare, un grup de oameni pălăvrăgeau în faţa cooperativei aşteptând să se deschidă. O fetiţă desculţă, în rochie roz, sărea coarda, ridicând nori de praf care păreau să nu stânjenească pe nimeni. Mai la o parte, sprijinindu-se de zid, un bărbat tânăr, la vreo 27 de ani, fuma. Purta *blue-jeans* lăsaţi pe şoldurile încinse cu o centură lată. Paftaua lucioasă sclipea în soare. Omul părea străin de locuri. Ceilalţi îi aruncau din când în când priviri sfredelitoare şi circumspecte.

— Vezi, reluă Minerva, tânărul acela…

Dobrescu îşi drese glasul:

— Dacă aş avea de ales un suspect din grupul de acolo, cu el aş începe.

Minerva îşi lăsă pleoapele în jos şi se interesă calm:

— De ce?

— E un tânăr viguros, care ar putea face faţă celor mai dificile probe fizice.

— Apropo, crezi că asasinarea lui Lucaci a necesitat astfel de performanţe?

— Nu… Desigur că nu. Dar încercam să schiţez datele unui prezumtiv spion la modul cel mai general.

— Asta-i foarte interesant. Dă-i drumul!

— Faţa osoasă, unghiulară, trădează forţă, energie, ca şi bărbia puternică despicată în două. Izbeşte apoi felul în care îşi ţine braţele, ca nişte arcuri depărtate de trup. Sugerează animalul la pândă. Gata să sară, gata să acţioneze. Hainele…

— Şi la-la-la şi lo-lo-lo, îl întrerupse plictisită Minerva. Cum poţi bate câmpii în halul ăsta, Dobrescule? Dacă individul are mutră de spion înseamnă că nouăzeci la sută din tinerii de pe stradă pot fi încadraţi la aceeaşi rubrică. Când te trezeşti? Pe vremea lui Mata Hari!? Silabisi strigând, pentru a acoperi zgomotul trenului care trecea în plină viteză: Nu se mai poartă spionul-star! Înţelegi?

— Înţeleg! Nu văd totuşi un amărât de şaizeci de ani paraşutat pe o noapte fără lună în mijlocul unei păduri.

— De ce paraşutat, băiete? Adică de ce n-ar veni frumuşel cu trenul sau avionul?

Locotenentul, bosumflat, îşi strâmbă colţul gurii: „Dacă o luăm aşa…“

— Te-am întrebat, Dobrescu Vasile! De ce?

— Pentru că anumite acţiuni impun pătrunderea în ţară pe căi anormale, evitând frontiera cu formalităţile ei.

— Şi de aia trimit dublura lui Alain Delon? Superbărbatul care cu două degete rupe dintr-o lovitură o carte de telefon? Sau stă agăţat în canini de streaşina unui zgârie-nori în timp ce cu piciorul drept emite?

— Contestaţi existenţa indivizilor antrenaţi la sânge în şcoli speciale tocmai în vederea unor acţiuni subversive?

Minerva îl măsură compătimitor:

— Mă decepţionezi, Dobrescule! Trebuia să ştii de mult un lucru: lupta se dă azi la nivelul inteligenţelor. Nu pumni! Materie cenuşie! Există şi gladiatori din ăia, de care-mi

pomeneai. Reprezintă însă un procent minim care apare în arenă doar într-un moment determinat al unei operaţii determinate. Spionul periculos, spionul ideal este cârtiţa vârâtă într-un post umil, pe lângă care treci în fiecare dimineaţă, dându-i indiferent bineţe. Nu seamănă cu nici un actor de film, n-are nimic extraordinar în ţinută, nu e nici blond, nici brunet, nici înalt, nici scund, n-are mutra nici aşa, nici pe dincolo. Expune obrazul cel mai inofensiv cu putinţă, manierele cele mai cuceritoare, o bunăvoinţă angelică. Se strânge amabil ca să-ţi facă loc în tren, îţi oferă un pachet de ţigări străine „procurat de un cumnat care lucrează în port“, râde măgulitor la bancurile tale răsuflate, iar tu, gâdilat, îi povesteşti unde lucrezi, care-s problemele de producţie sau ce-l preocupă pe inginerul şef… A doua zi, pe stradă, nu-l mai recunoşti. Are obrazul despre care eşti absolut incapabil să oferi vreun amănunt. Asta-i formula ideală, Dobrescule, indiferent că lucrează ca perceptor cu mânecuţe de serj negru şi degete murdare de indigo, ori că, doar muşchi şi nerv, a fost paraşutat într-o noapte cu fulgere şi trăsnete… Mai poţi conspecta şi faptul că nici unul nici altul nu va trage la hanul din sat şi nu-l va întreba cu accent străin pe badea Gheorghe, care-i drumul spre mănăstirea Domniţei. Nu va abandona sub o salcie pletoasă cutii goale de conserve – *Made* în străinătate – nu va cere la debitul din comună *Pall-Mall*, şi nu va bate uliţa principală cu o cutie de chibrituri răzuită pe o parte ca semn de recunoaştere. Aş putea de asemenea garanta că n-o să dea buzna peste agentul sanitar ori peste felceriţă cu o jumătate dintr-o hârtie de o sută, cerând cu mâna pe pistol parola – cealaltă jumătate…

Tăcu o vreme urmărind manevrele şoferului. Urcau, iar contorsiunile şoselei îi zvârleau dintr-o parte în alta a maşinii. Jos, în stânga, umplând prăpastia, drumul parcurs lăsa o panglică îngustă traversând sate, păduri, livezi. În lumina violentă a dimineţii, culorile ţipau. Un panoramic uriaş pe care verdele părea ud, albul devenea argint,

orbitor, albastrul dur, cu contur ferm. Satele, miniaturi înălţând câte o clopotniţă lucioasă, cu sfericităţi de bostan, îi aminteau Minervei un joc din copilărie: *Capitally*. Acolo, căsuţele erau de lemn. Roşii şi galbene. Jucau pe poze de artişti şi peniţe redis nr. 1…

— Ceea ce-ţi spuneam, reluă ea ca şi cum nu şi-ar fi abandonat nici o clipă gândul, e valabil şi pentru femei. Dumnezeu ştie de ce e destul să fie una bine machiată şi cu unghii lungi pentru ca cei din jur s-o blagoslovească cu toate păcatele, încărcându-şi diapazonul de la frivolă şi ajungând până la aventurieră. În treacăt fie spus, poţi spăla o albie de rufe, fără să ţi se clintească o unghie. E chestie de calciu. S-a creat o opinie falsă pe care personal mi-o explic plecând de la existenţa unor coarde romantice care supravieţuiesc în noi. E mai fascinant să ne imaginăm o Lily Serghiev – ştii, individa care a lucrat concomitent în timpul celui de-al doilea război mondial pentru mai multe servicii de informaţii – deci să ne imaginăm o Lily Serghiev drăcoasă, blondă sau roşu-tizian, fatală din toate punctele de vedere, decât o oarecare figură cenuşie cu ciorapi jalnici şi bolnavă de uremie.

Îşi propti ochii în obrazul locotenentului care se întrebă speriat ce va urma.

— Asta vroiam să reţii, Dobrescule. Că desigur la modul principial, un fizic îngrijit nu exclude existenţa unor preocupări majore, constructive, aşa cum nu presupune obligatoriu o traistă de defecte lipită de spinarea frumosului ori a frumoasei. Şi acum, nu te hlizi la mine! Personal, nu mă avantajează albastrul de pleoape, sau cel puţin aşa consideră o „anumită persoană“ care se încăpăţânează să scrie despre mine{2}.

Se înghesui ţâfnoasă în colţul maşinii.

— A! exclamă brusc şi şoferul zăpăcit frână. Uită-te la casa aia! Unde-ţi arăt eu, cu perdele de dantelă. Are la intrare, chiar deasupra, o suliţă de fier. Cum îţi explici treaba asta, Dobrescule?

„Măiculiţă…“, invocă în gând locotenentul.

Soarele râdea cald, imobil, pe cerul pâclos. Maşina gonea mai departe alunecând pe lângă livezi de un verde ud…

Capitolul II

MĂRTURISIRI POSTUME

Postul de poliţie se afla în fundul unei curţi mari, între cooperativă şi căminul cultural.

Trandafiri, straturi cu pansele, tufe elegante de dalii şi câteva bănci albe înviorau sobrietatea clădirii. Soţia şefului de post, o femeie veselă şi plinuţă, afişând expresia caracteristică imprimată de căsniciile tinere şi fericite, stătea la soare. Ţinea în braţe o fetiţă mucoasă cu moţ mare roşu prins în ac de siguranţă pe căciuliţă roz. Un câine plin de scaieţi picotea toropit de căldură şi lumină, pândind cu jumătate de ochi curtea.

Şeful de post, înalt şi blond, încremeni în poziţia regulamentară şi povesti incidentul. Şoferul intrase neregulamentar la o intersecţie, mai la vale, unde satul se îmbuca cu şoseaua. Îl somase, dar degeaba. Luase IMS-ul de serviciu şi tăind pe scurtătură îi ieşise în cale. Apoi văzuse sângele. Camionul în care descoperise victima era acolo, sub dud. I-l arătă cu mâna.

— Unde-i omul?

— Înăuntru. Aşa… pare blând, miel nu alta.

Şoferul, năruit pe un scaun, privea fix duşumeaua. Capul mare, adus între umeri, era năpădit de o sudoare rece. Când auzi uşa deschizându-se, ochii i se întoarseră greu, fără vlagă, ca două animale bolnave. Era îmbrăcat cu bluza

de salopetă murdară de sânge, care atrăsese atenţia miliţianului.

Dobrescu îl măsură concentrat cercetându-i îndelung hainele, încălţămintea, mâinile mari, muncite, cu urme de ulei. Se întoarse brusc simţind mişcare la fereastră. Câteva babe şi neveste mai tinere îşi turtiseră nasurile de geam privind avide, cu gurile căscate la „ucigaş“. Ba una, mai toantă, îşi săltase copilul aproape sugaci pe umeri „să vază şi el“.

Dobrescu se adresă şefului de post:

— Ia expediază cuconetul ăsta! Ce-i aicea? Panoramă!?

Miliţianul ieşi buzna şi în câteva secunde, asistenţa dispăru. Se auzi rumoare în curte, zvon de glasuri, o voce spartă asigurând:

— Ho, că nu ţi-l mâncăm, maică!

Apoi glasurile se amestecară.

— Cum vă numiţi?

Şoferul răspunse răguşit, cu o voce nesigură:

— Panait Ilie.

— Vârsta, ocupaţia, stare civilă! Adăugă surâzând: Şi mai cu viaţă!

— Treiş’opt de ani, îngână omul. Şase copii… ăl din urmă de patru luni…

Dobrescu fluieră subţire.

— Bravo! Şase copii nu-i glumă! Cu ce vă ocupaţi?

— Sunt şofer la mănăstire. Maica stareţă m-a angajat. Suspină: Ce-aveam eu cu bietul om?! Bătrân nevolnic. Dar când ţi-e scris să pătimeşti pentru altul…

— S-o luăm pe îndelete, propuse locotenentul. Cunoaşteţi victima?

— Cum să nu! Don’ doctor Lucaci. În fiece an vine, aşa pe vară, o lună două. Liniştit, nu supără pe nimeni. Maica stareţă îi păstrează odaia.

— Înnoptaţi de obicei la mănăstire?

— Nu totdeauna. Am casă la Râmnic. Doar când întârziez cu trebile… Aşa păţii şi aseară. Venii târziu, trebuia să mă

scol în zori. Noaptea scurtă. Când îmi ciocăni la uşă maica Zenobia…

— Cine-i maica Zenobia?

— A de îngrijeşte arhondaricul. Când mă trezii, zisei că abia m-am culcat. Afară dăduse zorile. Urcai în camion şi…

— N-aţi observat nimic?

— Ce adică să observ?

— Vreo mişcare, vreun zgomot…

— Ţţ… Eram cu ochii cârpiţi de somn. Frigul ce m-a mai trezit. E drept, la intersecţie am încurcat-o. Acum, nu mi-ar fi de amendă…

Sergentul-major Florea zâmbi cugetând adânc: „Cred şi eu…“

Dobrescu se apropie de fereastră. În curtea pustie, arsă de soare, Minerva discuta cu soţia şefului de post.

Îi făcu un semn mic. Locotenentul îşi luă ţigările şi se adresă miliţianului:

— Rămâi aici. Lipsesc câteva minute.

Câinele ridică puţin capul clipind din ochii urduroşi. Îşi pendula coada alungând muşte mari în zale verzi.

Minerva se apropie roşie la faţă. Îi era cald:

— Şeful de post să plece imediat la mănăstire. Nimeni nu părăseşte locurile. Şoferului dă-i drumul. *Nu el a ucis…*

Dobrescu înghiţi în sec. Învăţase să-şi stăpânească reacţiile. Nu era prudent să-şi manifeste surprinderea în faţa Minervei.

* * *

Camionul fusese adus într-o viroagă, departe de privirile curioşilor.

Locotenentul tuşi uşurel dregându-şi vocea, apoi îşi luă inima în dinţi:

— Deci, după opinia dumneavoastră, şoferul e inocent.

— Dar după opinia ta?

Cum Dobrescu încerca o expresie savantă, îndeajuns de enigmatică, Minerva nu mai aşteptă răspunsul.

— Ai citit spovedania victimei, băiete? Efortul merită oarecare atenţie. E scrisă cu sânge.

— Există un asemenea document?

Minerva îşi oferi o mică pauză înainte de a se repezi.

— Dobrescu Vasile, te-am rugat să caşti ochii! De ce mă enervezi? Desfăcu salopeta şoferului, vârându-i-o sub nas: Priveşte! Scrie aici despre un bătrân ghemuit lângă oblonul din dreapta, care e surprins şi ucis printr-o lovitură puternică aplicată cu un obiect contondent? Scrie sau nu?

— Scrie, tovarăşe maior.

— Perfect. Citeşte mai departe.

Locotenentul frecă stofa între degete, întoarse haina pe toate părţile, cercetând-o din toate unghiurile.

— Salopeta e stropită pe spate, Dobrescu! Nu-mi vine să cred că sângele l-a aşteptat pe Panait să se întoarcă pentru a ţâşni. Şi apoi, în mod logic, orice agresor rămâne cel puţin câteva secunde spre a-şi contempla, speriat sau satisfăcut isprava.

— Oare nu putem presupune că exact în clipa loviturii criminalul aude un zgomot care îl determină să se întoarcă?

— Nu! Urmăreşte împrăştierea stropilor. Parcă s-a lucrat cu rigla, respectându-se anumite limite precise. Asta înseamnă… Ce înseamnă, Dobrescu?

— Că în momentul crimei, salopeta era împăturită.

— Bine.

— Evident, împăturită întâmplător.

— Foarte bine!

— Fâşiile alternative fiind determinate de pliuri.

— Excelent!! Bravo, Dobrescule!

— Mai mult, se lansă încurajat locotenentul, îi putem preciza şi poziţia: pe braţul asasinului.

— Faci tu ce faci şi o feşteleşti! Cum naiba nu poţi duce raţionamentul până la capăt? Dar aici te-ai uitat? Urmele astea le-ai văzut? Stropii ăştia de sânge care evită o

anumită porţiune de oblon, desenând un spaţiu dreptunghiular precis, i-ai privit?

— Aveţi dreptate, tovarăşe maior, făcu locotenentul amuzat.

— Mersi.

— În momentul crimei, salopeta se afla pe oblonul camionului.

— În sfârşit. Asta ar fi prima concluzie. Continuă!

— Tot eu?!

Minerva zâmbi înţelegătoare:

— Eşti surmenat, băieţaş, nu-i aşa? Ai muncit mult astăzi… Ţi-ai bătut capul, nu glumă… Oftă: Victima se afla ghemuită jos, pe podeaua camionului când a primit lovitura. Numai din această poziţie jetul de sânge putea să ajungă pe oblon. În mod logic, ar fi trebuit să-l descoperim şi pe pantalonii şoferului. E logic, Dobrescu?

— Perfect logic. Cel puţin câteva picături trebuiau să ajungă şi pe pantaloni.

Minerva exclamă triumfătoare:

— Aiurea! De ce nu am accepta ideea că agresorul s-a urcat pe roata camionului, s-a aplecat şi a lovit în timp ce oblonul îi proteja pantalonii?

— Chiar, făcu luminat Dobrescu. E o ipoteză.

— Crezi?!

— Singura ipoteză valabilă.

— Aşa conchise, după o matură chibzuinţă dumnealui, locotenentul Dobrescu Vasile! Şi cum explicăm, mă rog, cele două cărări de urme găsite pe podeaua camionului? Două cărări de urme proaspete, una lăsată de picioarele victimei înglodate în noroi, iar cealaltă de nişte bocanci numărul 42?

— Formidabil! Cum de nu m-am gândit? Varianta ucigaşului urcat pe roată cade.

— Sigur?

— Absolut.

— Nu crezi că putea foarte bine întâi să-l ucidă din afară şi apoi să urce în camion pentru a-i cotrobăi prin buzunare?

Locotenentul se hotărî să nu mai creadă nimic.

— Iată deci, reluă Minerva zâmbind subţire, că semnul întrebării persistă. Putem forfeca încă zece ipoteze asemănătoare, mai mult sau mai puţin verosimile, dar nu putem ignora evidenţa. Şoferul nu a ucis! Primo: când transporţi ceva care nu trebuie văzut – zarzavat de contrabandă să zicem – îţi iei cel puţin o măsură elementară de precauţie: îl acoperi. Cu atât mai mult în cazul unui cadavru. Ori victima nu avea acoperite decât picioarele. Şi le acoperise singur, încercând să se strecoare sub prelata îngrămădită în apropierea cabinei. Secundo: firesc era ca şoferul să astâmpere scurgerea sângelui înfăşurând capul celui ucis. Nu-l laşi să sângereze la îmbucătura oblonului cu podeaua. Picăturile ar atrage atenţia, ceea ce de altfel s-a şi întâmplat. Terţio: încerci să treci cât mai neobservat. Panait însă, ignoră regulile de circulaţie nu pentru că s-ar grăbi (raportul sergentului-major Florea precizează că păstra viteza legală) ci dintr-un vechi năravaş al şoferilor care, socotindu-se fără martori, muşcă din fructul oprit. Quarto: am stabilit că în momentul crimei salopeta se afla aruncată pe unul din obloane. Când sfarmi capul cuiva, nu îmbraci o haină care se află în apropierea victimei fără să cercetezi dacă nu cumva se păstrează urmele crimei. Quinto: Panait poartă sandale numărul 44, iar cea de a doua cărare de urme înregistrată pe podeaua camionului e făcută de bocanci cu numărul 42. Aşadar, Panait şi-a uitat în ajun salopeta pe oblon şi a îmbrăcat-o a doua zi dimineaţă înainte de plecare… Făcu o mică pauză privindu-l ţintă: Nota doi pe ziua de azi! Rectifică concesiv: Doi plus…

Locotenentul îi urmări privirea întrebându-se ce mister o mai fi descoperit Minerva printre crengile copacului din apropiere. Se aştepta la un nou examen de perspicacitate când o auzi:

— Dragă Dobrescule, mătuşa mea, o femeie foarte rezonabilă, obişnuieşte să afirme că înălţimea este invers proporţională cu inteligenţa. N-am meditat încă asupra

veracităţii acestui aforism, dar cum se pare că înălţimea te avantajează, eşti amabil să întinzi mâna după câteva corcoduşe? Mor de poftă!!

Capitolul III

OASPEŢII ARHONDARICULUI

Mănăstirii nu-i lipsea nimic din idilicul aşezămintelor de acelaşi fel. Împrejurimile superbe, bisericuţa veche de câteva secole, muzeul cu piese rare de cult ori mirene, icoane doldora de argint, un naş de obârşie domnească, inevitabila legendă romantică, puţin înfricoşătoare.

Măicuţele, în straie negre, alunecă umbre sfioase, şovăielnice, printre zidurile vechi. Au chipuri blajine, zâmbete cuminţi, se miră repede şi râd uşor, copilăreşte, acoperindu-şi gura cu mâna rotofeie, fără unghii.

Locotenentul Dobrescu observă poziţia casei de oaspeţi situată în afara zidurilor mănăstirii. Arhondaricul fusese conceput ca o aripă specială, distinctă. Noaptea, o dată cu închiderea porţii înalte de fier, orice comunicare între cele două corpuri era complet tăiată. Stilul şi dispunerea camerelor la parter şi etaj amintea arhitectura hanurilor de odinioară.

Florea, şeful de post, îi ieşi înainte:

— Conform dispoziţiile dumneavoastră, nimeni nu a părăsit mănăstirea. Adăugă conspirativ: Maica stareţă vrea să vă vorbească.

* * *

Era o femeie suplă, nu prea în vârstă cu chip ascetic. Emana o linişte deplină, izvorând nu atâta din resemnare dogmatică, cât dintr-o filosofie personală asupra existenţei. Mâinile înguste gesticulau rar, dându-ţi senzaţia inexplicabilă, copleşitoare de alinare. Îl primi pe Dobrescu într-o încăpere aerisită, cu mobile puţine. O ladă de zestre domnească, câteva jilţuri cu spătar incomod, sculptat, un sfeşnic din argint greu, icoane vechi.

— L-am cunoscut bine pe doctorul Lucaci, începu stareţa privindu-l deschis, în faţă.

Avea o voce cultă, cu intonaţii calde.

— Este a cincea vară când vine la noi. Un pasionat al profesiunii. Din nefericire, îmi lipsesc elementare cunoştinţe medicale. Nu înţelegeam tot ce spune, dar suficient ca să-mi dau seama ce aport extraordinar pentru ştiinţă ar fi reprezentat rezultatul eforturilor sale.

— Aveţi idee în ce stadiu se aflau lucrările sale? Ca prieten vechi…

Stareţa zâmbi cu îngăduinţă:

— Simţămintele, domnule procuror, ni le lepădăm îndată ce păşim în acest locaş. Nu putea fi vorba acum de prietenie. Venea la noi pentru că îi plăceau meleagurile. Nu ascund că l-am protejat puţin. Îi rezervam odaia, maica Zenobia îl îngrijea atent. Timpul, treburile noastre, nu ne îngăduiau să tăifăsuim pe cât am fi vrut.

Bătu scurt din palme. Uşa se deschise şi apăru faţa rotundă, copilăroasă a unei călugăriţe de vreo 40 de ani.

— Maică Zenobie, ceru stareţa blând, adu cele cuvenite oaspeţilor.

— Nu vă deranjaţi, se opuse de circumstanţă Dobrescu. Adăugă după câteva clipe: Vă rog să n-o consideraţi drept o imixtiune nedelicată. Încerc să-mi verific o impresie: Aveţi studii superioare?

O lumină mică, nostalgică aprinse ochii stareţei:

— Am absolvit în anul 1932 facultatea de filosofie.

Maica Zenobia se ivi în pragul uşii. Pe o tabla întinsă aducea câteva chisele de dulceaţă. În ceasul tihnit al amiezii, în interiorul răcoros alb-negru, căpşunile, portocalele, nucile verzi şi cireşele din vasele de cristal aruncau bulgări coloraţi de lumină. Apa rece aburea paharele înalte ca nişte pocale.

— L-am văzut pe doctorul Lucaci, abia a doua zi după sosirea sa la mănăstire. Mi-a spus că cercetările sale sunt isprăvite. Urma sinteza. Îşi exprima oarecum nemulţumirea faţă de oaspeţii arhondaricului. Ce-i drept, mai mulţi ca niciodată.

— Câţi sunt?

— Şase, fără Lucaci.

— Asta înseamnă mult?

— Suntem una din mănăstirile care nu găzduim decât în cazuri excepţionale.

— Ce înţelegeţi prin aceasta?

— Rătăciţi în faptul nopţii, cărora din creştinească datorie le oferim adăpost. În rest, primim oaspeţi trimişi de Mitropolie. Zâmbi: Permisiunea se acordă cu destulă zgârcenie.

— Cei şase locatari ai arhondaricului v-au prezentat astfel de avize?

— Da. Şi-am fost puţintel surprinsă.

— Nemulţumirea doctorului Lucaci era generată în acest sens şi de o oarecare îngrijorare? Mă refer la securitatea persoanei şi a operei sale.

— Acum, după cele întâmplate, înclin să cred că da. Atunci mi s-a părut doar iritat, sâcâit că nu se putea odihni.

— Înţeleg. Dat fiind că oaspeţii dumneavoastră au intrat în mănăstire pe baza unor aprobări speciale, înseamnă că dispuneţi de un minimum de relaţii în ceea ce-i priveşte.

— Destul de sumare. Numele, ocupaţia, seria buletinelor. Ni se cer de la miliţie.

Se ridică şi trase un sertar camuflat al lăzii de zestre, scoţând o foaie de hârtie.

— Aici sunt trecuţi toţi, cu datele respective şi forul care a emis recomandarea.

Locotenentul privi hârtia completată cu cerneală neagră.

— Când aţi întocmit această listă?

— Nu eu am întocmit-o, surâse stareţa. Maica secretară ţine evidenţa.

— Figurează absolut toată lumea?

Femeia zâmbi:

— N-avem ascunzători sau camere secrete, domnule procuror. Cel puţin nu le cunoaştem. Şopti, bătând cu unghia în foaia de hârtie: *Cel care i-a luat viaţa e aici, pe listă.*

* * *

Locotenentul ieşi pe cerdac. De-acolo, de sus, se vedea curtea arhondaricului, destul de largă, împrejmuită cu un zid înalt. Bănci de piatră, tufişuri de trandafiri şi iasomie, copaci bătrâni care-şi uitaseră anii, un rond cu muşcate, o fântână.

Trecu în revistă locatarii strânşi în grup ori răzleţiţi. Comentând cu gesturi largi şi priviri piezişe spre cerdacul stareţei unde bănuiau că se află anchetatorul sosit din Bucureşti, ori doar plimbându-se cu mâinile la spate, erau în mod evident agitaţi, preocupaţi de ultimele evenimente.

— I-aţi cunoscut personal? se interesă Dobrescu.

Stareţa clătină capul.

— Evit contactul direct. Maica Zenobia vă poate oferi eventuale informaţii. Dânsa se ocupă de casa de oaspeţi.

— Vreţi s-o chemaţi?

Stareţa se retrase.

Unul din locatari atrăgea în mod deosebit atenţia. Un bărbat foarte brun, la vreo 35 de ani, de o frumuseţe impresionantă. Trăsăturile puternice, masculine, prindeau în lumina soarelui amiezii luciri metalice. Stătea într-un

cărucior de infirm, cu genunchii acoperiţi de un pled pufos, cadrilat. Privindu-i mâinile suple, cu tresăriri nervoase, bărbia fermă ridicată într-o mişcare caracteristică, Dobrescu încercă o strângere de inimă. „Un şoim cu aripile amputate…“

Ghicea în fruntea încăpăţânată, în conturul hotărât al buzelor, în sclipirea ochilor o voinţă de oţel, o trufie drăcească, o inteligenţă ce depăşea cu mult media.

„Da, da, murmură locotenentul amintindu-şi descrierea Minervei: Un individ cu adevărat remarcabil…“

— Cine e?

Maica Zenobia, măruntă, plinuţă cu faţa ca o lună plină răspunse precipitat, oprindu-se des:

— Domnul arhitect Liviu… Liviu Radian. Din Bucureşti… Cam repezit, dar cumsecade… Anul ăsta a venit la noi. Pentru prima oară a venit.

— Ce-are la picioare?

Chipul femeii se întristă.

— Parcă poţi să ştii? Da-i întreg… Numai că nu umblă. Îşi făcu o cruce. Voia Domnului! Îl îngrijeşte nea Dabu. Om cumsecade, nevoiaş…

— Cine?

Călugăriţa clipi nedumerită:

— Nea Dabu.

Şi-i indică silueta unui bărbat în vârstă – 55 poate 60 de ani – trântit la câţiva metri de cărucior. Mesteca un fir de iarbă, plimbându-şi ochii în jurul curţii. Ochi mici, vicleni, înfundaţi în orbite. Altfel, faţa era inexpresivă, ridată, cu păr puţin şi cărunt. Individul iradia nedefinit o anumită atmosferă. Un soi de dezinteres suveran, paradoxal faţă de atenţia mereu trează a ochilor. Părea să nu-i scape nimic. Un om cu urechile ciulite. „Climatul îmi e familiar, remarcase Minerva: Dabu are aerul, pecetea imposibil de confundat pe care o imprimă anii de vagabondaj. Nenumăratele toamne, ierni sau primăveri petrecute sub un pod, pe o scară, într-o magazie, în fân, sub cerul liber ori

în culcuşuri de ocazie îşi stigmatizează victimele. Totală nepăsare faţă de ziua de mâine, atenţie concentrată pentru vânarea unui chilipir imediat, o masă, o haină, un adăpost.“

O femeie suplă, tânără, se apropie de căruciorul arhitectului. Schimbară câteva cuvinte apoi se îndepărtă.

— Domnişoara Elena Dimitriu, şi chipul călugăriţei se lumină. Un înger, un adevărat înger. Slabă de plămâni, sărăcuţa…

Dobrescu zâmbi recapitulând recomandările Minervei: „Fata face tot ce-i stă în putinţă să pară neajutorată. Treaba asta păcăleşte al naibii bărbaţii. Îţi atrag atenţia pentru că te ştiu sensibil…“

Într-adevăr, Elena Dimitriu aducea cu un înger. Un înger fragil, nu dolofan cu rotunjimi roze, ca în pozele vechi. O frumuseţe cuminte, cu plete blonde, mătăsoase, ochi mari albaştri, nas subţire, uşor acvilin, gura mică nefardată. „Neprihănită!“ Termenul ţi se urca reflex pe buze. Ceea ce contribuia însă la climatul de candoare, precizase Minerva, era tenul diafan, palid, imaculat, pielea transparentă sub care i se simţea zvâcnetul sângelui. „Hm! Plămânii! De-aici, culoarea asta de madonă…“

Caracterizând-o, găsise că fata reprezenta un prototip: „Victima neajutorată din filmele *Western* de o anume factură, unde şeriful, după prodigioase curse de cai şi focuri de *Colt-45* în preeria aridă, sfârşeşte prin a-i cere mâna. Siluetele lor se pierd în baia roşie a unui apus magnific…“

Fata ajunse în spatele bărbatului care lucra lângă şevalet. Omul se întrerupse şi explică ceva gesticulând cu paleta şi pensula.

Însăilă o conversaţie ciudată, incoerentă, presărată la prima vedere cu expresii englezeşti pronunţate impecabil. Pictorul habar n-avea de limba gentlemenilor din *City*. Emitea doar sunete, fără nici un sens, reproducând cu real talent pentru urechi neavertizate, o melodie *English language*.

Maica Zenobia începu să râdă domol, astupându-şi gura cu degetele grăsuţe:

— Domnul Bomby, Bomby Zamfirescu. Tare mai e nostim… L-oţi fi cunoscând… E pictor mare, venit din Bucureşti. I-a făcut un *potret* Florichii, nevasta popii din sat de ne-am crucit, nu alta: să juri că-i ea. Şi nu se uită la vopseluri. Femeia se ambalase: i-a desenat aşa de la dânsul, rochie roşie de catifea lungă, coroană pe cap, cercei verzi cât pumnul… L-a mai omenit soacră-sa cu o păreche de gâşte şi o turtă de caş – ce-i drept, mărişoară – de l-a băgat în tablou şi pe Gigi, ăl mic de şapte luni. Cu aripioare şi diblă de aur. Da’ cel mai mult se pricepe la raţe, ţigănci şi sfinţii doctori fără arginţi Cosma şi Damian. Zici că e *vii*, nu alta! Pe nemţeşte o ia numai când bea. O fi luat-o de dimineaţă… Încheie împăcată: Om cumsecade…

„Toţi sunt oameni cumsecade la femeia asta“, conchise Dobrescu.

Observă nasul pictorului scurt, cârn, gura nare croită în formă de inimioară – „semn sigur, spunea Minerva al celor mai mari cusururi la un bărbat“.

— Acu’, e adevărat, reluă maica Zenobia, nu-i singurul care trage la măsăluţă. Se aghezmuieşte şi don’ farmacist Popescu… Realiză păcatul şi îndesă câteva cruci deasupra buzelor.

— Cel cu mustaţă?

— Dumnealui.

— Om cumsecade…

— Cumsecade, săritor…

Înainte de a se lăsa văzută, Minerva îi cuprinse într-o privire de ansamblu. Comentau, evident, moartea lui Lucaci, fiecare expunându-şi punctul de vedere pe tonalităţi de sentinţă. Simţeau nevoia să vorbească, nu să asculte, astfel că opiniile emise erau combătute formal cu câte un „nu cred“ sau „imposibil“, rămase fără argument. Vocile se încrucişau, oamenii se trăgeau de mânecă solicitându-şi reciproc atenţia.

Calm, urmărindu-i cu un zâmbet lucid, arhitectul Radian participa vag la discuţie. Rezerva impunea celorlalţi, aşa cum orice atitudine distinctă manifestată de membrul unui grup, singularizându-l, atrage atenţia. Şi pentru că tăcerea poate fi divers interpretată, cel mai adesea îngrijorând, oamenii, după fiecare ipoteză formulată, îi cereau avizul din ochi.

Zamfirescu ţipa cel mai tare, împroşcând cu silabe şi interjecţii englezeşti. La intervale regulate, se dădea un pas înapoi măsurându-şi tabloul din diverse unghiuri.

— Bietul om! exclamă Elena Dimitriu. Peste ochii albaştri trecu o umbră. Se zgribulise toată. O floare înaltă, doborâtă de o pală de vânt: Prin ce clipe îngrozitoare trebuie să fi trecut…

Dabu, întins lângă căruciorul arhitectului, deschise ochii, ferindu-l pe celălalt de soare. O privi fix dar nu spuse nimic.

— Hai, că picaşi bine, cucoană, exclamă sarcastic farmacistul Popescu.

Se amuza copios, nu se ştie de ce.

Minerva, deconcentrată, îşi lăsă pe iarbă bagajul, „recuzita“ încropită la Vâlcea: pachete unsuroase în hârtie cafenie şi legate chibzuit cu sfoară, borcane învelite în jurnal sub care se ghiceau mâncăruri grase, gospodăreşti, o sticlă cu un lichid roşu „vin natural, fără chimicale…“

În cerdacul stareţei, maica Zenobia o arătă cu degetul. Pe chipul placid, gelatinos sub piele, locotenentul citi oarecare spaimă şi un dispreţ mirean.

— Asta-i Jeni Cociaşu. Suflă: E sub stăpânirea Satanei…

Dobrescu o privi surprins.

— Cum aşa?!

Maica Zenobia îşi strânse buzele fără sânge:

— Nu-i întreagă…

Locotenentului nu-i veni să creadă urechilor. O considerau pe Jeni Cociaşu „plecată cu sorcova“. Foarte bine, ăsta era jocul. Dar ca să se izbească în *anno domini* 1970, chiar într-un astfel de locaş, de o mentalitate ţinând

de evul mediu că nebunii sunt suflete pierdute aflate sub stăpânirea diavolului, nu, hotărât la asta nu s-ar fi aşteptat.

Minerva ridică ochii. Silueta locotenentului i se păru mai fragilă ca oricând. Încerca o neliniște.

Îngrijorarea rățuștei care-şi lasă puiul pe apă prima oară…

Capitolul IV

RECONSTITUIREA

Chilia lui Lucaci nu se deosebea de celelalte. Obişnuitul colţ al icoanelor, scoarţe olteneşti, un pat îngust, înalt şi incomod cu multe perne, masa rudimentară din lemn de brad. Un singur amănunt – atenţie gingaşă din partea maicii Zenobia – o ulcică cu margarete şi flori de cicoare înveselea fereastra.

Profitând de absenţa oaspeţilor, Minerva scotocea printre hârtii. Însemnări ciudate, semne stenografice. Felul în care fuseseră aşternute, uneori pentru un singur semn o foaie întreagă, o determinau să se gândească la ideograme. Atenţia îi fu atrasă de un plic obişnuit alb fără nici o indicaţie. I-l întinse locotenentului.

— Citeşte, te rog, chestia asta. Cu dicţie şi interpretare…

— *„Căci lacomii, avarii şi desfrânaţii,* începu mirat Dobrescu, *nu-şi vor găsi adăpost în împărăţia cerurilor. Şi în ziua aceea, îngerii vor trâmbiţa şi va fi primul vai! Şi va coborî un alt înger cu cartea deschisă şi înfricoşa-se-vor păgânii şi netrebnicii. Iar glasul din cer va zice: acum mergi şi ia cartea cea deschisă. Acolo e cuvântul şi învăţătura răstălmăcite pentru alte neamuri şi alte împărăţii.“*

Locotenentul răsuci foaia de hârtie în mână.

— Ce zici, Dobrescu?

— Bigotism ieftin! Mă surprinde doar că profesorul se ocupa se asemenea chestii.

— Şi dacă ţi-aş spune că în camera mea se află o „chestie“ identică?

Locotenentul îşi lăsă ochii în jos:

— Mi-amintesc, o luă pe după vişin, că la ultimul curs de învăţământ politic, tovarăşul colonel Ionaş remarca lipsa de spontaneitate a unora dintre noi…

— Şi care ar fi ăia? Dar că ţi-am recomandat mereu, să nu stai cu capul între urechi, nu-ţi aminteşti, dragă Dobrescule? Schimbă tonul: Toţi din arhondaric au găsit ieri strecurate sub uşă asemenea scrisori. Faptul nu-ţi sugerează nimic?

— Se pare că maica Zenobia îşi consumă surplusul de energie în preocupări intelectuale.

Minerva îl privi înecată de admiraţie:

— Ia te uită! Nici nu ştiam ce colaborator spiritual am. Spune drept, te-ai apropiat azi mai mult de 15 metri de domnişoara Elena Dimitriu? Se încruntă: Dobrescu Vasile, mă cutremură atâta ingratitudine! De ce mă obligi să-mi regret indulgenţa de la bacalaureat!?

Locotenentul îşi muşcă buzele: La urma urmelor, promisese atunci că va urma dreptul, şi nu politehnica. El unul se ţinuse de cuvânt. Alţii şi-au schimbat profilul…

— Să vedem ce explicaţie putem da scrisorilor. La prima vedere s-ar zice că avem de a face cu răvăşele mistice. Expeditorul, o persoană obsedată de sumbrele profeţii ale apocalipsului, poate fi oricine: o călugăriţă, o cuvioasă din sat ori bigoţi ambulanţi însărcinându-se gratis cu oficiul. Incidentul nici măcar nu surprinde. Ambianţa pravoslavică pregăteşte terenul psihologic. Până aici e clar!

— Clar, admise locotenentul. Mai departe…

— Eşti bine dispus, Dobrescule? Mă rog! Da… Textul propriu-zis mă şochează.

— De ce? Atrage luarea aminte a celor vizaţi în primul rând: un grup de vizitatori tineri, indiferenţi la disputa dintre cer şi Satana, oameni care probabil n-au intrat de ani de zile într-o biserică.

Minerva se strâmbă:

— Poate. Totuşi, nu-mi place finalul: „Acum mergi şi ia cartea cea deschisă. Acolo vei găsi cuvântul şi învăţătura răstălmăcite…“ Sună a dispoziţie: du-te, fă şi drege! O chestie precisă.

— După iz, fraza pare copiată aidoma dintr-un text religios.

— De acord. Dar de ce tocmai ăsta? S-au scris pagini mult mai semnificative şi în fond mai adecvate unor intenţii pioase. Ţine minte, aici se ascunde ceva.

— La ce vă gândiţi?

— Presupun deocamdată. Am impresia că mă aflu în faţa unui mesaj. Un mesaj limpede pentru cel căruia îi era adresată misiva. Şi, ca să nu reperăm destinatarul, copii identice au fost trimise tuturor oaspeţilor. „Cuvântul şi învăţătura răstălmăcite…“ nu-ţi sugerează o cheie? Ochii îi sclipiră: O cheie care se afla în posesia doctorului…

— Cheie? Ce fel de cheie?

— De la dulapul cu pălării! pufni Minerva. Îi întinse una din hârtiile de pe masă: Pricepi ceva? Nu! Simple semne pentru noi şi alţii fără semnificaţie. Deci cheie ar putea în ultimă analiză însemna cifru. Cifrul doctorului Lucaci. Şi mai înseamnă… Ce mai înseamnă, Dobrescu?

— Că materialul, substanţă solidă, lichidă sau gazoasă…

— Sau apă de ploaie…

Locotenentul ezită într-o poză ofensată şi atitudinea încăpăţânată a omului cu opinii.

— …a fost sustras.

— Cum poţi bate câmpii despre solide, lichide şi celelalte aiureli? Lăsând la o parte faptul că eu îl supraveghez de o săptămână şi că cel puţin îi cunoaştem modalitatea concretă de lucru, arată-mi un singur obiect în încăpere, microscop, eprubete ori măcar o lampă de spirt care să certifice o activitate de ordin practic. Deci, dintr-un bun început putem afirma cu certitudine că ceea ce s-a sustras egal fotografiat, au fost hârtii: caiet sau foi volante. Cifrul –

în ipoteza că raţionamentele noastre despre scrisoarea-mesaj se confirmă – răspunde totdeauna la o formulă. Formulă! înţelegi?

— Aşa e! Exclamă locotenentul. Limpede ca lumina zilei. Aveţi dreptate.

Minerva deveni dintr-o dată circumspectă:

— Ia ascultă, Dobrescu Vasile, nu cumva ai început să-mi dai dreptate aşa, ca la nebuni, numai ca să scapi de mine? Totuşi: dacă aici se caută cheia, logic materialul a fost subtilizat înainte. Din datele pe care le deţinem, putem afirma când: în timp ce Lucaci se afla la mănăstire, efectuându-se o spargere la locuinţa sa din Capitală. Pe undeva, savantul şi-a făcut-o cu mâna lui. Să păstrezi astfel de documente într-o casă particulară şi să te plimbi apoi cu rezumatul lor în vilegiatură, asta-i pur şi simplu inconştienţă. Dar te întreb eu, dacă au obţinut materialul la Bucureşti, pentru care raţiune spionul l-a urmat pe Lucaci aici?

Dobrescu se grăbi să răspundă:

— Ca să pună mâna pe cifru.

— Serios? Şi atunci ce-i cu scrisoarea? Mesajul, am convenit, deocamdată, atrage atenţia că manuscrisul e cifrat, iar în lipsa cheii nu poate fi folosit.

— Chiar!

— Există o singură explicaţie. S-a considerat că materialul e incomplet, fapt pentru care spionul a rămas în preajma profesorului. Scrisoarea-mesaj rectifică, precizând că ceea ce lipseşte este cifrul.

— Cu alte cuvinte, remarcă locotenentul, în momentul de faţă spionul şi-a îndeplinit misiunea. De ce continuă să rămână la mănăstire?

— Ei, aici e aici! Persoana se simte foarte bine camuflată şi ţine minte, Dobrescule, ne mai rezervă surprize. Bun! Hai să vedem cum stau lucrurile în noaptea crimei. Aşadar, Lucaci a fost ucis afară sub cerul liber, sau dacă ţii la precizări sub prelata camionului. Ce-l putea determina pe

un om în vârstă, culcat, poate adormit – vezi aşternutul răscolit şi pijamaua în care i-am găsit cadavrul – ce-l putea determina să iasă din cameră în puterea nopţii?

— Un zgomot de afară.

— Nu e suficient ca să se aventureze dincolo de cerdac dezbrăcat, riscând la vârsta lui o pneumonie. Doarme cu şase pături, ba se simte şi rău, vezi termometrul de pe noptieră, scos din etu, indicând 38°.

— Putea să fi rămas aşa de dimineaţă.

— Cu atât mai grav. Când dimineaţa ai 38, seara baţi spre 40. Deci îl vezi tu cu belelele astea făcând nudism sub clar de lună? Ce Dumnezeu, băiete?!

— Un interes acut.

— Vezi bine. Sare în ochi. Ei, continuă raţionamentul. Ce să-l intereseze? Nurii domnişoarei de alături? Exclus! Numai ceva legat de invenţia sa îl putea scoate pe savant din odaie. Pentru mine e aproape o certitudine. Încerc să-mi imaginez filmul nopţii: Un zgomot oarecare îl trezeşte. Reţine! Un zgomot produs în odaie, nu afară!

— De ce?

— Ia gândeşte-te, Dobrescu! Când spionul să zicem pătrunde în cameră, primul lucru de care se asigură este să constate dacă Lucaci doarme. Dacă n-ar fi dormit, de teamă să nu reacţioneze, bătrânul ar fi fost lichidat pe loc, în patul lui, eventual era amânată acţiunea. Deci, căutând ceea ce îl interesează, se mişcă neîndemânatic, scapă ori loveşte ceva şi îl trezeşte pe savant. Lucaci vede umbra dispărând şi primul lucru la care se gândeşte sunt însemnările sale. Nu le găseşte şi disperat iese afară să şi le recupereze. În pivniţă îl surprinde pe spion fotografiindu-le. Individul habar n-avea de faptul că atrăsese atenţia savantului. Nu s-ar fi apucat de treabă care se face pe îndelete, înainte de a-şi asigura liniştea…

Ignorând axioma că „Minerva nu se lansează în afirmaţii gratuite“, locotenentul îndrăzni totuşi:

— De unde ştim că se fotografia în pivniţă şi că cifrul se afla în agendă?

Minerva îi adresă un zâmbet amabil, care nu-l mai înşela demult:

— Dacă ne aruncăm ochii în altă parte decât perimetrul în care evoluează domnişoara Dimitriu, ştim, Dobrescule! Lucaci avea o agendă format de birou cu scoarţe negre. Nu se despărţea niciodată de ea. Pe butoiul din pivniţă am găsit amprenta perfectă pe care a lăsat-o în crusta de praf. Parcă trasă cu rigla. Alături, altă urmă, mai mică, corespunzătoare dimensiunilor unei lanterne. Deci, spionul şi-a însuşit conţinutul agendei – cifrul mult râvnit probabil – fotografiindu-l. Procedeu clasic şi expeditiv. Semnalându-şi prezenţa, profesorul îşi semnează sentinţa de moarte. Nu mă întrebi de unde ştiu? Pe trepte diferite am găsit papucii doctorului. I-a abandonat câte unul în fugă. Urmarea? Afară, în spatele arhondaricului. Să ne grăbim până nu se întorc ceilalţi.

Ieşiră. Minerva smulse dintr-un oţetar câteva crenguţe şi rupându-le în bucăţi le înfipse în pământul moale, căutând o anumită ordine. Contemplă rezultatul cu mâinile încrucişate la piept:

— E clar, Dobrescule, nu-i aşa?

— Aţi distins între două categorii de paşi, individualizând una prin nuiele cu frunze şi cealaltă rupându-le frunzele.

— Exact. Care îl identifică pe agresor şi care pe victimă?

— Cărarea de urme cu frunze aparţine lui Lucaci.

— De unde sistemul ăsta, să răspunzi la nimereală? Ce constaţi în primul rând? Cum mergeau cei doi? Calm, în pas de promenadă sau alergau?

— Alergau. Distanţa dintre paşi e mare. Amprentele scurte, iar vârful bine imprimat spre deosebire de mersul normal care apasă pe tocuri. Şi cum profesorul îşi abandonase papucii, urmele imprimate de piciorul gol îi aparţin.

— Deci, cărarea fără frunze. Uită-te! Iniţial s-a îndreptat spre tufişurile din stânga. Pe drum se răzgândeşte şi o taie spre camion. Ce-ţi spun urmele celuilalt?

— Asasinul parcurge drumul complet până la tufiş, îl caută pe profesor şi, negăsindu-l, o ia spre camion. După încălţăminte pare a fi un bărbat înalt.

— Cu sau fără mustaţă? Spiritul de observaţie, Dobrescule! Nu-mi recunoşti maniera cu totul personală de a bate blacheurile pe partea interioară?

Locotenentul o privi năuc:

— Formidabil! *Sunt urmele dumneavoastră!*

Capitolul V

JENI COCIAŞU INTRĂ ÎN SCENĂ

Cu şevaletul sub braţ, Zamfirescu se îndrepta spre pădurea din coasta mănăstirii.

Minerva, care îl pândise în spatele perdelelor de tifon, îl urmă după vreun sfert de oră. În mod excepţional, îmbrăcase o rochie de doc cafeniu la care asortase o pălărie rotundă de pai cu borul scurt. Elasticul îi sugruma bărbia, intrându-i adânc în piele. Semăna mai mult ca oricând cu o guvernantă englezoaică.

Trecu pe lângă odaia lui Popescu. Glasul farmacistului, alterat de anumite canoane de bulevard, răzbătea limpede. Din spatele uşii închise, vocea abstractă desprinsă de chip trăda mai acut personajul. Modulaţiile nazale, din guşă ori „şmecheroase“, scăpate prin colţul gurii încremenite într-un rictus flegmatic de mâncător de *chewing-gum*, izbeau urechile Minervei ridicându-i de fiecare dată semne de întrebare. Hotărât, Popescu era un individ curios... Ca şi ceilalţi. Radian, arhitectul olog, cu o minte scăpărătoare, îngrijorător de perspicace... Fata, apariţie gracilă, nepământeană, luptând resemnată cu plămânii şubrezi... Pictorul, un excentric agreabil în fond, de o originalitate ostentativă, prea tare, fără nuanţe... Prea multă vopsea... Popescu, individ ieftin... Nu se putea debarasa o imagine parazit, obsedantă: figuri alunecoase, cu gulerul ridicat,

încercând să-ţi vândă la negru bilete pentru un *Western* cu John Wayne…

Era o după-amiază splendidă de vară cu mult aur. Gâze, fluturi albi, viespi mârâind pe nas îşi făceau de cap la soare. Minerva culese un mac. Membrana subţire, aderentă, i se lipi de degete. Se întrebă dacă nu era cazul – aşa, pentru pitorescul personajului – să-şi prindă un bucheţel la pălăria de pai. Oare câte femei, într-o ambianţă similară, ar fi rezistat tentaţiei?

— *Hello, Milady! How do you do?*

Minerva socoti că în asemenea împrejurări Jeni Cociaşu s-ar topi fermecată, copleşită de personalitatea artistului.

Adoptă deci un aer fâstâcit şi se opri timidă la câţiva paşi, încercând o compoziţie toantă cu picioarele împreunate la vârfuri. Frământându-şi mâinile la spate răpusă de emoţie îngână:

— Ştiţi, eu nu vorbesc englezeşte… Privi peste umărul pictorului şi căzu în extaz. Vai ce frumuseţe! Şi ce seamănă!

Zamfirescu se dădu un pas înapoi, contemplându-şi satisfăcut opera:

— How rampcapto! Cown not go!

Minerva îl privi de jos în sus ca un copil sfios şi repetă:

— Ştiţi… eu nu vorbesc pe englezeşte.

— Oh! Da?! Părea să încerce o mare surpriză. Nu-i nimic. Bătu cu degetul în carton: Vă place?

Trântit pe un covor de rugăciune turcesc, farmacistul Popescu, paşă cu turban de atlas alb şi un briliant cât ceapa agăţat cu meşteşug în pliurile de mătase, privea melancolic semiluna pe un cer bleumarin.

Izbea efectul ieftin. Culorile erau tari, contrastante, din familii diferite: verde-otavă, orange, violet.

„Înfiorător! Seamănă cu acadelele, peştii oribili de la Moşi boiţi strident ca să atragă ochiul. Tipul are mare tupeu.“

Îşi ajustă zâmbetul:

— E minunat, domnule Zamfirescu. Ca pe fotografie. Şi mustaţa… Parcă… Îşi duse degetul la tâmplă căutând comparaţia oportună!: Parcă e vie…

— Oh, *yes*! Vie! Hm, nostim spus. Nostim de tot!

Mai trase o pensulă îmbrăcând în albastru electric imineii farmacistului.

Minerva se aşează pe un trunchi retezat, jucându-se cu un fir lung de iarbă din care încerca să-şi meşterească un inel. Deodată, începu să cânte, făcând totală abstracţie de prezenţa pictorului. Întâi încet, mârâit, pe nas ca un bondar, apoi cu oarecare avânt. Era ceva cumplit, fals, fără melodie dar indiscutabil plin de vervă şi bunăvoinţă:

— *Deschide, deschide fereastra,/În braţele mele să cazi/Frumoase-s cireşile coaaapteCa buzele tale nu-s!*

Surprins, pictorul se holbă la ea:

— Îl ştiţi pe tot, *Milady*?

Minerva dădu din cap şi trecu la strofa a doua.

— Plin de artişti pe aici, oftă Zamfirescu. Răcni: *How my tow now just me!*

— Cum să vă spun… Eu…

— Nu mai spuneţi că ştiu. Nu vorbiţi pe englezeşte…

Minerva indică spre tablou cu degetul mic ingenuu întins:

— Acolo lipseşte ceva.

— Unde?

— Pe umărul lui don’ Popescu, şi îşi înghesui pălăria.

— Ce lipseşte?

— Un porumbel. Chicoti: Am eu nişte poze acasă cu Titi.

— Care Titi?

— Soţul meu personal… Vroiam să vi le aduc, aşa de model, numai c-am uitat. Constată natural: N-am memorie, domnu’ Zamfirescu. Ştiţi… De la bombardament… Întrebă fără legătură: Dar tabloul coanei preotese l-aţi isprăvit?

— Oh *yes*, *Milady*. Dumneavoastră nu doriţi unul?

Minerva îl privi deconcertată:

— Ce să fac eu, domnu’ Zamfirescu, cu coana preotească?

Pictorul râse adânc, din piept, emiţând cascade distincte:

— Dumneavoastră să vă fac portretul, *Milady*?

— Vai… Ce idee… Sări în picioare. Obrazul i se înflăcărase: Ce idee! Pe 25 e ziua lui Titi. Ar fi o surpriză… Nu credeţi, domnu’ Zamfirescu?

— Un gest cât se poate de delicat, *Milady*.

Minerva îşi aminti cu un zâmbet ascuns întâmplarea unei prietene. Femeia se fotografiase la un mare studio de pe Calea Victoriei în vreo opt poziţii sentimentale – să-ţi dea lacrimile – cheltuind o grămadă de bani. Era aniversarea bărbatului ei şi îşi bătuse mult capul căutând o surpriză inedită. Nefericitul contemplase năuc fotografiile, neînţelegând în ce constase cadoul. Nevastă-sa pe de altă parte, ultragiată, nu înţelegea de ce nu pricepe el…

— Numai că… (fâstâcită, trăgea de nasturele rochiei) numai că nu ştiu dacă am bani destui.

— Cum îl vreţi, *Milady*?

— Ştiu eu?! Cam aşa! Şi desemnă cu mâinile în aer un dreptunghi uriaş. Îl pun în sufragerie, deasupra bufetului, lângă peretar.

— Peretar? Cown snowd patre stowe?!

— Eu l-am brodat, don’ Zamfirescu. Are chenar de floricele albastre şi la mijloc scrie: *Mult mă gândesc, ce să gătesc, pe Titi să-l mulţumesc. Scump să nu fie tare şi gustos la mâncare.* Adăugă triumfătoare: Poezia mea!

Era un slogan, descifrat cândva în Obor pe o bucată de etamină între puşculiţe de ghips, balerine cu zâmbet tâmpit, peisagii dulcege şi colombine trase în indigo pe pânză…

Zamfirescu îmbujoră luna cu o tentă portocalie. Părea să facă nişte calcule complicate.

— Ei, *Milady*, pentru dumneavoastră 300 de lei. Şopti conspirativ: Farmacistului i-am luat patru. Dar pentru că e o surpriză…

Dezamăgirea alungi chipul Minervei.

— Vai! E… e prea mult, domnu’ Zamfirescu. N-am de unde… Suspină: Ce pot să fac?

— Prea mult! O cer! O demoni! Gentil clown songto! faither! Ascultaţi la femeia aceasta! Şi eu care presimţeam o capodoperă, moment de unică inspiraţie! O culme! Apoi, brusc pe un ton cotidian: Las la doi cincizeci. Hai! Respinse aerul cu palmele: Treacă de la mine.

Prompt îl dădu jos pe Popescu şi puse un carton nou. Rândui printre pensule şi tuburile de vopsea, îşi şterse mâinile într-o cârpă murdară şi decise expeditiv:

— Gata! Începem!

— Vai! Domnu' Zamfirescu! Chiar acum?! se miorlăi Minerva, dând a înţelege că altfel vedea ea treaba. Adică în orice caz după prealabile preparative sufleteşti şi la oglindă.

— Acuşi e 25, *Milady*. Dacă vreţi să vi-l livrez la termen! Tună din senin: Somo now rowtea! Aveţi o poză de-a lui Titi?

Minerva se felicită că nu ignorase nici un element din existenţa „personajului". Stăruise chiar să se înjghebeze căminul aşa-zisei Jeni Cociaşu. Undeva într-un apartament din Drumul Taberei fusese agăţată fotografia Minervei la braţ cu „Titi", surprinşi în timp ce ieşeau de la Sfatul Popular…

„Titi" (fusese ales un ofiţer mustăcios, cu aer de familist) cumpăra în fiecare dimineaţă iaurt şi chifle, dădea relaţii cui vroia să-l asculte despre sănătatea lui Jeni, vecinii interceptau aproape zilnic câte o ilustrată duioasă expediată de la mănăstirea Domniţei.

Minerva avu grijă să piardă în curtea arhondaricului, chitanţa de plată a întreţinerii emisă pe numele lui Jeni Cociaşu, câteva reţete medicale, ca şi o hârtiuţă cu socoteli gospodăreşti (zahăr, ulei, flecuri la pantofii lui Titi etc.)

Îşi duse reflex mâna la buzunarul rochiei şi scoase o fotografie boţită reprezentând un sergent în permisie tras în poză cu un picior înainte şi mâna sprijinită pe o masă cu flori.

— Nu mă despart niciodată de ea… Dar de ce vă trebuie, domnu’ Zamfirescu?

— Mai puneţi doi poli şi-l fac şi pe el. Imaginaţi-vă! Îşi duse inspirat mâna la frunte: în stânga jos, calul. Titi, cu iatagan şi turban ca al lui Popescu, puţintel crăcănat…

— Crăcănat, domnu’ Zamfirescu?!

— Nu mă întrerupeţi. Chap now tucraw! E în poziţie de atac. Pe braţul stâng, dumneavoastră, cu o nuia în rochie de muslin, eşarfă de moar, şi conduri de aur. *Răpirea din Serai*! Asta e!

Îşi scutură pumnii ameninţând copacii.

— Vai! Domnu’ Zamfirescu! Exclamă extaziată Minerva. Dar lună nu puneţi? E aşa de frumos cu lună…

— OK! Gata. Poziţia!

Aranjă capul Minervei, săltându-i puţin bărbia.

— Vai de mine , domnu’ Zamfirescu, fiţi cuminte. Chicoti: Mă gâdil…

Cu un ciot de cărbune, pictorul trăgea linii ample.

— Credeţi c-o să fie gata la timp?

— Certamente, *Milady*. Oricum, ne reţin aici cercetările.

— Vai, aşa e! Ce ţi-e cu soarta asta! Uite cum n-a avut parte domnul profesor să-şi vadă portretul. Vorba lu’ Titi: Viaţa omului ca lumânarea. Sufli şi gata.

— Justme urnte people!

— Dar oare nu puteţi să-l terminaţi aşa, din memorie?

— Evident, *Milady*! Dacă mi-o cer moştenitorii.

— Săracul de el… Vă lăuda mereu: „Ce băiat blajin şi impostor…“ Oare ce-o fi vrut să spună?

Pictorul se înecă subit.

— Că-i viaţa grea… Bărbia, bărbia sus! Pentru numele lui Dumnezeu!

— Stau şi mă gândesc, domnu’ Zamfirescu, când aveţi timp să lucraţi atâta: coana preoteasă, raţele, Sfinţii doctori fără arginţi Cosma şi Damian. Acum eu… Ştiţi, îi spuneam şi lui Titi: Dragă motănel – că eu aşa îi zic în intimitate – cred că dumnealui pictează şi noaptea…

— Noaptea! urlă Zamfirescu. Noaptea, spune femeia asta! Noaptea la lumină de opaiţ! O, *Botticelli*! O, *Michael-Ange*! O, *Da Vinci*!

— Vai! V-aţi supărat? Eu… Eu aşa credeam.

Enervat, pictorul îşi înfundă basca până la sprâncene.

— Bine faceţi, domnu’ Zamfirescu! E curent aici. Trage pădurea. Vai, ştiţi cât mă necăjeşte Titi! Iarna nu îmbracă decât pijamaua sub pantaloni. De-ar fi şi el aşa prudent…

Omul rămase cu pensula în aer, vag crăcănat.

— Prudent? Ce-i trece prin minte femeii ăsteia!?

— E foarte bine, bătu câmpii mai departe Minerva. Cum zice Titi: paza bună trece primejdia rea. De pildă azi noapte când a început să strige domnul Radian, altul mai bezmetic ieşea pe sală de curiozitate sau altceva, se întâlnea ferească Dumnezeu cu ucigaşul…

— Ce vă face să credeţi că n-am ieşit?

— Păi… făcut Minerva încurcată, ziceaţi că dormeaţi.

— Nu dormeam.

Glasul urca ameninţător. Minerva îşi încruntă sprâncenele încercând o logică elementară.

— Păi dacă nici nu dormeaţi, şi nici nu lucraţi… Privirea i se aprinse: A! Îşi lăsă ochii pudică: Ştiu unde eraţi…

— Unde?

— Nu pot să spun…

— Unde? răcni pictorul. Justme owcarl sing!

— Dacă nu pot, se bosumflă Minerva, trăgând de tivul rochiei până se desprinse.

— Ce vreţi să insinuaţi, *Milady*?

Minerva şopti în spatele palmei făcute căuş spre mănăstire:

— Mă… mă gândeam că poate… la domnişoara Elena în odaie. Nu vă supăraţi… aşa, ca s-o liniştiţi…

— Domnişoara Dimitriu dormea.

Dar în glasul voit indiferent, Minerva ghicea satisfacţia căreia nu-i rezistă nici un bărbat între 15 şi 90 de ani când i se atribuie gratuit succese de ordin sentimental, mai ales

dacă acestea vizează femei frumoase. Se schimbă imperceptibil vocea, pieptul se bombează agresiv, un zâmbet special alunecă pe obrazul aprins.

— Înseamnă… Înseamnă că aţi ieşit pe culoar.

Chipul Minervei ilustra cea mai mare surpriză.

— Ce vi se pare formidabil, *Milady*?

— Cum să iasă cineva noaptea!? Pustiu… Întuneric… Trebuie să ai curajul domnului Popescu. Îi spuneam şi lui Titi: Vai, dragă motănel, că eu aşa… mă rog, e acolo la mănăstirea Domniţei o persoană foarte îndrăzneaţă, un farmacist, un om extraordinar. Dezlegă şi cuvinte încrucişate. Şopti conspirativ: L-a văzut pe criminal!

— OK. Şi de ce n-a pus mâna pe el?

— A! Asta am uitat să-l întreb… Ştiţi, memoria… Dar mi-a povestit totul.

— Hm! Făcu ironic pictorul. Dar că pe mine m-a încuiat în odaie v-a povestit?

— Domnul Popescu? Nu se poate!

— Atunci cine! Cine, *Milady*? urlă din senin. Panait dormea, fata aşişderea, Radian se exclude.

— De ce, domnu’ Zamfirescu? întrebă nevinovată Minerva. Dormea şi dumnealui?

Interzis, pictorul rămase fără glas. Se uită un timp înainte, căutându-şi aerul. Izbucni pe neaşteptate, într-o avalanşă de imprecaţii englezeşti, urlete şi ţopăieli samba, stranii în decorul patriarhal al mănăstirii.

— Mă omoară! Această femeie a venit să mă omoare! Ce-are cu mine?! O, demoni! Can troub es emurder!!!

Minerva se ghemuise după buştean, aşteptând să se liniştească. Ochii îi jucau înspăimântaţi şi tresărea parcă lovită la fiecare răcnet. Profită de o pauză a pictorului şi îngână abia auzit:

— Vai, domnu’ Zamfirescu! Iertaţi-mă. Vă… vă mai dau zece lei. Să fie trei sute, cum aţi zis dumneavoastră la început.

Omul îşi lărgi gulerul:

— E nemaipomenită! De ce nu putea să mă încuie Radian!!!

— Am înţeles, domnu’ Zamfirescu, îl întrerupse ofensată Minerva. Un tovarăş ca dumnealui, serios, distins, arhitect, n-ar fi făcut o astfel de glumă.

Pictorul se sufoca.

„De astă dată, cred că am mers prea departe.“

Minerva îşi pocni o palmă peste frunte:

— Vai! Acum îmi dau seama. Sigur că da. Domnul Radian nu poate să umble. Că-i spuneam şi lui Titi…

Zamfirescu, extenuat, gâfâia. Renunţă la reverenţe şi, cu o curiozitate aducând a ultimă dorinţă, se interesă:

— Ascultă, coană Jeni! Cum te suportă? Ce-i Titi ăsta? Misionar?! Pocăit?!

Minerva găsi prilejul să se sclifosească, legănându-şi umerii cu mişcarea aceea care la copii înseamnă „sâc, tăticul meu e…“

— E înscris la paraşutişti şi are carnet de donator! îşi îngustă privirea luând o expresie de adâncă meditaţie: Dar la domnişoara Elena Dimitriu v-aţi gândit?

— Crezi că toţi sunt sonaţi, madam?

— Adică cine mai e? întrebă Minerva surprinsă. Vai! Râdeţi de mine, domnu’ Zamfirescu. Păi de unde ştiţi că fata dormea, dacă eraţi încuiat în cameră?

— Dar fereastră n-am?

— Se vede de la dumneavoastră?

— Am sărit pe geam, *Milady*! Puse mâna pe pensulă. Capul sus! Degetul mic încârligat. Face distins!

— Vai, domnu’ Zamfirescu! Dar ceasul îl puneţi? Nu mai contează câţiva lei acolo…

— Hatm pals owgonotbet! Oh, Odin! Oh, vikingi! *Răpirea din Serai* cu ceas la mână! Televizorul nu vreţi să se vadă? Dar frigiderul „Fram“?

— Păcat! Îl am de zece ani. Îşi pironi ochii pe mâna pictorului: Al dumneavoastră e de aur?

— *Yes!*

— Ce seamănă cu al lui domnu’ profesor…

Pictorul păru o clipă descumpănit dar se redresă repede:

— Aş! Al meu are cadran fosforescent.

— Înseamnă că puteţi vedea şi pe întuneric ce oră e. Vai! Acum înţeleg de unde ştia domnu’ Popescu că era patru când aţi sărit pe fereastră.

— Hm! Patru era, dar nu de la mine o ştia.

— L-o fi întrebat pe domnu’ profesor…

— Unde?! Pe lumea ailaltă?

Dincolo de cinismul pictorului Minerva sesiză ceva, un ton, aproape un glas nou, altul decât cel cu care se obişnuiseră oaspeţii arhondaricului.

— Vai, domnu’ Zamfirescu… apoi, după o pauză: Nu înţeleg.

— Lasă că-ţi explică Titi. Bărbia sus! Mai mult! Mai mult! Aşa! Zâmbetul obosit!

— Cum să-l obosesc, domnu’ Zamfirescu?

Pictorul îşi aruncă pe spate capul leonin cu bucle dese, brune. Un leu cu nasul cârn şi gura în formă de inimioară.

— Jesus Maria!

— Aşa zice şi Titi al meu când pierde la şeptic. Aruncă cu papucii de pereţi. Dar că veni vorba. Ştiţi ce cred eu, domnu’ Zamfirescu? Privi în jur circumspectă apoi şopti misterios: Ucigaşul a intrat întâi la domnul Radian. Domnul Radian a început atunci să ţipe şi să azvârle cu papucii. Altminteri ce rost avea să strige, aşa din senin? Dumneavoastră nu l-aţi auzit că dormeaţi…

— Imaginaţi-vă, *Milady*, că tocmai atunci săream pe fereastră.

— Îmi închipui ce era pe culoar. Ca la noi la bloc, când se întoarce a lu’ Ciolac beat. Ieşim cu toţii în cămăşi de noapte, cum ne-apucă. Vai nici nu ştiţi ce teatru e!!

— Colentina *Street*… Aicea-i lume subţire, *Milady*. Se făceau că plouă. Curajosul dumneavoastră Popescu se vârâse cu siguranţă sub pat, că-n odaie nu era şi nici pe sală. Domnişoara Dimitriu s-a întors pe partea ailaltă, în

timp ce enigmaticul Dabu se odihnea în spatele dulapului din odaia dumneavoastră.

— A mea!? Vai! Ştiţi, domnu’ Zamfirescu, încep să intru la idei. Ce au oamenii cu mine?! De exemplu, eu urmez un tratament pentru… În fine, făcu cu tonul omului care nu ţine să vorbească despre neplăcerile personale. Şi mă duc mereu la doctor. Închipuiţi-vă, domnu’ Zamfirescu, intru, dau frumos bună ziua, şi doctorul aşa, tam-nisam, mă întreabă repezit: „Cât fac 7 ori 8?“

— Ce chestie!?

— Staţi că n-am terminat. Astăzi m-am întâlnit de trei ori cu domnul procuror. Ce credeţi?! Din senin, din iarbă verde, nici noroc, nici altă vorbă, de fiecare dată ce ziceţi că mă întreabă?

— Ei?!

— *Oare ce-o fi căutat pictorul la patru dimineaţa în odaia victimei?*

Zamfirescu scăpă paleta din mână.

* * *

MINERVA CĂTRE LOCOTENENTUL DOBRESCU:

„Cască ochii, Dobrescule, nu gura!

1. Atenţie la felul în care-l abordezi pe Zamfirescu. E importantisim! Nu-l lăsa nici o clipă să te ia tare şi fă-l să înţeleagă de la bun început că atmosfera english-language te mişcă tot atât de mult ca şi curentul nu ştiu care din Marea Caraibilor. Ca să nu te asasineze, poţi la un moment dat să-i demonstrezi că e un impostor. Amicul – mă simt obligată să-ţi atrag atenţia – recurge adesea la bruiajul saxon nu doar din considerente de ordin pitoresc: o face mai ales când se simte încolţit şi încearcă să câştige timp. Sfatul meu: tratează-l ca pe un om absolut normal, care îşi truchează personalitatea. Aceasta îl va îngrijora.

2. Zamfirescu pretinde că nu lucrează noaptea. Vezi cum stau lucrurile în realitate. Treaba e destul de simplă. Tablourile constituie barometrul ideal. Ar fi trebuit să te gândeşti singur la chestia asta, dar înţeleg că nu ai timp. Domnişoara Elena Dimitriu merită oarecare atenţie...

3. Cineva l-a încuiat în cameră. Pretinde că Panait şi Elena Dimitriu dormeau. Prin excludere, ajunge la concluzia că farsa i-a făcut-o Popescu. Oare e vorba de o farsă? Ce zici băiete?

4. A sărit pe fereastră în momentul în care Radian a început să strige după Dabu. Încearcă să afli ce a făcut practic, după aceea. Întrebări directe, fără jenă, cu aerul că ştii totul şi nu aştepţi decât confirmarea.

5. Zamfirescu se concentrează greu. În consecinţă ia-l repede, nu-i lăsa timp să se adune. Trecerea de la o chestiune la alta să fie bruscă, aparent fără legătură. Este esenţial ca în acest moment al discuţiei să nu-i îngădui divagaţii shakespeariene.

6. Cum a ajuns la mănăstirea Domniţei? Nici un detaliu nu e de prisos.

7. Stoarce maximum de amănunte. Prin deformaţie profesională, ochiul pictorului e ager şi exersat. Dacă ştii cum să-l iei, poţi obţine detalii interesante. De altfel, nutresc convingerea că Zamfirescu e un bun psiholog. Reţeta lui comercială o dovedeşte cu prisosinţă.

8. Cândva, aceste sugestii vor intra în Larousse la rubrica „Pilde şi precepte bine simţite“. Fii mai pătruns de chestia asta, Dobrescule!

9. P.S. Distruge totuşi epistola. Poate cădea în mâna asasinului sau a unei „anumite persoane“ care, lipsită fiind de simţul umorului, şi-ar induce în eroare cititorii...”

* * *

— How do you do, my Lord?

Pictorul Bombi Zamfirescu deschisese uşa larg, înclinând o reverenţă ţeapănă. Îl măsură pe Dobrescu cu ochi sticloşi şi repetând knics-ul, urlă:

— Îmi daţi voie? Ducele de Essex.

— Hai noroc, tovarăşu', făcu moale locotenentul: Cardinalul de Richelieu.

Stăpânindu-şi râsul, se întoarse cu spatele observând dezordinea încăperii. Tuburi de culoare; cartoane pictate, schiţe, în creion sau cărbune, şevaletul înconjurat de sticle goale. Judecând după etichete – coniac, vodcă, şliboviţă, gin – pictorul nu manifesta preferinţe.

Zamfirescu îi sesiză privirea şi explică:

— Combustibil. Nu pot lucra fără! Mycasttl megrowoyoungs little!

— Oxford?

Pictorul îşi umflă pieptul şi scoase un muget înfricoşător.

— Teab justlings andso!

Concomitent, bubuiră lovituri în peretele din stânga şi se auzi vocea înfundată a lui Popescu:

— Hei, Dilimache! Sonoru'!

Zamfirescu bău scurt paharul cu gin. Îşi pironi ochii asupra locotenentului cu fixitatea aceea sticloasă care nu se datora atât alcoolului, cât unei conformaţii specifice. Părul negru buclat îi cădea pe frunte. Exclamă cu bărbia înfiptă în lavaliera bogată, portocalie:

— Doriţi un tablou, *gentleman*! 200 simplu, 300 compus! So and my job. Ce-aţi zice de o liră în dreapta, lauri pe frunte şi togă romană! Răcni: *Evrika*! Nero privind Roma incendiată! Mâine seară livrarea.

Locotenentul îl cântări lung. Spuse blând:

— Eşti mata drăguţ să stai ţeapăn? Mă oboseşte vânzoleala…

Zamfirescu rămase o clipă deconcertat. Se aşează totuşi pe marginea patului, încrucişându-şi marţial braţele pe piept.

— Azi-noapte, în jurul orei patru, doctorul Lucaci a fost asasinat.

— Sunt dezolat. Nu i-am isprăvit tabloul.

— Ţi-l comandase el?

Pictorul scutură hotărât din cap.

— Oh, nu! L-am conceput pentru plăcerea mea. Sunt un om de artă. Aspectul material e secundar.

— De-aia pictezi raţe, lebede plutind, ţigănci despuiate şi-ncoronezi toante cu dinţi de tablă în faţă?

Arată spre vraful de cartoane. Mâna avea har în mod cert, dar subiectul şi maniera nu depăşeau anumite preferinţe oborene în zi de târg.

— Oh, yes go new kaw!!!

Ridică pumnii, ameninţând cerul.

— Gata băiete! îl întrerupse Dobrescu. Cunosc partitura. Mă interesează ce-ai făcut azi-noapte.

— Am lucrat.

— La opaiţ?

— *Yes!*

— Ce anume?

— Portretul preotesei, cu puradelul… ăăă… cu prinţul moştenitor.

— N-ai ieşit deloc?

— Nu. Până spre miezul nopţii, mi-a ţinut companie Popescu, farmacistul. Eram beat, *my Lord,* beat mort.

— Poate de aceea nu-ţi aminteşti.

— Exclus! Cineva mi-a făcut o glumă azi-noapte. M-a încuiat în odaie.

— Cine?

— Habar n-am. De dimineaţă eram prea agitaţi în legătură cu moartea doctorului şi, evident, n-am mai întrebat.

Ochii locotenentului alunecară pe încălţămintea pictorului.

— Ce număr porţi?

— 42.

— Hm! Ca şi asasinul profesorului… Nu ţi se pare ciudat?

— *My God!* Habar n-am despre ce vorbiţi, dar vă asigur că suntem trei indivizi în arhondaric cu încălţăminte identică. Chiui: Sortimentul Mondial pus pe piaţă acum două săptămâni! Coincidenţă bizară, o zei! o, Edgar Wallace! toţi cu acelaşi număr!

— Cine sunt ceilalţi?

— Farmacistul şi arhitectul.

— Cei trei apostoli erau doi, parafrază Dobrescu. Arhitectul Radian iese din competiţie din cauza infirmităţii.

— *Oh, yes!* Un băiat admirabil. Are o inimă să tai geamuri cu ea. Am rămas doi: Popescu şi cu mine. Unul din noi e asasinul. Îşi umflă plămânii: Cant my so white mizerably!

— Dumneata spre cine înclini? îl întrebă serios locotenentul.

Pictorul luă poza lui Napoleon la Waterloo. Îşi lăsă colţurile gurii în jos şi mugi înfundat:

— Popescu mi-e prieten. Deci eu, eu sunt asasinul. E logic! Radian n-are picioare, farmacistul e prea simpatic. Prin excludere…

Dobrescu se ridică…

— Mi-e teamă c-am să te iau în serios, domnule Zamfirescu. În primul rând, astă noapte n-ai lucrat la portretul preotesei.

— Interesant!

— În engleză, *interesting*! N-ai lucrat, pentru simplul motiv că n-ai avut lumină. Ti se isprăvise gazul de la lampă, asta dacă în general erai dispus să lucrezi şi o poţi face în astfel de condiţii.

— Gazul se putea isprăvi spre dimineaţă.

— Uite ce e „my *Lord*“, dacă ai tras o singură pensulă în noaptea trecută, în condiţiile de umiditate de aici, tabloul ar fi fost ud acum. Atinse portretul. Sunt cel puţin două zile de când n-ai mai pus mâna pe el. Probabil te tocmeşti încă pentru nouraşi, vegetaţie tropicală sau naiba mai ştie ce. Pe scurt: te sfătuiesc la modul cel mai amical să-ţi bagi minţile

în cap. Să ştii *că english-song*-ul dumitale nu mă impresionează – în treacăt fie zis – habar n-ai de limba lui Byron, dacă pot spera că ai auzit despre el. S-a comis o crimă iar dumneata ai obligaţia unor relatări exacte cu privire la evenimentele din noaptea trecută. Insist: exacte! Aşadar, s-o luăm cronologic. Ce te-a determinat să alegi mănăstirea Domniţei şi cum ai obţinut aprobarea?

— Dragă tovarăşe procuror – bag de seamă că aveţi alergie pentru apelativul *my Lord* – orice artist care se respectă şi crede în posteritate…

— *Louvre*, *Prado* şi *Ermitaj*-ul îşi dispută de pe acum căprioarele şi ţigăncile dumitale… Te-am rugat să fii serios.

Pictorul oftă semnificativ:

— Oare care dintre contemporani l-a înţeles pe Van Gogh, pe Manet… Three carefill you… Se întrerupse brusc, amintindu-şi recomandarea locotenentului. În sfârşit! Am venit la mănăstire ca să admir peisajul, iar aprobarea am obţinut-o fără dificultăţi. Îşi supse buzele: Din fericire, mai există oameni – o, *rara avis!* – se interesă amabil: Vă deranjează şi latina? Reluă: Mai există oameni care pot sesiza licărul, scânteia. Urlă: Fulgerul divin, atunci când îl întâlnesc.

Un nou bubuit zdruncină peretele:

— Dom’le! ţipă exasperat Popescu, chem miliţia!

Pe un ton cotidian, pictorul comentă:

— Târlă, neică, ce mai!

— Totuşi nu i-ai dispreţuit compania azi-noapte…

— Sunt un generos. Îmi încasasem o parte din onorariul pentru ultima lucrare…

— Cât?

— O gâscă, răspunse concesiv Zamfirescu. La urma urmelor, Gauguin, ridică degetul în sus, marele Gauguin picta pe banane! De fapt, Popescu reprezintă un tonic. Ca să-ţi realizezi propriile valenţe, un termen de comparaţie e strict necesar. I-am suportat deci prezenţa timp de două ore.

— Adică?

— De la 9 la 11.

— Apoi?

— M-au trezit vocalizele domnului Radian. Cred că repeta pentru brigada artistică *Arhitecţii veseli*…

— Şi?

— Cum uşa era încuiată pe dinafară – bănuiesc că amicul Popescu se afla în criză de umor negru – am ieşit pe fereastră.

— Curiozitate?

— Um! Să-i zicem necesitate. O anumită necesitate…

— Logic, te-ai întâlnit pe sală cu ceilalţi oaspeţi ai mănăstirii.

— Eroare. N-am întâlnit pe nimeni.

— Pesemne dormeau.

— Doar Panait şi domnişoara Elena Dimitriu. Am remarcat cu totul întâmplător privind pe gaura cheii…

— Nu te-ai înşelat cumva?

— Aş! Ochi de artist. Întorcându-mă în cameră n-am mai putut dormi. Făcu o pauză şi şopti: Nu m-a lăsat ea…

— Cine?

— Town rostcup! Muza! Inspiraţia… Mă obseda chipul unui tânăr zărit prin împrejurimi. Ce cap! Ce trăsături! Câtă expresivitate… Schiţasem ceva chiar atunci. Un tip amabil care ne căuta societatea. Cum cea de aici nu este eminamente politicoasă, a trebuit să renunţe.

Străfulgerat de o idee, Dobrescu întrebă disimulându-şi interesul:

— Când l-ai văzut?

— Ieri dimineaţă. Precis. Pusesem bascul roşu.

— Nu înţeleg. Ce legătură are bascul dumitale cu…

— Oh! îl întrerupse Zamfirescu, am şapte băşti diferit colorate: Luni, marţi, miercuri… joia pun bascul roşu şi desenez în creion roşu. Vinerea e albastră. N-aţi auzit de epoca bleu a lui Picasso?

Dobrescu îşi încruntă sprâncenele:

— Eşti amabil să-mi arăţi şi mie schiţa?
Zamfirescu râse larg:
— Is so strange! *Schiţa a dispărut...*

Capitolul VI

JENI COCIAŞU E SUSPECTĂ!

Stăteau în cerdac. Pictorul Bombi Zamfirescu vorbea despre împerecherea culorilor într-o terminologie incomprehensibilă, punctată des cu sonorităţi englezeşti şi divagaţii inutile. Radian asculta fără să-l audă. Dabu trăgea dintr-un capăt de ţigară, rar, gospodăreşte, privind undeva, departe, dincolo de zidurile vechi ale mănăstirii. Răsfoind plictisit o revistă franţuzească cu aerul intelectualului de rasă, Popescu cerceta discret efectul preocupărilor sale. Fata descifra sentinţa soartei în labirintul zaţului din ceaşcă zâmbind trist.

Privindu-i de jos, locotenentul Dobrescu medita asupra ceea ce va să zică plictiseală colectivă. Atunci îşi făcu apariţia Minerva. Purta aceeaşi rochie largă, lungă, şleampătă, la care asortase „şalul cel nou primit de la Titi cu zece ani în urmă“. Exclamă tonică:

— Bonjur copii! Cum nimeni nu se înghesuia să-i răspundă se apropie de arhitect: Vai, domnu’ Radian! Se poate?! Poftim, iar v-aţi dezvelit picioarele. Să ştiţi că mă supăr! Zău mă supăr…

Şi îi aranjă peste genunchi pătura cadrilată, cu o dragoste de mamă.

Dobrescu îşi imprimă vocii timbrul baritonal:

— Dacă sunteţi amabilă, doamnă, aş vrea să discut cu dumneavoastră.

Minerva se uită în jur, apoi întrebă surprinsă:

— Cu mine?!

Coborî treptele cerdacului. Ferindu-şi faţa, în paginile revistei, farmacistul o povăţui:

— Vezi cum o suceşti, coană Jeni. Ăsta e procurorul…

Păşea nehotărâtă trăgând de cutele rochiei. Îndată ce ajunse în preajma locotenentului, şopti fără să mişte buzele:

— Întoarce-mă cu faţa la ei.

Dobrescu descrise un arc de 180 de grade, cercetând-o curios. Minerva se roti încercând să dea o întrebuinţare firească mâinilor. În cele din urmă le duse la spate. Clipea des aşteptând.

— Cociaşu Eugenia – începu locotenentul – casnică, 39 de ani…

— 38 şi zece luni, rectifică ofensată Minerva.

— Unde vă aflaţi azi-noapte?

— Unde să fiu? La Bucureşti.

— Sigur?

— Vai!

— V-aş ruga să-mi răspundeţi fără farafastâcuri şi cât mai limpede. Cine poate să confirme că acum zece ore eraţi în Capitală?

— Ştiu eu cine?

— Cum nu ştiţi, doamnă?! Pentru ce aţi plecat de la mănăstire?

— A! Coborî pudic pleoapele mărturisind ruşinată: Voiam să-l văd pe Titi… Completă mândră: E soţul meu.

— Deci aţi rămas lângă Titi până azi-dimineaţă.

— Până aseară. Că şi dumnealui… tot artist. Zugrav ca domnul Zamfirescu…

Pictorul îşi înălţă braţele spre ceruri mugind:

— O *Michael Ange*! Crow sea law smokegran…

— Săptămâna asta, reluă Minerva senină, lucrează de noapte.

— Tocmai săptămâna asta? Ce coincidenţă! Când aţi plecat spre gară, bineînţeles vecinii dormeau…

— Păi, ce erau să facă?! Că nu luaseră chenzina. Abia pe 14. Chicoti: Atunci să vedeţi bairam!!! Ies în hol, domnu' procuror şi dă-i râs, şi dă-i chiote toată noaptea… Adăugă pe tonul cetăţeanului onest, solicitat să dea referinţe: Nişte tovarăşi foarte simpatici de altfel. Activează şi în comitetul de bloc…

Dobrescu socoti că e momentul s-o întrerupă.

— Pe drum, desigur nu v-aţi întâlnit cu nimeni…

— Vai! Cu cine să mă întâlnesc?! Eu sunt o femeie cinstită.

— Iar biletul de tren l-aţi pierdut!

Minerva inventarie poşeta conştiincios, fără grabă, apoi, stupefiată de perspicacitatea „procurorului", confirmă:

— Ştiţi că aveţi dreptate?!

— Cu ce eraţi îmbrăcată?

— Când?

— Azi-noapte.

— Vai!!

Roşise toată.

„Cum naiba – se întrebă locotenentul – îi reuşeşte figura?"

— Mă rog, azi-dimineaţă în tren.

— Azi-dimineaţă… azi-dimineaţă… cu…

Vorbele i se opriră undeva în cerul gurii.

— Nu vă amintiţi?

— Aşa… ca de obicei…

— Adică?

— Cu ghetuţele.

— Aha! Scoase din sacul de sport bocancii Minervei: Îi recunoaşteţi?

— Cum să nu? Sunt ai mei.

Locotenentul clătină din cap lămurit:

— Cercetările atestă fără dubiu, că în noaptea crimei asasinul purta aceşti bocanci.

— Vai!

— Aţi putea să-mi explicaţi şi mie cum au ajuns la mănăstirea Domniţei de vreme ce posesorul lor îi purta în Bucureşti?

Minerva se holbă cu atâta convingere încât Dobrescu avu impresia că ochii sunt gata-gata să-i sară din orbite.

— Domnu' procuror… eu… ştiţi… de la bombardament… Îi spuneam şi lui Titi: Dragă motănel – că eu aşa îi zic în intimitate – cred că eu am uitat ghetuţele la mănăstire.

— Zău?! Adineauri le aveaţi în tren.

— Aşa am zis? Poate că le aveam…

— Vă bateţi joc de mine, explodă locotenentul. Ba-i aveam, ba nu-i aveam! Ce-i aici, hopa Mitică?

Farmacistul Popescu completă în surdină şi spiritual:

— Cade jos şi se ridică!

— Unde vă treziţi?! Ce-s chestiile astea cu comitetul de bloc, cu bombardamentul şi motăneii?! Vă rog să aveţi o atitudine cuviincioasă!

— Vai!

— Şi fără scălămbăieli! Ar trebui să vă fie ruşine! Femeie în toată firea!

Minerva, gata să plângă, se îndreptă spre grupul de pe cerdac. Ţinea mâinile întinse ca un copil admonestat care-şi caută refugiul la poala bunicii. Căzu la pieptul Elenei Dimitriu. Impresionată, fata îi mângâie bretonul şoptind:

— Fii cuminte. Te rog… Gata… gata…

— Domnule procuror, am impresia că depăşiţi orice măsură!

Palid, arhitectul Radian frământa spasmodic, braţele căruciorului. În jurul Minervei, farmacistul şi pictorul o copleşeau cu amabilităţi.

— Lasă, Milady…

— O fi având omul supărări pe acasă…

— Nu opinia dumneavoastră mă interesează, domnule Radian, declară locotenentul, ci ceea ce aţi făcut azi-noapte. La asta vă rog să reflectaţi.

Şi se îndepărtă meditând la „adevărata vocaţie“ a Minervei…

* * *

Pe la cinci după-amiază, farmacistul Popescu ieşise în faţa cerdacului la soare. Se tolănise sprijinit de zid şi fuma leneş urmărind toropit pe maica Zenobia care curăţa mazăre cu un lighean în poală.

Femeia îngâna ceva, un psalm, mai mult o tânguire. Buza inferioară a farmacistului, foarte roşie pe chipul alb, se umfla cu un dispreţ în care ghiceai instinctiv o înaltă apreciere de sine. Găini pestriţe îşi făceau de lucru dând cu clonţul în pietricele, ori grăbind pasul cu mişcări sincronizate de guşă. Farmacistul rupse un şomoiog de iarbă, încercând să le ademenească. Întoarse capul şi o văzu pe Minerva coborând treptele cerdacului.

— Bonjur, cucoană!

Minerva şopti stins, ca o pisică prizonieră sub duş:

— Vai, domnu’ Popescu, ce m-aţi speriat! Şi îşi astâmpără cu mâna bătăile inimii.

— Ei, ce mai e pe la Bucureşti?

— Mersi bine. Se furlandisi un timp, apoi adăugă din vârful buzelor: Nu vă supăraţi, nu pot sta de vorbă cu dumneavoastră… Nu mă lasă Titi.

— Măi, măi, măi… Şi de ce, mă rog?

— O femeie căsătorită, cinstită, la locul ei, trebuie să-şi respecte căminul.

Farmacistul râse mult, sumecându-şi buzele.

— Serios?! Lasă, coană Jeni, că nu vorbim la telefon…

— Vai!

— Şi-apoi de unde să ştie Titi ce faci dumneata?

— Îi spun eu. Eu îi spun întotdeauna tot.

— Chiar tot, tot?

— Vai, domnu’ Popescu!

Minerva roşi oportun şi convingător. Se rezemă de fântână, calculând onorabilitatea celor patru metri care o despărţeau de farmacist. Respecta astfel hotarul unei cumsecădenii mic burgheze teribil de riguroasă în privinţa aparenţelor.

— Şi altceva?!

— Ce să fie, domnu' Popescu… Oftă adânc, mângâindu-şi nostalgic bretonul: Ştiţi, am auzit că ne rade în cap…

— Unde?!

— La puşcărie… Aşa zicea domnu' Zamfirescu.

— Dar el de unde ştie?

— Din câte am înţeles, bunica dumnealui – o doamnă foarte politicoasă de altfel – şi-a petrecut acolo ultimii 20 de ani din viaţă… Apropo, domnu' Popescu, mie cât credeţi că-mi dă?

— Pentru ce?

— Pentru… îşi frecă ochii cu pumnii mici roşii. N-aţi auzit ce spunea domnu' procuror? Că eu l-am ucis. Când o afla Titi mă lasă! Precis mă lasă!

— Stai, coană Jeni, nici aşa să n-o luăm. Adică de ce? Legi nu-s? N-ai dormit azi-noapte la mănăstire, salutare şi bonjur!

— Credeţi? Chiar dacă n-am martori?

— Păi noi ce păzim?

Minerva îşi rostogoli ochii clipind mărunt.

— Care noi domnu' Popescu?

— Eu, Bombi, ăilalţi… Că n-a închis unu' ochii toată noaptea…

— Înţeleg. A luat domnu Zamfirescu banii pe tablou de la nevasta popii şi… vorba lui Titi…

Făcu un gest semnificativ cu degetul gros spre gură.

— Aşi! N-a luat decât aconto. O gâscă, şi aia şchioapă, că i-a ciordit maica Zenobia o gambă. Ne-a trezit şmecheru' ăla!

— Care şmecher, domnu' Popescu?

— Radian.

— Care Radian?

— Arhitectul, cucoană!!

— Vai! Făcu o pauză scociorând cu vârful pantofului în iarbă: Eu nu prea am memorie, domnu’ Popescu. De la bombardament mi se trage… Vorba lui Titi: Dragă Pisi – că mie aşa îmi spune în intimitate – asta e! Chicoti: Ştiţi cum se întâmplă? Să zicem că plec la farmacie să cumpăr… să cumpăr… na, că iar am uitat! Pentru palpitaţii de inimă…

— Valeriană.

— Exact. Intru, stau la rând şi când să cer… uit, domnu’ Popescu!

Îl privi de jos în sus cu expresia: Ei? Ce zici de mine?!

— Eşti plină de calităţi, cucoană.

— Mersi. Tocmai îi ziceam lui Titi: Dragă Motănel – că eu aşa îi spun în intimitate – ce cap trebuie să aibă domnu’ Popescu de ţine minte toată medicamentele!? Dar numai medicamentele? Pe mine, uite poţi să mă tai dacă mai ştiu ce-am mâncat la prânz. Şi dumneavoastră vreţi să vă amintiţi ce s-a întâmplat azi-noapte…

Pătrunsă de adevărul celor anunţate, Minerva, aştepta confirmarea farmacistului, reflectând că prostul dacă nu-i şi fudul, nu-i prost destul…

Umflat, culcându-şi guşa în piept, Popescu confirmă pronosticul Minervei:

— În primul rând, te-am văzut cu ochii mei când ai urcat în tren.

— Care tren, domnu’ Popescu?

— Acceleratul.

— Care accelerat?

— De Bucureşti, cucoană!

— Da?! Nu ştiam.

— Deci, au rămas la mănăstire pictorul, Radian, Dabu, Lucaci, fata şi cu mine.

— Aşa să fie?

Farmacistului i se încrucişară ochii de enervare:

— Ascultă, madam, eu în timpul bombardamentului am lipsit din Capitală!!

Scoase pachetul de ţigări şi îl întinse reflex.

— Vai, domnu’ Popescu! Se poate?! Nu mă lasă Titi! Am să iau totuşi una. Ştiţi… De amintire…

— Aşa! Către orele 11 noaptea ne-am dus la culcare.

— Vai!

— Ce s-a întâmplat?

— Dacă zice domnul procuror că m-am întors seara cu trenul de 9, ce mai zic?

— La ora 9, eu şi domnişoara Dimitriu eram în gară.

— Înţeleg. Aţi rămas de dimineaţă.

— Pe dracu! Am revenit. Are un fix cu trenurile. Îi place vânzoleala. Batiste, lacrimi, aiureli…

Minerva râse scurt, înfundat:

— Vai, domnu’ Popescu! Se vede treaba că ne-am adunat aici cu toţii… Şi eu, şi domnişoara, şi domnul Bombi… Mie cel puţin, tot de la bombardament mi se trage…

— Ce?!

— Ţâca-ţâca. Ştiţi, simt aşa din când în când ceva ca o musculiţă care urcă pe dinăuntru spre tâmplă: Ţâc, ţâc, ţâc… şi gata!

Popescu fluieră subţire:

— Şi-ţi vine des chestia asta?!

— A, nu des. O dată, de două ori pe săptămână. Se schimbă brusc la faţă: Vai!

— Ce mai e?

— Vai!! repetă dozând atent crescendo-ul.

— Ce-i cucoană?! Urcă insecta?

— Dacă zice domnul procuror că m-am întors în timpul nopţii, fără să mă vadă nimeni? Mai juraţi dumneavoastră pentru mine, domnu’ Popescu?

— Cu ce să fi picat? Cu helicopterul? N-ai nici o legătură până la şase dimineaţa. Şi pe urmă, m-am uitat la dumneata în cameră.

Minerva îşi întoarse faţa pudică.

— Vai! Aţi deschis uşa mea?

Farmacistul o privi câteva clipe stupefiat, apoi începu să râdă în hohote:

— Doamne sfinte! A, nu că-i tare! Tare de tot! La asta nu m-am gândit… Îşi reveni greu! Îl căutam pe amărâtul ăla…

— Care amărât?

— Moş Dabu. Radian răcnea după el ca un căpiat, arunca în pereţi cu ce-i venea la mână şi ăla tămâie.

— Şi… Şi aţi crezut, domnule Popescu – bărbia Minervei tremura – că la mine… Că eu şi nea Dabu…

Popescu îşi plimbă degetul pe lângă ureche:

— E clar! Întâi că te ştiam la Bucureşti. Al doilea, la el în odaie nu era. M-am gândit c-o fi băut cu Panait, şoferul, şi-or fi adormit pe masă. Dar nici acolo nu l-am găsit. Panait sforăia de duduiau pereţii şi nu părea… Acum ai înţeles?

— Nu, îngână ultragiată Minerva. Ce să caute nea Dabu la mine în odaie?

— E mare Titi al dumitale, cucoană! Eu zic c-o să-l decoreze! Izbucni exasperat: Păi dacă nu era nici la el, nici la Panait, nici la Radian, unde putea să fie? Doar la dumneata. La urma urmelor, o fi vrut nenorocitul să se odihnească, să scape de nebun barem câteva ceasuri, şi s-a culcat în odaia coanei Jeni. Silabisi: Coana Jeni care visează acum la Bucureşti în braţele lui Titi…

— Acum?!?

— Acum! Adică azi-dimineaţă la ora patru.

— Da de ce v-aţi trezit aşa devreme, domnu’ Popescu? se interesă Minerva cu ton de conversaţie.

— Ei nu, că e fantastic! Nu ţi-am spus că a început să urle Radian? Că-nnebunise? Că-l apucaseră pandaliile?

— A, ba da! Uitasem…

— Nu-ţi trebuie mult pentru asta, bombăni farmacistul, aprinzând altă ţigară.

— Şi?

— Şi basta! N-ai dormit la mănăstire. Ce mai vrei?

Minerva îşi ridică ochii rugători:

— O să faceţi lucrul ăsta pentru mine, domnu’ Popescu?

Farmacistul rânji:

— Ce-mi dai?

Minerva se gândi câteva clipe. Apoi, cu o expresie de dureroasă renunţare îşi desprinse elasticul de la bărbie şi-i întinse pălăria de pai.

— Asta vă place? Mângâie panglica apretată de tafta violet, oftând: Funda o schimbaţi când vreţi…

Peste chipul lui Popescu trecu o umbră. Părea impresionat.

— Am glumit, cucoană. Păstrează-ţi jobenul!

— Vai, domnule Popescu! Sunteţi într-adevăr un om extraordinar. Nu ştiu… nu ştiu cum să vă mulţumesc. Îşi frecă mâinile: Numai că…

— Iarăşi?

— Ce bine era, domnu’ Popescu, dacă afară de dumneavoastră s-ar mai fi găsit cineva, ştiţi, care să poată spune procurorului: Uite, tovarăşa Jeni Cociaşu n-a fost la mănăstire în noaptea crimei.

Popescu îşi scărpină ceafa:

— De!

— Poate domnul Zamfirescu…

— P-ăsta nu l-a văzut nimeni. În odaie era întuneric. Cică nu suportă candela, îi miroase…

— A, făcu decepţionată Minerva. Dormea…

— Aş! Nu-l ştii?! Sforăie ca un buldozer. Când am deschis uşa, nu se auzea musca.

— Ţţţţ!

— Acuma?! făcu speriat Popescu. Urcă? Urcă?

— Nu. Ziceam ţţţţ, adică mă miram. Ce curaj aveţi… Cum de nu v-a fost frică?

— De ce să-mi fie frică?

— Să ieşiţi noaptea pe întuneric, singur în tot arhondaricul. Privi circumspectă în jur şi-i şopti aproape de ureche: Putea să vă omoare.

— Cine?

— Ucigaşul… Ca pe Lucaci. Ce noroc că nu l-aţi întâlnit.

— Norocul lui, cucoană, se umflă Popescu. Măcar de mi-ar fi căzut în mână. Îşi pocni degetele: Ştii că mi-ai dat o idee!

Radioasă, Minerva trecu de pe un picior pe celălalt:

— Vai!

Popescu îşi muşcă unghia degetului mare, fără să o asculte.

— Cum de nu mă gândii?! Când l-am căutat pe Dabu în odaia dumitale, cineva, o umbră s-a strecurat în nişa cu icoane.

— A! ţipă Minerva. O umbră… Nu mai spuneţi, domnu' Popescu… Mor de frică.

— De-odată, simt că mă bate cineva pe umăr…

— Vai!

— Mă întorc, nea Dabu: „Pe mine mă cauţi, nenicule?“

Râdea strâmb, cu ochii ăia pişicheri de ţi se uită în piept.

Minerva se agăţă de braţul farmacistului:

— Domnu' Popescu… Înseamnă că ucigaşul a fost în camera mea.

— Pun pariu pe ce vrei, coană Jeni. Îi privi chipul verde. Acuma ce te-ai fleşcăit? Asta fu azi-noapte.

— De unde ştiu că nu vine şi diseară? Scânci: I-o fi plăcând camera mea.

— Prostii! De ce să-ţi fie teamă? Adăugă generos: Cât sunt eu aici, poţi să n-ai nici o grijă.

— Dumneavoastră sunteţi apărătorul meu, domnule Popescu. Cum o să vă mulţumească Titi! I-am şi spus: Dragă Motănel, eu acolo la mănăstire, mă simt în siguranţă doar lângă domnul farmacist Popescu. Să vezi ce putere are… şi ce cult! Nici părintele Ştefănescu de la Sfântu' Vasile nu vorbeşte mai frumos.

— Ei, ce mai prind şi eu printre picături. Ca intelectual, eşti obligat, nu-i aşa, să mai deschizi o carte, o revistă…

— Nu toţi intelectualii fac aşa, domnu' Popescu. Uite doctorul meu… Că mi-a zis şi Titi: Dragă Pisi, trebuie să-l

schimbi. Nu e de tine. Întreabă-l şi tu pe domnul farmacist, dacă nu cunoaşte pe cineva.

— Eu?! se miră Popescu.

— Un om cu relaţiile dumneavoastră…

— Ei asta-i bună! râse gâdilat farmacistul. Ce te face să crezi că am relaţii?

— Păi aţi fi ajuns altfel aici? Ce, eu nu ştiu cât a umblat Titi după aprobare?

— A, la asta te refereai?… Un fleac… Am o cunoştinţă la Mitropolia de Vâlcea. Râse mânzeşte: De fapt, pe nevastă-sa o cunosc…

Minerva exclamă consternată…

— Vai, domnu’ Popescu…

— Ce te miră?

— Nu mă miră. Un bărbat chipeş ca dumneavoastră… cu succese…

— Să nu exagerăm, o întrerupse farmacistul cu jumătate de gură.

— Chiar discutam cu Titi: De ce nu s-o fi dus domnu’ Popescu la mare? Acolo era de dumnealui. De ăilalţi, înţeleg: domnu’ Radian bolnav, domnişoara Elena slăbuţă şi ea, mie mi-a prescris doctorul linişte… Ştiţi, pentru… În sfârşit! Dar dumneavoastră?

Farmacistul se lăsă pe spate, important:

— Sunt obosit, coană Jeni. Ce să mai discutăm! Serviciu cu răspundere, femeile, uite, nici aici n-am scăpat…

— Nu mai spuneţi!?

— Simt nevoia să mă odihnesc. La mare nu-i concediu. Cârciumi, baruri, iar fetiţe…

— Săracul de dumneavoastră, îl compătimi Minerva.

— Şi uite, ghinionul dracului. Îmi fac planul să vin aici. Aer, lapte proaspăt, o carte bună şi când colo pică pe capul nostru dandanaua cu Lucaci. Ce să mai vorbim, coană Jeni, nu mai găseşti linişte nicăieri.

— Vai! îşi aminti Minerva. C-am şi uitat…

— Ce?

— Că a murit domnul Lucaci. Ce-o să ni se întâmple?

— Ei gata, exclamă agasat. Ţi-am spus doar să n-ai nici o grijă. Eu sunt martorul dumitale. Ce mai vrei?

Minerva începu să tragă de panglica pălăriei. Ridică brusc chipul lung, ascuţit, aureolat de borul rotund de pai.

— Ştiţi… Mă întrebam… Dumneavoastră aveţi martori?!

Farmacistul rămase cu gura deschisă.

Minerva şleampătă, plecă cu paşi tonţi îndepărtând mult unul de altul călcâiele. Pe spate, îi flutura *suivez-moi, jeune-homme*, panglicile de tafta violet.

„Sunt tare curioasă – îşi zise – *cum explică picăturile de sânge de pe pulovăr.“*

* * *

MINERVA CĂTRE LOCOTENENTUL DOBRESCU

1. Discută chestiunea scrisorii-mesaj, fără să ai aerul că eşti avertizat. Fii surprins. Vei afla mult mai mult decât îţi imaginezi. Oamenii încearcă voluptăţi rafinate când îţi povestesc primii, o noutate relativ ieşită din comun. M-am gândit de multe ori la fenomenul ăsta, fără să mi-l pot explica. Poate că tot o consecinţă a banalului pe planul realităţii, tinzând spre senzaţionalul romantic.

2. Popescu nu este ceea ce aş numi eu exact un tip deştept. Dar de aci până a-l trata de dobitoc… ar fi o gafă frumuşică. Te văd în stare, Dobrescule. Nu zâmbi superior.

3. Pare informat asupra filmului nopţii. Pretextul – reperarea lui Dabu. Întâi a văzut o umbră în camera mea, apoi s-a întâlnit cu bătrânul.

4. Cum a făcut rost de aprobare la mănăstire şi mai ales cum îşi motivează preferinţa pentru aceste locuri? Nu e deloc genul. Înţelegi…

5. Farmacistul e un îngâmfat. Cusurul a luat la individ proporţii atât de substanţiale încât a devenit o infirmitate. Nu te sfătuiesc totuşi să mergi pe coarda asta. Am stors eu

tot ce s-a putut. Poţi ataca însă, reversul medaliei. Anulează-l! Fă-l praf! Enervează-l! Uşurel însă, băiete. Nu toţi au stăpânirea mea de sine… (Aici a fost un oftat).

6. Are pulovărul pătat de sânge. Cum explică?

7. Din mărturisirile Elenei Dimitriu: „Îmi plac bărbaţii înalţi, cu ochi negri şi nas vulturesc (sic!) Burt Lancaster s-ar apropia întrucâtva…“ Nu ştiu ce-mi veni să-ţi spun chestia asta, Dobrescule…

* * *

Peste mestecenii înalţi, luna palidă răsturnase o căldare de lumină.

Locotenentul Dobrescu aruncă ţigara, ţintind departe, sus, obrazul astrului. Trecu pe lângă ferestrele arhondaricului şi ignorând voit regulile politeţii dădu buzna în odaia farmacistului. („Măi băiete, – îl povăţuise cândva Minerva – nimic nu poate fi mai edificator decât reacţia individului neavertizat“).

În consecinţă, ciocănitul convenţional şi apăsarea pe clanţă se produseseră concomitent.

Popescu, în faţa oglinzii, ajustându-şi cu o forfecuţă de unghii colţurile mustăţii, tresări violent, înfigându-şi vârful ascuţit în buza superioară. Măsura năuc silueta subţiratică, adolescentină a locotenentului. Buzele foarte roşii, informe, se mişcau fără să articuleze o vorbă.

— Te-am deranjat?

Omul continua să-l observe aiurit, nevenindu-şi în fire.

— Eu zic că aţi greşit odaia.

Dobrescu îi aruncă o privire iute. „Şmecheraş cu studii superioare, spusese Minerva. Deşi…“

Scoase o hârtie din buzunar:

— Nicolae Popescu – farmacist – Bucureşti – mustaţă – păr creţ – serviabil – excesiv de politicos… Hm, dumneata eşti, ce mai!

Farmacistul râse. Îi lipsea un dinte din faţă.

— Adică au băgat şi ăştia cadre?! La mănăstire! Ce chestie!

— Eşti o figură care nu poate trece neobservată…

— Aşa? Luaţi loc. Sub fotomontaj – şi-i arătă colţul icoanelor – vă convine?

Dobrescu se apropie de fereastră. În curtea mănăstirii câteva călugăriţe alergau după treburi, mărunte şi iuţi ca nişte furnici. Prin hornul bucătăriei ieşea fumul cinei.

Întrebă cu fruntea lipită de geam:

— Ce te-a determinat, domnule Popescu, să-ţi petreci concediul la mănăstirea Domniţei? Dacă nu mă înşel, este primul an în care vii aici.

— Nu vă înşelaţi. Sunt foarte surmenat. Ultimul trimestru am muncit din greu.

— A fost vreo epidemie? Farmaciile…

Popescu îl întrerupse superior:

— Lucrez la o fabrică de medicamente. Nu vând purgative.

— Chiar aşa stând lucrurile, raţionând în limitele bunului simţ, îmi imaginam că vara sectorul înregistrează oarecare stagnare.

— Trebuiau livrate nişte comenzi pentru străinătate. Ne înnebunise ministerul.

— La vârsta dumitale, o vacanţă la mare mi s-ar fi părut mai potrivită. Altă ambianţă, alte divertismente…

— Asta zic şi eu. M-au convins nişte şmecheri. Linişte, aer curat, lapte covăsit, tot felul de aiureli. La urma urmelor, n-aveam ce pierde.

— Cum s-ar spune, ai venit într-o doară.

— Exact.

— Mda… Sunt puţintel surprins. Găzduirea în această mănăstire e condiţionată de anumite aprobări, dificil de obţinut. Presupune diligenţe, recomandări, alergătură… Nu era mai comod Văratecul, de pildă, ori Agapia? Comentez,

legat de faptul că n-aveai o preferinţă manifestă, preconceputǎ pentru mănăstirea Domniţei.

Ochii mobili ai farmacistului lunecară puţin în lături.

— Sunt prieten cu directorul nostru. El mi-a făcut rost de aprobare. Are o serie de relaţii.

— Îţi dai seama, bănuiesc, că afirmaţiile dumitale pot fi imediat controlate. O chestie de câteva ore… La ce fabrică spuneai că lucrezi?

— Medicamente nr. 2, şopti Popescu. De fapt e inutil să le cereţi informaţii…

— Înseamnă că nu directorul ţi-a procurat recomandarea.

— Nu… Nu el. În fond ce importanţă are?

— Glumeşti, domnule Popescu, nu-i aşa? Adică pătrunzi în acest aşezământ – mai ferecat ca o cetate – unde Lucaci, omul de ştiinţă, este asasinat şi încerci să mă convingi că ai naufragiat în mijlocul naturii doborât de spleen? Se răsuci pe călcâie întrebând răspicat: Cine ţi-a intermediat aprobarea?

— O cunoştinţă din Vâlcea.

Locotenentul sesiză tonul nou agresiv.

— Numele şi adresa!

— Mircea…, Mircea Roşca. Adresa n-o ştiu. L-am cunoscut la ştrand.

— Înota pe sub apă probabil! Nu-i aşa?

— Aş! Sub apă făcea plajă! Ce-s eu neică? De la miliţie să se legitimeze? Mi-a dat hârtia şi ceao!

— Cine ţi-a vorbit despre mănăstirea Domniţei?

— Adriano Celentano, de la contabilitate. Ţipă, împroşcând în jur cu salivă: Ia mai slăbiţi-mă! Nu eu l-am paradit pe hodorogul ăla! Habar n-am ce învârte şi nici nu mă interesează!

— Sunt convins. Desigur, pentru a-i dat bineţe te învârteai azi-dimineaţă pe la uşa lui.

— Şi ce? E sens interzis?

Dobrescu remarcă faptul că dacă la începutul discuţiei farmacistul îşi supraveghea atent vocabularul, acum, nervos, renunţase la orice pază.

— Domnule Popescu, ţi-aş sugera să-ţi revizuieşti tonul şi atitudinea. Oftă: Aşadar, să contabilizăm. Ai tras la mănăstirea Domniţei din motive neidentificate, beneficiind de o recomandare a cărei paternitate o camuflezi. Eşti văzut dând târcoale odăii doctorului Lucaci, iar acesta decedează asasinat în mod odios. Cum califici situaţia?

— Foarte gravă!

— Îmi pare bine că am căzut de acord, observă fin Dobrescu luând de pe masă nişte cărţi de joc cu nuduri.

Le aruncă înapoi neglijent.

Farmacistul se plimba prin încăpere cu mâinile înfipte în buzunare. Izbucni iritat:

— Aş putea şti, domnule procuror, ce v-a căşunat pe mine? Dacă e s-o iei la bani mărunţi, fierbem şase inşi în aceeaşi oală.

— Am să-ţi astâmpăr curiozitatea. Potrivit indiciilor de care dispunem, doctorul Lucaci a fost asasinat de o persoană cu datele dumitale fizice.

— Să vă fie de bine! şi îşi continuă plimbarea. Se opri brusc, străfulgerat de o idee: Şi la o adică, ăla care m-a văzut de ce n-a pus laba pe mine? Sau doar m-a fotografiat?

— Confunzi în mod regretabil indiciile cu semnalmentele.

O clipă descumpănit, farmacistul îşi scărpină sprânceana cu unghia crescută a degetului mic.

— În regulă. Atunci de ce nu luaţi babele la întrebări, şi îşi aruncă privirea peste zidul arhondaricului.

— Ţţ! făcu locotenentul. La ora opt se închid porţile. Escaladarea e extrem de riscantă. Şi apoi la mănăstire, dragă domnule Popescu, chiliile au pereţii de sticlă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nu încap secrete. Şi, chestia asta poţi s-o reţii, cu cât viaţa unui individ este mai săracă în evenimente – ceea ce se întâmplă în astfel de lăcaşe – cu atât curiozitatea pentru treburile vecinilor cât de mărunte

sporeşte. Ar fi fost imposibil ca una din călugăriţe să-şi părăsească odaia în miez de noapte fără ca amicele din dreapta şi din stânga să nu-i aştepte cu urechea încordată întoarcerea. A doua zi, mustea mănăstirea de bârfe şi şuşoteli.

Farmacistul zâmbi otrăvit:

— Aşa-i când nu-ţi vezi de treabă! Dracu' m-a pus să-l caut pe Dabu? Hai, că e haios! Faci pe filantropul, „i-o fi rău lui Radian săracul" şi pe urmă cică te-au văzut adulmecând coteţul moşului. Răcni: Cine m-a văzut, domnule? Cine?

— Ca să te citez, sunt şase oaspeţi în arhondaric. Oricare din ei…

— Zău? se miră Popescu. Începu să enumere trăgând de câte un deget: Coana Jeni era la Bucureşti, Panait dormea dus, fata aşişderea. Radian, ce să mai vorbim, doar dacă n-are ultraviolete la faruri să vadă prin zid!

— I-ai omis pe Dabu şi pe Zamfirescu.

— Păi pe Dabu îl căutam. Ce credeţi dumneavoastră, că mă apucase aşa să umblu cu sorcova în creierii zilei prin mănăstire?!

— Şi pictorul?

— Se juca de-a baba oarba! Când am deschis camera coanei Jeni, credeam că bătrânul s-o fi culcat acolo, am văzut o umbră furişându-se în nişa de lângă fereastră.

— Ce motiv ar fi avut Zamfirescu să se ascundă acolo?

— N-aveţi decât să-l întrebaţi pe el. Sau pe coana Jeni, că era camera ei.

— Parcă ziceai că plecase la Bucureşti.

— Ei şi? Enunţă filosofic: Pleacă omul, dar nu ştii când se întoarce… sau dacă a plecat.

— Ce vrei să insinuezi?

— Ştiţi dumneavoastră. Şi mai ştiu şi alţii. Moşul nu putea s-o înghită. A şi repezit-o de câteva ori. Ca să nu mai vorbim de figura cu bocancii…

Se îndreptă cu paşi siguri spre masă, trase sertarul şi-i întinse locotenentului un plic.

— Eu în locul dumneavoastră aş bate alte cărări. Ia uitaţi-vă la chestia asta!

„Căci lacomii, avarii şi desfrânaţii…“

Dobrescu parcurse formal conţinutul scrisorii. Desenă un chip surprins şi îşi ridică privirea.

— Ei! făcu încântat Popescu. Vă place? Ascultaţi-mă pe mine. Trebuie să fie vreo dilie de pe-aici care se crede pe post de Dumnezeu. Mare minune să nu ne cureţe pe vreunul.

— Când ai primit-o?

— Ieri seară, când m-am întors de la gară. Am găsit-o sub uşă. Făcu cu ochiul: Au primit şi ăilalţi, s-a discutat la cină.

— Ai idee cine ar fi… expeditorul?

— De expeditor nu-s sigur. Dar pun pariu că-l ştiu pe poştaş.

— La cine te gândeşti?

— E simplu, rânji Popescu, la prietena şi confidenta coanei Jeni: maica Zenobia.

Dobrescu îi privi pulovărul. Observă două găuri rotunde cu marginile negre. Farmacistul îngână nedesluşit:

— Mi-a… mi-a căzut scrum de ţigară…

* * *

Minerva desfăcu biletul. Câteva rânduri din partea locotenentului. Acelaşi scris rotund, abia format, perfect lizibil din caietele de teză: „Lucrare scrisă la algebră, elev Dobrescu Vasile, clasa IX-a B…“

Bietul băiat! îşi aminti Minerva cu un zâmbet nostalgic. Nu putuse sări niciodată peste nota 8. Într-un rând, făcuse o teză de 9, dar atunci copiase după Popovici. Fără cap! Aceeaşi greşeală de calcul… Se enervase mai mult că nu-l prinsese asupra faptului…

Oftă şi parcurse biletul, ciupindu-şi nervoasă bărbia.

„Fabrica de medicamente nr. 2 comunică prin adresă oficială că în rândul salariaţilor săi nu figurează farmacistul Nicolae Popescu.“

Capitolul VII

ÎN PLINĂ BEZNĂ

Se întunecase. Înconjurând mănăstirea, chiliile înşirau ca un feston, ca o ghirlandă, mărgele de lumină.

Locotenentul se simţi brusc întors cu kilometri-ani în plin patriarhal, încercând nostalgic sentimentul yankeului la curtea regelui Arthur. „Cu trei mitraliere, Petru Rareş îl făcea *knock-out* pe Soliman Magnificul…“ Şi realiză brusc că ambianţa, locurile, se schimbaseră probabil foarte puţin. I se părea emoţionantă seara, aidoma cu o alta dintr-un iulie de acum câteva secole, când opaiţele se vor fi aprins după toaca de vecernie, veghind ghergheful unei domniţe bălane şi sfioase în strai cernit… Zâmbind, îşi sprijini capul de stâlpul sculptat acolo unde cândva un obrăjor înrourat de lacrimi…

— Ai început să-ţi povesteşti bancuri, Dobrescu? îl trezi Minerva.

Locotenentul tresări oftând:

— Mă gândeam…

— E bine s-o faci din când în când. Cel puţin aşa, de ochii lumii… Te ascult.

— Înclin să cred că tânărul care a dat ieri târcoale mănăstirii, semnalat de aproape toţi oaspeţii arhondaricului, este ucigaşul.

— Dacă poţi să-mi demonstrezi treaba asta, Dobrescule, uit că te-am lăsat vreodată corigent!

— În primul rând, vizita lui a coincis cu moartea lui Lucaci.

— Mă cutremur! Omul a adus un mesaj care se referă la cifru, ţi-am mai explicat, iar mesajul nu cere lichidarea doctorului.

— Înspăimântat, prins asupra faptului…

— Putea să-i dea una în cap, imobilizându-l pe vreo două ceasuri, şi gata! Dar pui greşit problema. Nu-ţi dai seama că individul era un simplu sol? El trebuia să transmită o comunicare. Nici măcar nu ştia cui anume. Ca dovadă, şapte texte identice destinate fiecăruia din oaspeţi. Iar mesajul avea sens pentru unul singur. Cel care a primit dispoziţia şi a înţeles că e vorba de cifru. Acest cineva, oaspete al arhondaricului, a fost surprins de medic, şi nu tânărul care în afacerea asta e doar un simplu poştaş. Înţelegi, Dobrescule? Poştaş!

— Mai e o variantă.

— Care?

— Varianta unor acţiuni paralele. De pildă, destinatarul scrisorii să fi avut sarcina să subtilizeze cifrul, iar tânărul să-l lichideze pe doctor.

— De ce să-l lichideze? Te-ai îmbâcsit de atmosferă legendară? Visezi la Meşterul Manole? Adică să nu poată Lucaci reitera lucrarea? Asta e în capul tău?

— De ce nu?

— Pentru că opera profesorului reprezintă încununarea eforturilor unor decenii de muncă. Nu-i o broşurică pe care s-o refaci în două luni la Sinaia sau făcând plajă la Tekirghiol. Iar la şaptezeci şi ceva de ani, greu s-o iei d’a capo… Încă o dată, Dobrescu, cel care l-a lichidat pe bătrân a fost văzut de victimă. Şi i-a fost teamă să nu-l divulge.

— Nu credeţi că acelaşi considerent e valabil şi în cazul tânărului?

— Ţţ! Dacă ar fi venit la mănăstire cu intenţia să-l omoare pe doctor, după propria ta opinie, s-ar fi camuflat mai bine. Se aranja să distribuie într-un fel scrisorile şi ar fi făcut pe

dracu’ în patru să nu fie văzut de nimeni. Ori băieţaşul nu se fereşte deloc, ba mai intră în conversaţie cu maicile. Ce-ţi spune faptul că schiţa pictorului a dispărut? Sau mai simplu, cine crezi că i-a subtilizat-o?

— Tânărul…

Minerva zâmbi mieros:

— Tânărul! O fi descoperit în Bombişor vreun geniu şi s-a grăbit să nu piardă momentul… Nu tânărul, Dobrescule, ci omul din arhondaric, care şi-a dat repede seama ce poştaş tâmpit are. Pictorul îi reţinuse trăsăturile pe o bucată de carton. Şi, în definitiv, dacă piesa cerea musai ca profesorul Lucaci să dispară, nu crezi că era mai comod pentru tinerelul tău să-l aranjeze în pădure? Doctorul îşi petrecea în fiecare dimineaţă câteva ceasuri acolo.

— Dimineaţa, precizează cu tâlc locotenentul. Citeam însă undeva că noaptea facilitează asemenea fapte prin însăşi ambianţa ei.

— Eşti nemaipomenit! Va să zică junele comite ziua o groază de imprudenţe şi noaptea îl apucă subit măsurile de precauţie! Intră în arhondaric riscând să se întâlnească cu oricare dintre musafiri, îmi cotrobăieşte prin chilie, încalţă bocancii mei – evident ca să ne inducă în eroare – îl urmăreşte pe profesor până la camion etc. etc., apoi reface drumul pentru a-mi restitui încălţămintea. De ce? De ce, Dobrescule? Numai aşa, de dragul misterului, făcând jocul unei „anumite persoane“ care caută cu orice chip spectaculosul?! Dădu din mână a lehamite: A tunat şi v-a adunat! Să-ţi intre bine în cap, băiete, ucigaşul lui Lucaci este spionul şi se află în mănăstire! Este unul dintre cei care acum asistă pios, poate lăcrămând la Te-Deum. Oftă: Trimite semnalmentele tânărului. Confruntă descrierea pictorului cu a celorlalţi. Mediu – *Jaluzele, Zig-zag, Katanga.*

Dobrescu făcu ochii mari.

— Nu te holba! Băiatul e de şuetă lungă. Soarbe o cafea în două ore şi fumează un pachet de ţigări. Cunosc genul. Nu curiozitatea, ci obişnuinţa conversaţiei banale, stupide,

aşa numita pierdere agreabilă de timp, l-a determinat să caute societatea vizitatorilor ori a celor din arhondaric. Se plictisea de moarte aşteptând răspunsul.

— Răspunsul?

— Imaginează-ţi, Dobrescu dragă, că orice spion care se respectă cât de cât nu păstrează asupra lui documente compromiţătoare atunci când îşi propune să înfrunte ancheta. Deci tânărul a rămas peste noapte undeva prin sat sau la vreun hotel din oraş. Sugerează o anchetă prin împrejurimi. A doua zi, şi-a ridicat comisionul din cine ştie ce cutie oarbă dinainte stabilită şi a ieşit la şosea. Nu cred că avea maşina lui. Băiatul e bişniţar ieftin. Numai un pierde-vară s-ar putea preta la asemenea afaceri.

— Poate că a luat trenul.

— Puţin probabil. De la Râmnicu-Vâlcea la Piteşti faci 40 de minute cu maşina. Pe calea ferată, un ocol de aproape 200 de kilometri. E o chestiune de aritmetică elementară…

Îşi zvâcni capul pe spate:

— Repede! Ce dinte îi lipseşte farmacistului Popescu?

Instinctiv, locotenentul se frecă la ochi. I se părea că visează.

— Hm, făcu Minerva. N-ai reflexe! Eram sigură.

Şi se îndepărtă cu paşi înţepaţi.

* * *

Ca întotdeauna, bătrânul mesteca un fir de iarbă. Privirea îi era pierdută departe, în noapte, acolo unde soarele, incendiind zarea, murise singur ascuns după dealuri.

Putea rămâne astfel ceasuri întregi, având în neclintirea şi poate în indiferenţa lui ceva din măreţia unui idol. Nu era vorba despre o pierdere de timp, atunci când ochii îţi alunecă de la un obiect la altul, inventariindu-le absent, ci de o proprietate de ordin cu totul superior, extrem de rară,

constând într-o detaşare specială, o ignorare absolută a mediului înconjurător.

Minerva încerca – legat de personalitatea lui Dabu – să-şi explice fenomenul. O obseda masca de vagabond uzat, îmbătrânit într-o existenţă de azi pe mâine, privirea somnoroasă din cauza pleoapelor căzute, uscate ca o scoarţă. Foarte rar îi puteai surprinde ochii adevăraţi lepădându-şi falsa indolenţă: vii, concentraţi, mereu la pândă. Pentru un superficial supunere, uneori morocănoasă şi atât. Dar dincolo de ea, Minerva sesiza o rezistenţă, ceva iritant, ca un râs înăbuşit, anulând orice idee de servilism.

O călugăriţă de la bucătărie cărând două găleţi de apă trecu pe lângă ei şi-i salută. Minerva, căţărată pe balustrada cerdacului, legănându-şi picioarele în gol, răspunse cu chef. Abia atunci păru s-o observe bătrânul. Îşi îndreptă vag ţinuta şi scuipând resturile de iarbă, constată convenţional:

— A, aici eraţi?

— Aştept cina, nea Dabu. Oftă: Ca să fiu sinceră, mie supărările îmi fac foame. Se interesă amabil: Şi dumitale? Apoi, fără să-i aştepte răspunsul: Oare ce ne-o da astă seară?

— Ştiu eu…?

— Vai nea Dabu, parcă ai fi Titi. Nici nu vede ce bagă în gură. Să-ţi spun drept, aş mânca o omletă. Mă dau în vânt după omletă.

— Ca răposatul…

— Nu mai spune? Adică aşa-i. Am uitat. Suspină: Eu cu memoria mea…

— La ce vă trebuie atâta ţinere de minte? Omul e mai bine să uite. N-ar mai avea somn.

— Ai dreptate, nea Dabu. Da’ vezi, cât m-a sucit şi m-a învârtit azi domnu’ procuror, m-am zăpăcit de tot.

— De…

— Vai! A discutat şi cu dumneata?

Omul rânji. Se văzură doar dinţii de jos, negri şi rari.

— N-a avut vreme. Încă nu m-a luat la întrebări.

— De ce să te întrebe, nea Dabu? Eşti în serviciu la domnu' arhitect. Ce să aibe cu dumneata?

— Dar cu dumneavoastră ce avu?

— Chiar! Vorba matale. Sau cu domnul Radian. Nici nu poate umbla, săracul….

Dabu îşi subţie ochii:

— Ăsta încaltea, mai ştie câte ceva…

— Vai, nea Dabu! Crezi?

— Eu aşa gândesc. De ce taman aseară nu-şi luă hapul?!

— Care hap?

— De somn. Că n-are somn. I l-am pregătit pe masă. Dimineaţa tot acolo era.

— O fi uitat.

— Aşa o fi, numai că nu prea-mi vine a crede.

Şi râse încetişor pentru el. Un râs care nu-i plăcu Minervei: de geambaş, de om care ştie multe dar tace, conţinând o tainică ameninţare. Iar sentimentul era penibil, neliniştitor, căci nu ştiai de ce să-ţi fie teamă. Un râs care te face să întorci capul brusc, să vezi ce e în spate.

— E un blestem, nea Dabu!

— Ce?

— Să nu poţi dormi. Uite eu: nici nu-ţi pun bine capul jos şi-s dusă.

— Munciţi, aia e! Eu sunt la fel. De m-oi întinde unde ar fi să fie, poa' să ningă, poa' să plouă, habar n-am! Omul când e trudit, n-are nevoie nici de perină.

— Te cred! Vai! De-aia nici nu l-ai auzit pe domnul Radian când a făcut tărăboi azi-dimineaţă. Dar parcă te înţelege cineva?

Omul o privi iute, atent, şi Minerva, revizuindu-se, întrebându-se dacă nu cumva o trădase ceva, un accent, o silabă, încercă să-şi păstreze expresia: toantă şi de fapt fără expresie.

— Nu dormeam. Mă dusesem după apă. Tocmai afară, în curte. Până să mă întorc – avu din nou râsul acela neplăcut

– stăpânul sculase mănăstirea.

— De fapt ce vroia de la dumneata, nea Dabu?

— Cică îi era frig. Să-i mai aduc o pătură.

— Vai! Ca Titi al meu. Chicoti: E şi el un tremurici!!

— Da’ Titi ăsta, cine mai e?

Minerva luă un aer important:

— Soţul meu. Suntem cununaţi.

— Parcă aţi fi fie-mea, zâmbi Dabu. Una-două, zice de Vasile. Numai că nu-s luaţi. Cică mai încolo, după ce-or avea un fecior. Pe gâgâlicele ăstelalte, pe fete, nu le bagă la socoteală.

— Ai şi dumneata o viaţă grea, nea Dabu.

— Da… Da… Îngână absent bătrânul.

Îşi pierduse iar privirea în zare. Întunecată, plină de umbre.

Pe neaşteptate, Minerva îşi pocni o palmă peste frunte. Contrar aşteptărilor, bătrânul nu tresări. Abia se întoarse mijindu-şi ochii:

— Ce-aţi păţit?

— Vai! Am uitat!

— Ce?

— Să-i spun domnului procuror că cineva mi-a cotrobăit prin cameră azi-noapte.

— De unde ştiţi?

— Mi-a zis domnu’ Popescu. Completă emoţionată: Dumnealui bagă mâna în foc că era ucigaşul. Spunea că după degete l-ar putea descoperi. Dumneata crezi că se poate, nea Dabu?

— Parcă am mai auzit eu de treburi din astea. Aşa o fi… Domnu’ Popescu, om cu carte, ştie mai bine.

— E martorul meu, se semeţi Minerva.

— Cum aşa?

— O să-i spună domnului procuror: „Tovarăşa Jeni Cociaşu – adică eu – n-a fost la mănăstire azi-noapte. Vă dau cuvântul meu de onoare.“

— Păi atunci nu vă doare capul.

— Nu chiar! Îşi mişcă maxilarul inferior de parcă ar fi ţinut o bomboană în gură. Mi-ar mai trebui o persoană. Doi martori e altceva. Nea Dabu, n-ai vrea dumneata? Doar mă cunoşti…

Omul o măsură lung apoi clătină liniştit din cap.

— Nu… nu… De unde să ştiu eu pe unde aţi fost? Ce, v-am căutat în odaie sau în altă parte?

— Vai!!

Dar un ţipăt straniu, neomenesc se rostogoli peste mănăstire, curmând consternarea Minervei. Îngrozită, strângându-şi rochia la gât, încerca să străpungă noaptea mai deasă parcă la câţiva metri depărtare.

— Ei, râse Dabu. Nu vă speriaţi. Cucuveaua! Observă liniştit: Astea ale naibii ştie când e să dea cineva ortu’ popii!

— Ce… Ce spui?

— Nu luaţi seama. Vorbesc şi eu acolo…

Luna roşie, groasă se urcase într-un pom. Crengile înalte cu frunze negre îi zgâriau obrazul.

Începea încă o noapte la mănăstirea Domniţei.

* * *

MINERVA CĂTRE LOCOTENENTUL DOBRESCU

1. Dabu pretinde că arhitectul nu şi-a luat somniferul ca de obicei (Nu întreba când! Evident, în noaptea crimei). Faptul nu-i întâmplător, individul suferă de insomnii crâncene.

2. Dabu pretextează că n-a auzit strigătele lui Radian, fiind afară după apă. Cum s-a justificat faţă de arhitect?

3. Din presimţirile lui Dabu: A orăcăit cucuveaua: Va muri cineva. Trebuie văzut ce-i cu aiureala asta. Cântă cam des şi am impresia că e de atmosferă.

4. Încearcă să afli dacă Radian e la curent cu activitatea profesorului. Ai grijă cum o aduci din condei. În nici un caz,

nu întreba direct. Arată că eşti deştept, băiete! Mi-ar place s-o aflu şi eu.

5. Radian e un adversar inteligent. Deci, ATENŢIE! Menajează-i susceptibilitatea, repetându-ţi că este un om infirm. Nu e nevoie s-o faci cu glas tare şi mai ales nu e nevoie s-o simtă. Ar fi o greşeală capitală.

6. Dă-i senzaţia că-i soliciţi ajutorul. Asta îl va flata. Fii extrem de precaut. Nu ai de-a face cu Popescu. Deci, fără chestii groase.

7. *E de preferat să nu-l uluieşti cu mintea ta sprinţară. (S-ar putea să fie într-o zi bună). Lasă-l să creadă că are de-a face cu un adversar mediocru. În astfel de împrejurări, atenţia slăbeşte, defensiva e mai moale.*

8. În general, procedează îndeajuns de bine pentru ca surâsul să nu-ţi piară pentru două trimestre.

P.S. La zece şi jumătate fata doarme ca un înger. Inutil deci să te baladezi după miezul nopţii prin faţa geamului ei, cu cămaşa descheiată până la brâu, umflându-ţi pectoralii…

* * *

Luna mângâia mâna sfântului Nicolae. Pată de lumină pe icoana veche, afumată, mâna căpătase materialitate şi locotenentul Dobrescu încercă impresia absurdă că la un moment dat ar putea să se mişte singură, independent de trupul bogat înveşmântat, de chipul bizantin, ascetic şi rigid.

În fond, toată atmosfera era ireală. Chilioara cu pereţi albi, atât de albi încât orice siluetă profilată pe zid părea trasă în cărbune, lampa afumată împrăştiind o lumină tulbure, bolnavă, parfumul de gutui nefiresc tocmai din cauza simbolului idilic, ochiul de fereastră îngust, meschin, înrămând un fragment de mănăstire ce aducea cu crenelurile unei cetăţi.

Cu adevărat fantastică însă, găsea personalitatea, atmosfera degajată de arhitectul Radian. Era îmbrăcat într-o cămaşă de mătase roşie, adânc despicată în faţă, lăsând să se vadă lănţişorul subţire de aur cu un medalion rotund, nu mai mare decât o unghie. Pe genunchi avea ca de obicei pledul cadrilat.

Sentimentul pe care Dobrescu îl trăia în faţa acestui bărbat superb – masculin superb – cu tors atletic, viril, ţintuit în căruciorul de olog, era atât de copleşitor încât ieşea din limitele realului. Şi locotenentul făcea eforturi de deconectare încercând să-şi păstreze individualitatea, să nu se simtă, pe plan emoţional, personajul unei cărţi, ori al unui film dezvoltând o dramă puternică. Iar faptul că o ştia pe Minerva alături, în odaia lui Panait, ascultând şi privind peretele subţire, palidă din cauza efortului de atenţie, îl paraliza.

Îşi aprinse ţigara cu mâini mai puţin sigure decât ar fi vrut. Radian îl urmărea fără expresie, impenetrabil, un chip de piatră lustruită cu privire fixă.

— Când aţi sosit la mănăstirea Domniţei?

— Acum două săptămâni.

Glasul n-avea intonaţii, replica fusese rostită alb, indiferent şi totuşi locotenentul intui sub aparenţa de linişte o crispare, ceva înverşunat.

— Aveţi un om care vă însoţeşte: Dabu. Se află în serviciul dumneavoastră permanent?

Ah! Primele întrebări! Totdeauna dificile, anxioase, mai pline de capcane pentru anchetator decât pentru celălalt. „Cum abordezi, băiete, cum abordezi, asta e totul, repeta mereu Minerva. Un individ versat te simte de cum ai deschis gura. Nu trebuie să-şi dea niciodată seama cât – în fapte concrete ori procente – ştii despre el.“

— L-am angajat pentru perioada concediului. Completă fără să zâmbească: Dosarul nu i-l cunosc. Nu m-a interesat.

— Unde l-aţi găsit?

— Mi l-a recomandat cineva din Vâlcea.

— Probabil aceeaşi persoană care v-a făcut rost de aprobare. Sunt informat că se obţin foarte greu.

— Vă complicaţi inutil existenţa, domnule procuror.

— Găsiţi?

Întrebase simplu, direct, fără nuanţe cu ochii albaştri nevinovaţi. Dincolo, Minerva conchise că în mod surprinzător Dobrescu avea uneori haz.

— Personal, vă scutesc de prezumţii. Sunt dispus să răspund la orice întrebare pusă onest. Fiţi convins că atunci când voi considera că nu e cazul să mă pronunţ n-o voi face, indiferent de abilitatea investigaţiilor dumneavoastră.

— Îmi pare rău că v-aţi supărat.

Omul zâmbi doar cu buzele, nu comentă, dar locotenentul îşi spuse că tot e ceva în comparaţie cu mască de gheaţă pe care n-o părăsea niciodată.

— Sper, reluă Dobrescu, că problema recomandaţiei intră în sfera chestiunilor despre care sunteţi dispus sa discutaţi.

— Am lucrat acum câţiva ani în calitate de arhitect la renovarea mănăstirii. Mi s-a oferit găzduire pentru indiferent când voi avea chef să uzez de această favoare.

— Probabil că nu e primul an în care sunteţi oaspetele arhondaricului.

— Ba da.

— Mi-aş putea permite să vă întreb ce a determinat alegerea dumneavoastră?

O umbră uşoară, abia perceptibilă, îi crispă trăsăturile.

— Accidentul.

— A, scuzaţi-mă…

— De ce? întrebă răguşit arhitectul. Mă amuză să-i văd pe ceilalţi ocolind ca pe un teren minat subiectul, deşi crapă de curiozitate să cunoască amănunte. Ipocrizie mic burgheză.

— Ce atitudine aţi prefera?

— Să fiu lăsat în pace! Să fiu scutit de odioasele priviri lăturalnice care-mi asediază picioarele. Ce-o fi acolo, dedesubt? Le mai are? Unul? Amândouă? Am avut un

accident de maşină. Mi-a fost atinsă coloana vertebrală. Nici o leziune, totuşi nervul nu mai răspunde.

— Deci ceva funcţional, nu organic. E curabil… Cu răbdare…

— Domnule procuror, îl întrerupse tăios arhitectul. Când am nevoie de oxigen, de baloane de săpun care se numesc moral, ştiu unde să mă adresez.

Bărbia pătrată îi tremura. Nu era starea aceea de spirit prevestind de obicei lacrimile, ci trăda o iritare mocnită, nervi anevoie stăpâniţi. Dobrescu avu imaginea unor coarde sensibile de oţel întinse la maximum.

„De unde îl cunosc eu pe omul ăsta?“

— Mda… Ce părere aveţi despre ceilalţi oaspeţi ai arhondaricului?

— Nu am păreri în bloc. Cine anume vă interesează?

— Să începem cu pictorul Zamfirescu.

— Escroc. Mai mult sau mai puţin abil. Mai puţin, pentru că falsa tipologie pe care o afişează poate păcăli cel mult un superficial. Mai mult, pentru că scopul este atins: buget substanţial, aş zice excedentar. Personal, nu-l văd capabil de crimă. Altcineva?

— Bătrânul Dabu…

„Băiete, băiete, se foi Minerva. Nu-l lăsa pe el să conducă ancheta!…“

— Un ratat!

— Ratat? repetă surprins Dobrescu.

— Poţi rata şi ca măturător de stradă când vrei să ajungi fără să izbuteşti şef peste ăilalţi, nu numai aspirând la scaunul de academician.

— Ideea nu vă aparţine.

— Evident. Nu mi-am permis să mizez pe ignoranţa dumneavoastră.

— De ce n-a răspuns apelului… ăăă… insistent, de azi noapte?

— Pretinde că i-a fost sete şi n-avea apă în cană.

— De fapt, de ce-aţi avut nevoie de el?

— Trebuie să vă amintesc că nu l-am angajat pe Dabu ca damă de companie. N-am nevoie să-mi facă conversaţie ori lectură seara înainte de culcare. Îmi trebuie un infirmier. Mai clar: Nu mă pot mişca. Altul!

— Un moment. Aţi iniţiat o rubrică: apt sau nu de crimă. Cum îl calificaţi pe bătrân?

Radian îl privi atât de stăruitor, încât locotenentul se simţi străpuns. Senzaţia neplăcută era amplificată de privirea cealaltă, ca de jeratic, camuflată în spatele zidului: ochii Minervei…

Arhitectul emise cu ton de sentinţă:

— Orice în afară de crimă.

— Curios. Asta e şi opinia farmacistului Popescu.

— Înseamnă că trebuie să mi-o revizuiesc pe a mea. Mai mult ca sigur m-am înşelat. Adăugă fără îngâmfare: Şi ar fi prima oară.

— Un barometru sui-generis. Vă e dezagreabil Popescu?

— Dimpotrivă. O licheluţă nostimă. Singurul care m-a făcut să râd de când sunt aici.

— O licheluţă care vă apreciază. Alertat de strigătele dumneavoastră, a început să-l caute pe Dabu.

— Prilej de a-şi băga nasul în toate odăile, inclusiv a domnişoarei Dimitriu. O precizare: nu strigătele mele l-au alertat. Era alertat de mult.

— Vreţi să fiţi mai explicit?

— Popescu nici măcar nu s-a culcat azi-noapte.

— Cum aţi ajuns la această concluzie?

Arhitectul îşi cocoţă privirile sus, deasupra lui Dobrescu. Şi poate undeva, în spaţiul alb anulând peretele, ochii lui îi întâlneau pe cei ai Minervei.

— Infirmitatea îţi ascute simţurile, domnule procuror. Sunt doar – râse amar: Hm, doar! – de un an şi jumătate ţintuit de boală. După ce izbuteşti să depăşeşti faza critică – faza sinuciderii, aş zice eu – încerci o revelaţie. Tristă, sinistră, dar elementul surpriză rămâne. Viaţa, oamenii, tot ce-i în jur ţi se dezvăluie altfel. Ca un ecran a cărui jumătate

îţi fusese ascunsă până atunci de o draperie grea. Cred că de fapt se schimbă doar unghiul din care priveşti lucrurile. Mai amplu, mai puţin superficial. Ai timp să meditezi şi înţelegi ceea ce altădată nici măcar nu-ţi reţinea atenţia. În lupta de fiecare zi, plecând de la necesităţi imediate, instinctul, sensibilitatea evoluează. Proprietăţi noi vin în compensaţia organului pierdut. De ce vă spun lucrurile astea? Acum doi ani nu distingeam de exemplu ce se discută cu voce normală la cealaltă extremitate a unei săli de 30 de metri. Aici, după două zile cu uşa închisă puteam afirma fără dubiu cine a trecut pe culoar.

— Înseamnă că l-aţi auzit pe Popescu plimbându-se.

„Hodoronc-tronc, Dobrescu! scrâşni Minerva, ameninţând pereţii. Cine te-a învăţat să sugerezi răspunsurile?!“

— Pe el şi pe ceilalţi.

— Ce-nseamnă ceilalţi? Toţi?

— Mă gândesc la Dabu, Popescu şi Zamfirescu. Paşii fiecăruia trădau altceva.

— Ce anume?

— Zamfirescu se furişa. Aveam tot timpul impresia că se uită înapoi. A străbătut culoarul dus şi întors de cel puţin cincisprezece ori. Popescu pândea sau aştepta ceva. Îl auzeam limpede, aproape că-i vedeam mersul legănat. Apoi, zece-cincisprezece minute nimic. Şi din nou începea cursa. Despre Dabu, în schimb, pot afirma cu certitudine că se ascundea de ceilalţi. Matematic, înainte ca Popescu ori Zamfirescu să apară în arenă, paşii precipitaţi ai bătrânului dispăreau la un capăt sau altul al coridorului.

— Bănuiesc că toate acestea s-au petrecut înainte de a-l striga.

— Evident!

— Au rămas femeile.

— Despre una din ele, cred că nici nu mai e cazul să discutăm.

— La cine vă referiţi?

— La… În sfârşit… Îmi scapă numele, să-i zicem coana Jeni. Văd că aşa o alintă cei de pe aici. O nefericită. Genul care isprăveşte la azil sau – în vechile romane ruseşti – ca rudă scăpătată ţinută de milă, ocupându-se de cămară şi chei, în casa unui văr de-al treilea, moşier în gubernia X. O dilie…

Dobrescu ipocrit se făcu că nu pricepe, obligându-l pe celălalt să repete:

— Cum aţi spus?

— O dilie. Termenul aparţine magistrului Popescu.

Minerva îşi pipăi obrajii dogoritori. Suspectase modulaţiile din glasul arhitectului, cântărindu-le sinceritatea. Sărise aproape de pe scaun, auzind comentariul locotenentului.

— Desigur, nu vreau să mă las copleşit de aparenţe, dar împărtăşesc punctul dumneavoastră de vedere. Este cam…

Minerva putea să jure că mâna lui Dobrescu plecase spre tâmplă şi mai putea jura că acesta încerca un complex de delicii ştiind-o în spatele zidului subţire.

— Mda, mormăi arhitectul. Nu ştiu ce tot spune despre o insectă. Asta – dacă îmi permiteţi – nu ne îndreptăţeşte s-o brutalizăm. În fine! Domnişoara Dimitriu…

— O secundă! Aţi omis să precizaţi dacă Jeni Cociaşu, aşa cum vedeţi dumneavoastră lucrurile, ar fi capabilă de crimă.

— Exclus! De altfel sunt convins că a fost într-adevăr la Bucureşti.

— Spuneaţi ceva de domnişoara Dimitriu.

— Da… Am impresia că n-a părăsit încăperea, dar…

— Dar?

— N-aş jura! Calcă atât de uşor, încât… În sfârşit… mi-e greu să mă exprim în mod ferm.

— Ca om, cum vi se pare?

— Genul predestinat să moară foarte tânără.

— Nu cumva sunteţi influenţat de o anumită morbiditate, de anumite reflecţii lugubre în care se lansează?

Radian izbucni iritat:

— Vă asigur, domnule procuror, că nu obişnuiesc să împrumut opiniile altora. Nici măcar sub beneficiu de inventar!

„Curios“, reflectă Dobrescu. Găsea ieşirea arhitectului deplasată, nejustificată de observaţia inofensivă pe care o emisese. Cea mai amabilă conversaţie nu exclude la urma urmelor o divergenţă de păreri. Iar acum nici măcar nu fusese vorba de o altercaţie. Formulase doar o ipoteză. Şi îşi aminti avertismentul Minervei: „Infirmii sunt extrem de susceptibili. Nu doar vizavi de defectul lor fizic, ci în general. Distinge între reaua voinţă generată de culpabilitatea şi sensibilitatea exacerbată, atribut al bolii…“

— Scuzaţi-mă. Dobrescu îşi observa unghiile stânjenit: Ipoteza unei Elene Dimitriu autoare a crimei…

— O consider absolut ridicolă. Îşi privi ceasul: Domnule procuror, nu mă simt tocmai bine.

— O ultimă chestiune. Aţi primit în cursul zilei de ieri o scrisoare.

— Nu numai eu.

— Ştiu. Şapte bileţele cu conţinut identic.

— Exact. Am înţeles de la început că elucubraţiile acelea delirante ascund un mesaj.

Dincolo, Minerva privi atât de concentrat zidul încât îi dădură lacrimile.

— Ce fel de mesaj? se interesă locotenentul încordat.

— Un mesaj referitor la lucrările doctorului Lucaci. Mi se mai întâmplă să deschid câte o gazetă ca să ştiu cine a fost profesorul. Şi nu era greu de ghicit că lucra şi aici, deşi pretindea că se odihneşte.

— Credeţi?

— Dragă domnule procuror, mi-am pierdut picioarele, nu organul vizual. Când timp de două săptămâni, ţii sub braţ aceeaşi agendă şi stai zece ore pe zi închis în odaie, asta în concediu, iar masa – regim de favoare – ţi se serveşte în cameră, se pot trage anumite concluzii.

— Iată un aspect pe care îl ignoram. În consecinţă?

Radian îşi aruncă ochii pe fereastră:

— L-am avertizat. Eram sigur, simţeam cu toate antenele că-l paşte un pericol.

— Şi?

— „Nu există“, şi a râs, a ridicat din umeri şi s-a dus la culcare. Eu nu. De aceea n-am dormit toată noaptea. N-am vrut să dorm…

— Mai este cineva informat despre această discuţie?

— Nu. Poate că nici nu v-aş fi pomenit despre toate acestea dacă…

— Dacă…

— Dacă Dabu nu v-ar fi avertizat că aseară am refuzat să înghit somniferul. Îmi sunteţi prea simpatic ca să vă creez probleme inutile…

Mult timp după aceea, Minerva obsedată de o idee continua să privească zidul. Avea o expresie ciudată. O expresie pe care locotenentul nu i-o cunoştea.

Capitolul VIII

„ÎN NOAPTEA ASTA VA MURI CINEVA“

Pictorul Zamfirescu îşi propti coatele în pervazul ferestrei. Vremea se stricase pe neaşteptate. Vântul îngrămădise norii, nu moi, grei de apă, ci vineţii, reci, bulgăroşi. Era frig. Zamfirescu se înfioră în haina subţire. Îşi simţea degetele îngheţate, oase fără carne. Pupilele i se dilatară brusc. Alungă răsuflarea caldă de pe sticlă cu dosul palmei. Cineva aluneca pe lângă cerdac, de-a lungul zidului, apoi umbra rămase acolo, lipită de stâlpul de lemn. Pictorul suflă în lampă şi se întoarse la fereastră.

„Ciudat, ciudat mersul acela. Nu poate fi decât… Numai de s-ar isprăvi odată…“

I se făcu frică. O spaimă nemotivată, absurdă, urca, îl strângea de gât, îl sufoca. Ar fi vrut să urle.

În spatele lui, uşa se deschise încet…

* * *

Farmacistul Popescu se întinse pe pat, până simţi că-i pârâie oasele.

„S-a făcut al naibii de frig…“

Trase sus, până la gât cergile grele cu vergi cenuşii. Dar nu ţineau de cald. Îşi propti ochii pe icoana sfântului

anonim luminat tulbure de flăcăruia mică, domoală a candelei. Rânji, tremurând:

„Aleluia, tovarăşu’! Nu mă mai prindeţi pe mine în prăvălia asta…“

Şi se lăsă într-un cot deschizând cartea: *Mâna care ucide*. Întorcea avid paginile, umezindu-şi gros degetele. Amprentele rămâneau ude pe colţuri.

Afară se pornise vijelia. Balamalele slabe scrâşneau. Vântul zgâlţâia ferestrele, pătrunzând în încăpere prin lemnăria şubredă.

„Trebuie să astup cu ceva drăcia asta…“

Şi coborî din pat. Apucă o haină, dar se opri fulgerat.

De geam, lipită o glugă neagră… Ochi ficşi, fascinanţi, insuportabili priveau înăuntru…

* * *

Strânse braţul căruciorului puternic, până simţi că-l dor falangele. Îi veni în minte o dimineaţă de vară. Cât e de atunci? Trei, patru ani? Pare atât de departe… Parcă s-ar fi petrecut într-o altă existenţă… Era la Grădina Botanică cu o fată blondă. Tot blondă… Începuse furtuna… Îşi scoseseră pantofii şi alergau desculţi pe alei. Ce curios, îşi amintea exact sandalele fetei. Câteva bride albe strânse într-o cataramă. Se adăpostiseră sub un fag înalt. *Fagus Sylvatica* scria pe tăbliţă. Fata râdea nervos. Îi era teamă… O îmbrăţişase. Şuviţele blonde îi udau obrazul, îi intrau în gură. Le mai simţea gustul, mirosul…

„De ce, Dumnezeule? De ce?!“ Trebuia încercat. N-avea cine să-l vadă… Da, trebuia! Mereu, din nou, de la început până… până când?

Arhitectul Radian îşi ridică pledul pufos, cadrilat. Privea – statuie neclintită, aproape inumană – în noapte.

* * *

Minerva îşi tortura degetele încercând să-şi răsucească părul aspru pe moaţe. Moaţe din hârtie de ziar, cum văzuse odată la gazda din Muscel unde petrecuse o vacanţă. La fiecare 20 de secunde, lăsa jos braţele. Obosise şi-avea chef să tragă un pumn oglinzii.

Îşi strânse între degete nasul, meditând la ce anume ar putea completa tipic, pitoresc şi autentic toaleta de noapte a lui Jeni Cociaşu. Îmbrăcă o cămaşă lungă „de zestre“, cu câte un porumbel brodat în cruciuliţe albastre de fiecare parte a bustului. Puse nişte şosete albe de bumbac şi, aruncându-şi o privire de ansamblu, ieşi din cameră. Pe spate îi flutura un şal cu ciucuri ondulaţi, nişte gâţe tresărind la fiecare mişcare. Coridorul era gol. Trecu pe lângă odaia locotenentului.

„Ce-o fi în capul lui Dobrescu la ora asta?! Pariez că aiureli şi cosiţe blonde…“

* * *

Elena Dimitriu îşi simţi picioarele îngheţate în aşternutul rece. I-ar fi plăcut o sticlă fierbinte. Să o lipească de genunchi, de coapse, de tot trupul. Până ar fi durut-o. Ar fi durut-o căldura.

Auzi mişcare pe sală. Cine ştie… Nu-i era teamă. Nu. Ei nu-i era teamă. Nu i-a fost niciodată. Şi avu un râs mic. Un râs pe care nu-l auzi nimeni.

* * *

Ţipătul, acelaşi ţipăt dar altul decât vântul, altceva decât tunetul, zvâcnind din beznă, oribil ca un coşmar, lugubru ca o agonie, sfâşietor ca un suspin pătrunse în chilii, în

încăperile arhondaricului. Odăile părură mai reci, somnul şi mai departe.

Şi vaietul se repetă amplificat de ecoul dealurilor vinete, fatidic ca un destin…

* * *

Dabu îşi desprinse haina din cuier. Un loden vechi, cafeniu, cu spinarea şi coatele roase. Îl îmbrăcă, încheindu-se la toţi nasturii. Ochii, abia mijiţi, lunecau în toate părţile. Îşi pipăi buzunarele.

„Nu, n-am uitat nimic…“

Privi spre odaia arhitectului. Un zâmbet urât îi strâmba obrazul. Suflă în lampă şi deschise uşa fără zgomot.

* * *

Maica Zenobia se trezi speriată. Candela se stinsese. Îşi făcu de trei ori cruce şi căută cu mâna tremurândă cutia de chibrituri. Dar întâlni altă mână, mică, umedă, care i-o luă înainte.

Mai simţi o răsuflare fierbinte, pârjolitoare şi îşi pierdu cunoştinţa.

* * *

Minerva numără camerele alunecând pe lângă pereţi. A treia, a patra, a cincea… Aici!

De sub uşă se strecura vag lumină. Un colţ al păturii de la geam se desprinsese. Arhitectul Radian, în picioare, zâmbea.

Din întuneric se născu un gând: „Poate să umble…!“

* * *

Popescu se trezi în plină beznă. Cineva a stins lumina. Ce-i asta?! Paşi, paşi, rari, uşori şi totuşi apăsaţi. Nu, nu pe sală. Aici, în cameră, lângă pat… Spaima paralizează. O află acum…

„Cine? Cine e?“

Dar nu poate articula cuvintele. Răspunsul totuşi vine abstract, impersonal.

— Ţi-e teamă?

A vorbit cineva sau a fost noaptea?

* * *

Elena Dimitriu scoase o exclamaţie de surpriză. În prag, conspirativă, Minerva îşi duse degetul la buze şi închise uşa fără zgomot. Fata nu-şi reprimă zâmbetul. Minerva, cu părul ţepos pus pe bigudiuri, în cămaşă lungă de noapte, brodată cu motive naive, era o apariţie neobişnuită.

Privi circumspectă în jur şi se strecură în aşternutul fetei, aspru, cu miros dulce de busuioc. Îşi trase pătura până la bărbie, ciulind mereu urechile spre uşă şi fereastră.

Elena Dimitriu o observă amuzată. Ciuful negru, ochii enormi rostogolindu-se speriaţi, nasul lung, vibrant.

— Ai un cap de Pinochio…

— St! făcu Minerva. Ne aude…

— Cine?

— El.

— Care el? Nu înţeleg nimic…

— Ucigaşul.

— A, zâmbi liniştită fata. Îl cunoşti?

— Ţţ. Minerva dădu din cap. Dar l-am auzit. Vai, l-am auzit cu urechile mele! Dumneavoastră nu vă e frică? Dacă ne omoară?!

— Fii cuminte. Nu ne omoară nimeni. O să dormim împreună. Ai făcut bine că ai venit. Mi-era urât singură…

Se depărtă de fereastră. O siluetă fragilă, puţin, foarte puţin adusă de spate, îmbrăcată în albastru. Părul blond despletit îi cădea peste obrajii palizi, aproape transparenţi. Părea fără vlagă, neajutorată. O frumuseţe care-ţi strângea inima. Minerva se gândi la chipurile încremenite pentru eternitate pe lespezile de mormânt. Medalioanele acelea cafenii, cu surâsuri triste, emailate.

Se săltă brusc în capul oaselor şuierând:

— Vai, auziţi?

— Merge cineva pe sală. Vrei să mă uit cine e?

Minerva îşi scutură violent bigudiurile.

— Nu, nu!

— Ce copil eşti, zâmbi fata. E probabil Popescu sau nea Dabu. Şi noaptea trecută tot aşa s-au foit. Când unul, când altul. Cel puţin Zamfirescu… Vorbea singur, a închis şi a deschis uşa de vreo douăzeci de ori. Abia spre dimineaţă dacă am reuşit să aţipesc.

Se întinse pe pat.

— Am să dorm în capot. E foarte frig…

Îşi potrivi perna sub ceafă şi suspină uşor. Capetele lor, unul brun cu trăsături precise, aproape caricaturale, dar viu, izbitor de viu – celălalt blond, foarte pur, imaterial, cu ten de madonă.

— Vai! Mi-e aşa de frică… Se ridică într-un cot. Bine că n-am fost azi-noapte… Dacă… dacă aş fi ştiut nici nu mă întorceam. Rămâneam la Bucureşti.

— Gândesc… că n-ar fi fost bine, opină absentă Elena Dimitriu.

— Domnul procuror spune că eu l-am omorât pe doctorul Lucaci, şi începu să se smiorcăie.

— Ce prostie!

Râsul cristalin al fetei păru strident în liniştea mănăstirii. Înspăimântată Minerva îi astupă gura cu palma.

— St! Dacă vine peste noi?

— Mie nu mi-e teamă, şopti Elena Dimitriu. Tot am să mor. Acum, ori la anul... Nu-i acelaşi lucru? Moartea... un bun oficiu şi atât...

— Vai de mine! Nu vorbiţi aşa în puterea nopţii. E drept, sunteţi cam debilă, aprecie Minerva cu ochi critic. Ştiţi, am avut o mătuşă dinspre partea mamei, bolnavă de piept...

— Şi? întrebă fără curiozitate fata.

— A murit, dar nu din asta. De înghesuială. Da. Se dusese la Moşi cu neamurile. Vroia să-l vadă pe ăla cu limbă de bou. Au strâns-o oamenii... că era la omenire! S-a făcut mototol...

— Şi?

— Şi gata! Aşa i-a fost scris...

— La Moşi... A murit frumos. Lume, veselie, muzică... Mai bine decât într-un sanatoriu, ameţită, sufocată de alb. Pereţii, patul, halatele surorilor, crizanteme şi narcise... Totul alb... Râse: până şi hârtia igienică...

Minerva se cutremură:

— Lasă că vă faceţi bine. Sunt medicamente. Acum doi ani, Titi al meu a avut vătămătură... Vai! Nici nu ştiţi cât plângeam. Când colo, l-au tăiat, i-au scos hernia, şi l-au cusut la loc. Acum nici nu se mai cunoaşte.

— Am să mor, reluă în întuneric cu intensitate dureroasă, Elena Dimitriu, şi Minerva avu impresia că fata vorbeşte făcând abstracţie de prezenţa ei.

Recunoscu tonul specific al oamenilor care vorbesc singuri, în faţa zidurilor goale, argumentând, comentând, combătând opinii închipuite într-un monolog sfâşietor căci cuvintele, lacrimile unor astfel de oameni mor fără ecou, alunecă pe suprafeţe surde.

— E un destin... Un blestem... Şi mama... şi.... Scrisorile bunicii din Baden... Sanatoriul alb. O dureau ochii de atâta

alb. O ilustrată de Crăciun, 1925. Mâna tremurată. Mama era o fetiţă. Blondă, palidă, tristă de pe atunci…

Minerva se crispă brusc:

— Vai!

— Ce s-a întâmplat!

— N-aţi tras zăvorul!

Sări din pat şi tiptil se apropie de uşă. Luându-şi inima în dinţi o crăpă cu precauţii infinite. O închise repede la loc, lividă.

— Ce ai? întrebă Elena Dimitriu.

— Vai!!! O umbră! O umbră întunecată la capătul coridorului! E ucigaşul, vă spun că e ucigaşul!

I se auzeau dinţii clănţănind. Noaptea era rece şi pe sub uşile şubrede ale arhondaricului, trăgea. Dădu fuga sub aşternut. Fata râse:

— Credeam că e o figură de stil.

— Poftim?

— N-am văzut încă pe nimeni clănţănindu-i dinţii de frică. Dar e adevărat.

— S-a ascuns! Dacă aţi şti cum s-a ascuns…!

— Cine?

— Umbra. Se tupila gheboasă, neagră…

— O umbră? Gândesc că ţi s-a părut.

— Jur!

— Ciudat… Ca şi azi-noapte. Mi-era sete. Maica Zenobia uitase să-mi umple carafa. Când m-am întors a trecut pe lângă mine.

— Cine? Maica Zenobia?

Fata îşi recăpătă zâmbetul:

— Ei gata, hai să ne culcăm.

— Vai, nici cu Titi nu m-aş încumeta. Mai bine stăm aşa…

— Prostii. N-au nimic cu noi.

— Dar nu stingem lumina!

— De acord!

Curios, foarte curios, reflectă Minerva. De ce acest „n-au nimic cu noi?“ De ce aprioric, reflex, pluralul când firesc

într-o crimă gândeşte singular: „El, ucigaşul…“ Ce ştiu oamenii ăştia?

— Ce să aibă, reluă fata. Eu, o nefericită care voi muri oricum. Dumneata… Se opri. Ar fi vrut să spună altceva. Completă fără convingere: O femeie la locul ei, modestă…

— Ba, ba eu cred că au!

Îşi astupase ochii cu palmele.

— Linişteşte-te.

— Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi… Sunt… Sunt una din alea…

Fata râse uşurel tamburinând cu degetele pe cuvertura aspră. Unghiile foarte scurt tăiate păreau albastre.

— Ei asta-i!

— Da, sughiţă Minerva. Dacă aţi şti, nici nu m-aţi primi în pat. Hohoti sfâşietor: Nu-s cununată cu Titi!

— Cum aşa? Ziceai că… În fine… v-aţi luat cu acte…

— Cu acte, dar nu suntem cununaţi!

Nu se putea linişti. Elena Dimitriu îi mângâie bretonul cu degete umede, reci.

— E o copilărie. Câţi se mai duc azi la biserică?

— De-aia mi-au trimis scrisoarea. „Lacomii, desfrânaţii şi avarii…“

Fata zâmbi:

— Am primit şi eu una la fel. Asta nu înseamnă nimic… Au primit toţi. Hai, şterge-ţi lacrimile.

— Şi domnul Lucaci?

Fata înclină capul.

— Vedeţi? Şi l-au omorât… Căscă gura: A… Acum vine şi rândul nostru…

— Cu el e altceva.

— Ce?

— Nu ştiu. Dar curios… presimţea ceva. S-a dus la culcare mai devreme ca de obicei. Şi rămas bun şi-a luat într-un fel, cum să-ţi spun… ciudat… Ne-a strâns mâinile lung… a zâmbit… Radian l-a provocat pentru a doua zi la o partidă de şah.

Elena Dimitriu povestea calm, fără să se monteze. Minerva, aşezată turceşte, o urmărea ţinându-şi respiraţia.

— Şi au jucat?

— Cum erau să mai joace?

Se auzi un zgomot îndepărtat. Fata deveni atentă.

— Din nou ţipătul!…

— Ce ţipăt?!

— M-a trezit azi-noapte. Abia adormisem. Probabil o pasăre, poate coşmarul unei călugăriţe… Hm! De ce-mi vine în gând că tocmai atunci a murit Lucaci?

Îşi întoarse faţa. Argintat de lună, obrazul părea de ceară, cadaveric.

— Nu vrei…

Un vaiet jalnic, o tânguire stridentă, dureroasă, venind de departe pătrunse în odaie.

Minerva îşi trase pătura în cap. O mogâldeaţă neagră în mijlocul patului.

— Vai, asta ce-a mai fost?

— Acelaşi ţipăt, şopti stins fata. Exact acelaşi ţipăt.

Ascultau încordate. Zgomote seci, rare, pocneau întunericul. Bătea toaca. Nu, nu ritmul vijelios chemând la vecernie ori la slujba de dimineaţă. Parcă se juca cineva clămpănind cu degetul pe un pian cu claviatură de lemn. Sentimentul era lugubru căci bătăile rare prelungeau aşteptarea, imaginaţia, intuindu-l pe celălalt tot acolo, ascuns în beznă.

— Ce ne facem?!

Elena Dimitriu se apropie de fereastră. Ridică perdeaua subţire de tifon şi îşi duse mâna la gât.

— Ce-i?

— Cred că nu mă simt bine. Am febră. Nu se poate… Mi se năzare… E o lumină, o lumânare singură, acolo în întuneric. Abia pâlpâie.

Simţi în ceafă răsuflarea caldă a Minervei.

— O vezi?

— Vai!!!

Flăcăruia nesigură stătea agăţată în beznă ca un bumb de foc, ca un ochi, unicul ochi însângerat al unui cerber.

Minerva nu putea aprecia distanţa, dar îşi dădu seama că sursa de lumină, după toate probabilităţile o lumânare, reprezenta un punct fix.

— Ciudat, spuse Elena Dimitriu. Azi-dimineaţă, am observat pe pantalonii lui Zamfirescu nişte pete de ceară. L-am întrebat dacă a fost la slujbă. S-a uitat la mine nu ştiu cum… Nu mi-a plăcut deloc cum s-a uitat.

— Poate a pictat…

— Exclus. Avem toţi lămpi de gaz. Şi mai e ceva… Acum lucrează la portretul farmacistului. Ştiu unde a rămas ieri. Pot jura că până azi-dimineaţă n-a adăugat o pensulă.

— Nu… Nu înţeleg nimic… Ce vreţi să spuneţi?

Elena Dimitriu oftă şi se aşeză pe pat:

— Lasă acum… Mai discutăm noi. Sunt obosită… Foarte obosită… Vreau să dorm.

Minerva îşi desprinse ochii de la flăcăruie:

— Vai! Şi eu ce fac?!.

Fata nu-i răspunse. Se întinsese, ţintind peretele cu icoane. Candela lumina chipul Fecioarei:

— Să ştii că în noaptea asta va muri cineva!

O spuse cu atâta certitudine, încât Minerva se cutremură.

Fata adormi în zori. Minerva deschise geamurile alungând aerul stătut, cu miros de candelă şi busuioc. Privi un timp lumina dimineţii palidă, cenuşie, trudind să biruie pâcla, apoi, păşind pe vârfuri, părăsi chilia.

Nu era nimeni pe culoar. Rămase o clipă locului încercând să localizeze zgomotul uşor, ca un zumzet.

Deodată arhondaricul se umplu de un urlet strident. Alergă în camera fetei.

Un cuţit înfipt în lambriul patului vibra încă la câţiva centimetri de gâtul Elenei Dimitriu. Îngrozită, cu ochii ieşiţi din orbite, aceasta arăta ceva în direcţia ferestrei apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Minerva străbătu în fugă culoarul deschizând toate uşile. Cu excepţia locotenentului care zâmbea în somn, nici unul din locatarii arhondaricului nu se afla în odaie…

Capitolul IX

UN MARTOR INCOMOD

— Asta-i măgărie, dom’le!

Radian îl observa ironic pe Popescu. Dar în ochii arhitectului se mai desluşea ceva, o expresie nouă, particulară, de triumf. Întinse pledul peste genunchi, apoi îşi cuprinse bărbia în căuşul palmei acuzând o atenţie concentrată.

Farmacistul, călare pe cerdac, continua să peroreze indignat, montându-se singur:

— Ce-s chestiile astea, vreau să ştiu!? Fac ăştia pe nebunii? Se joacă de-a fantomele?!

— Cine, domnu’ Popescu? se interesă ingenuu Minerva.

Încerca să-şi domolească iritarea: „Care din ei?“

Întrerupt, omul o măsură furios. Vru să spună ceva, – Minerva intui că nu prea măgulitor – dar reuşi să se stăpânească la timp.

— Chiar, interveni Radian. De fapt la cine te referi?

Popescu le aruncă o căutătură întunecată, urâtă. Rictusul îi schimba complet obrazul.

— Mă luaţi la mişto? Adică ce-a fost circul de azi-noapte?

Scuipă, lat, cu chef, într-o parte:

— Nu-mi pică mie în mână vârcolacul ăla? Să-l învăţ eu geamparalele. Străpunse aerul cu degetul ca un burghiu: Dacă i-o mai arde după aia de spiritism…

— Ai avut ocazia astă-noapte, constată arhitectul.

— Adicătelea, ce vrei să spui matale?

— M-am exprimat limpede, domnule Popescu. Avea un surâs uşor, lipsit de orice umbră de maliţie. Pretinzi că azi-noapte n-ai putut să te odihneşti din cauza… În fine, găsi amuzat, din cauza unui exces de culoare locală.

— Ce culoare e asta, domnu' Radian? întrebă Minerva. Îşi plimba privirile de la unul la celălalt.

Arhitectul îi răspunse amabil:

— Domnul Popescu susţine că în timpul nopţii a fost deranjat de vizitatori ciudaţi, nepământeni: vârcolaci! Pe bună dreptate supărat, vrea să-i înveţe minte. De ce tocmai geamparalele, n-am înţeles, dar e probabil o chestiune de metodă. L-am întrebat motivul pentru care n-a făcut-o pe loc. Se întoarse spre farmacist: O corecţie administrată la timp e mult mai eficace.

— Chiar, domnu' Popescu, fu de acord Minerva.

Farmacistul îşi aprinse o ţigară, tremurând de iritare:

— Eşti deştept, domnule Radian, nu-i aşa? Al naibii de deştept! Izbucni: Să te iei la trântă cu întunericul, că nu vedeai la doi paşi!

— Adversarul dumitale se afla în aceeaşi situaţie dezagreabilă. Cum se spunea odinioară, când oştile se înfruntau faţă în faţă: Ninge şi la noi şi la turci.

— Ce mă aiureşti cu chestii din astea? Adică vrei să spui că mi-a fost frică?

Radian surâse din nou:

— Nu cunosc alt termen care ar putea desemna mai exact starea dumitale de spirit de azi-noapte.

— Aşa?!

— În fond de ce te superi? Teama este un sentiment eminamente uman. Marea îndrăzneală ţine de circumstanţe particulare. Totdeauna am considerat temeritatea – folosesc sensul cu majuscule – drept o anomalie.

Minerva intui sub masca placidă a arhitectului un complex de delectări speciale. Îi făcea plăcere să-l irite pe farmacist.

— Ei află, domnule, exclamă Popescu pe tonul agresiv, specific lipsei de argumente şi tocmai de aceea strident, gratuit şi neconvingător, află că nu mi-a fost frică!

— Puteţi să-l credeţi, domnu' Radian se asocie solidar Minerva. E atât de curajos! Îi şi spuneam lui Titi al meu: vai, Motănel, că eu aşa îi zic în intimitate, e o persoană, la mănăstire, un domn atât de *temeral*…

— Aşa i-ai spus?

— Pe cuvântul meu, domnul Radian.

— Dacă doamna afirmă… arhitectul schiţă o reverenţă, atât cât îi permiteau picioarele bolnave, e cu totul altceva.

Farmacistul îşi muşca buzele căutând replica.

— Aş vrea să-i văd pe alţii ce-au făcut.

Radian râse bine dispus:

— Cred că nu te aşteptai să mă vezi pe mine, gonind după strigoi…

Minerva rămase gânditoare. Arhitectul, în picioare în mijlocul încăperii… Expresia stranie a chipului… Nu putea să-şi explice… Încă nu putea.

— De altfel, continuă Radian, brusc şi aparent împăciuitor, este posibil să ţi se fi părut. Poate ai avut un coşmar.

Dar ştia bine că nu-i aşa. Şi mai ştia la fel de bine că simpla sugestie despre eventuale năluciri îl va scoate pe Popescu din sărite.

Farmacistul reacţionă atât de prompt şi în sensul dorit, încât Minerva se întrebă cum reuşeşte Radian să-şi stăpânească hohotele de râs.

— Zi, mi s-a năzărit! Va să zică aşa, tăticule, mi s-a năzărit!!! Muianul ăla bleg lipit de geam a fost aiureală! Şi că mi-au umflat filmul din aparat, tot aiureală a fost?!

— Cine ştie când ţi-o fi dispărut, făcu indiferent arhitectul.

— Poate că nici nu l-am cumpărat tăticu'! Ce zici?

— Vai, interveni Minerva, ştiu şi eu precis că domnu' Popescu avea film, doar m-a fotografiat şi pe mine. Acolo, la

vâlcea, cu coroniţă de margarete. Chicoti: Când m-o vedea Titi…

Radian îşi trecu mâna prin păr:

— Unde ţii aparatul?

Farmacistul se strâmbă:

— În şorţul Sfintei Filofteia! Vezi bine că-n odaie…

— Cum vine asta? Adică ţi-au scos filmul în timp ce dumneata…

— Da, dom’le! E bine? Ce mai tura-vura! Mi l-au săltat cu mine treaz în cameră.

— Cine?!

— Asta aş vrea s-o ştiu şi eu, rânji farmacistul privindu-l lung, concentrat pe Zamfirescu care – cu şevaletul sub braţ – tocmai cobora poteca.

Pictorul îi salută bine dispus:

— *Hello, gentlemen!* Pot nădăjdui că aţi petrecut o noapte plăcută?

* * *

MINERVA CĂTRE LOCOTENENTUL DOBRESCU

1. Fata ştie ceva! În vreme ce tu te odihneai – surâzând îngereşte – cineva a încercat să o suprime. Noroc că şi-a greşit ţinta.

2. Află ce conţinea filmul farmacistului. Pretinde că azi-noapte i-a fost subtilizat.

* * *

Biletul era alarmant. Comunicarea laconică îi amplifica sentimentul, iar locotenentul o cunoştea îndeajuns de bine pe Minerva ca să-şi dea seama că nu graba în sensul vulgar al lipsei de timp o determinase să recurgă la o formulă lapidară. Îşi trecu de câteva ori pieptănul ud prin păr şi ieşi.

Soarele de dimineaţă vioi, agreabil, făcea plajă pe cerdac. Dobrescu respira cu un surâs lăuntric, juvenil, de care el însuşi făcea abstracţie, dimineaţa minunată de vară, strălucitoare, totul numai cer, lumină şi argint. S-ar fi tăvălit prin iarbă, sorbind tivul ud al rochiţei-rândunicii, ar fi cuprins din câteva salturi dealurile scunde cu pântec vineţiu, ar fi şoptit un nume, nu ştia ce nume… Dar părul era blond, ca grâul copt, obrajii fragili, palizi, de alabastru…

Aşteptă câteva secunde în faţa uşii. Bătu discret. Repetă mişcarea ceva mai ferm, dar fără rezultat. Apăsă pe clanţă.

Elena Dimitriu, întinsă în aşternutul grosolan, nu deschise ochii. *Avea înfiptă în inimă o andrea lungă, subţire.* Pata de sânge desena pe cămaşa albastră de noapte un mac roşu, imaculat. Icoanele afumate sclipeau blând la căpătâi.

Se sprijini de fereastră încercând să-şi astâmpere gândurile. Fata ştiuse ceva. Mai mult poate decât îşi închipuise Minerva. De aceea fusese suprimată. Ca să nu vorbească. Şi acum? Ce trebuia să facă?

Ca toţi oamenii foarte tineri, trăi acut sentimentul absurdului, imposibilului. Totul era ilogic, oribil: ziua desăvârşită izbucnită în toată splendoarea miezului de vară, râsul gros al pictorului, pălăria de pai a Minervei… O neparticipare care-l copleşea, îl durea mai mult decât faptul în sine: trupul Elenei Dimitriu încremenit în ultimul somn, aici, în chilia rece.

Ieşi pe cerdac. Figură împietrită, fără culoare, o bucată de lemn din care viaţa se stinsese lăsând cenuşă. Întâlni, abstract, privirea Minervei, apoi pe a celorlalţi. Se făcuse linişte. Îi simţi dintr-o dată atenţi, crispaţi, cu pumnii strânşi de parcă ar fi înţeles, de parcă ar fi ştiut înainte ca el să fi articulat vreo vorbă. Radian cu zâmbetul şters, uitat pe buze, farmacistul cu gura uşor întredeschisă, pictorul Zamfirescu ţinând capul întors ca un om care nu aude bine decât cu o singură ureche, Dabu mereu la pândă, în ciuda

vârstei, ca o felină înaintea saltului prelung. Şi faţa colţuroasă a Minervei îngrijorată, căci era fără îndoială singura care sesiza adevărata stare de spirit a locotenentului. Era altceva decât panica eşecului profesional, mai mult, mai definitiv.

Minervei nu-i plăcură ochii: terni, obosiţi, indiferenţi, ochi care şi-au pierdut interesul pentru viaţă.

Locotenentul se sprijini de balustradă şi anunţă cu glas uscat, străin:

— Elena Dimitriu a fost ucisă. Se adresă Minervei repede, fără pauză, înăbuşind reacţiile celorlalţi: Dumneavoastră aţi dormit cu victima în odaie. Vreau să vă vorbesc.

Ajuns în dreptul subofiţerului Florea, şeful postului de miliţie din sat, şopti:

— Nu urcă nimeni!

Dobrescu o aştepta în chilioara lui. Stătea pironit în mijlocul camerei, pion solitar pe tabla goală. I se păru absent, fără gânduri. Îi atinse uşor braţul:

— A fost chiar aşa de serios?

— Nu-i vorba despre asta… Îşi duse pumnii la gură. O fată tânără, atât de tânără. De ce?… De ce?

— Ştii bine de ce. Minerva vorbea neobişnuit de blând. Trebuiau să-i închidă gura. Ai întârziat puţin. Foarte puţin. După atentat, i-am dat un calmant şi-am rămas cu ea până a adormit.

— V-a… v-a spus ceva?

— Nu, băiete. Era prea îngrozită. Mă asculţi? Avem puţin timp la dispoziţie. Crima este evidentă. Cineva s-a strecurat în odaie şi a ucis-o în timp ce dormea. Arma – andreaua de croşetat – putea să şi-o procure lesne. Majoritatea călugărilor de aici au asemenea instrumente STAS evident, deci fără putinţă de individualizare.

— Cine… Cine credeţi că a făcut-o?

Minerva îşi încrucişă braţele la piept. Privi pe geam:

— În momentul atentatului, nici unul din oaspeţii arhondaricului nu se afla în odaie. Asta înseamnă că oricare din ei putea să se apropie de fereastră. Deşi sunt convinsă că nu a lăsat amprente, trimite totuşi cuţitul şi andreaua la laborator. Pe cei de aici, ia-i din scurt. Ce au făcut între patru şi opt dimineaţa.

Se îndreptă spre ieşire…

— A, să nu uit. În chilia fetei am găsit clonţul ăsta de tablă. E un capăt de şiret. Ştii cui aparţine? Un singur om din arhondaric are asemenea şireturi.

Locotenentul privi lung bucata de metal apoi zise:

— Arhitectul Radian…

* * *

Medicul legist, un omuleţ şubred, adus de spate, cu ochelarii îmbrăcaţi în ramă subţire, metalică, clătină încetişor capul. Văzându-l, te gândeai fără să vrei la bătrânii medici de familie de acum multe decenii, consumându-şi vizitele în docăraşul înalt tras de cai voinici cu picioare scurte, prescriind jovial şi bonom aceleaşi infuzii ori hapuri inofensive. Bătrânul medic care adusese succesiv pe lume vlăstarele a două-trei generaţii din aceeaşi familie, care urmărise fazele bolii de ficat ori ale infamului diabet începând cu bunicul – un domn important cu barbete şi cărare pe mijlocul capului – regăsind aceleaşi simptome la nepot, un domn în *blue-jeans* mai puţin important dar mult mai sigur de el.

Închise fără zgomot fermoarul trusei vechi de piele neagră.

— Cu permisiunea dumneavoastră, putem transporta cadavrul pentru autopsie…

Locotenentul se crispă imperceptibil. Privi un timp trupul inert, apoi lăsă capul în jos.

* * *

Se aflau într-un restaurant mic din Râmnicu-Vâlcea, undeva în apropiere de gară. Minerva, cu capul adus între umeri şi coatele înfipte în masă, îşi bea cafeaua cu înghiţituri mici.

— E infectă, decretă punând ceaşca jos.

Dobrescu observa strada prin vitrina murdară, năclăită de muşte. Avea să ţină mult timp minte casa aceea galbenă cu frontispiciu triunghiular pe care scria 1890, o casă veche în care acum părea să nu locuiască nimeni.

— Da, e proastă, confirmă locotenentul.

Simţea nevoia să-şi încălzească mâinile reci, lipindu-le de ceaşca din faianţă groasă. Chipul recăpătase culorile fireşti. Ochii mai păstrau doar ceva tern, fără viaţă, doi pumni de cenuşă. Spuse, continuând să privească strada:

— Mi s-a comunicat rezultatul autopsiei. Vârful andrelei i-a perforat inima… Hm, ce simplu e totul…

— Ascultă, băiete, ar fi timpul să-ţi bagi minţile în cap!

— Dar ce-am făcut?!

— Aia e că nu faci! Ce-i apatia, blegeala asta? Suspini ca o fecioară şi dai ochii peste cap! Nu ţi-e ruşine?

Locotenentul roşi.

— Uită-te la mine! Aşa! Mai mult ca oricând, acum se cere să avem capul limpede. Limpede, Dobrescu Vasile! Trebuie să-ţi explic de ce? Ascult.

— Zamfirescu, începu Dobrescu oftând adânc, pretinde că s-a dus să picteze răsăritul soarelui undeva la marginea pădurii dar i-a lipsit inspiraţia.

— Nu inspiraţia i-a lipsit Dobrescule, ci „vopselurile“. I-am vizitat chilia. Cutia se afla pe masă. O fi el zăpăcit, dar nu într-atât încât să plece la vânătoare fără puşcă. Totdeauna – chiar şi atunci când e beat – înainte de a pune mâna pe şevalet îşi rânduieşte tuburile.

— Popescu mi-a dat să înţeleg că îl aştepta şi o femeie din sat. O femeie bine…

— La patru dimineaţa? Uite unde era Casanova… Bineînţeles, fiind – vorba lui Zamfirescu – un *gentleman* sută la sută – a refuzat să-ţi comunice numele persoanei.

— Cam aşa ceva.

— Minte! Farmacistul e de o cochetărie bolnavă, aproape feminină. Schimbă trei cămăşi pe zi, se rade de două ori şi dă cu parfum. Aseară la cină însă a înfulecat gospodăreşte o căpăţână de usturoi. Când ai în zori întâlnire cu o femeie „bine“ te abţii naibii! Şi-apoi nu pleci la *rendez-vous* cu haina peste pijama şi nebărbierit…

Dobrescu îşi consultă agenda.

— Radian a simţit nevoia să ia puţin aer. Jos, la cascadă, şi-a amintit că nu are ţigări şi l-a trimis pe Dabu în sat să-i cumpere…

— Iar Dabu s-a întors după un ceas şi jumătate cu un pachet de „Carpaţi“.

— Exact.

— Numai că bătrânul a minţit. Drumul până la cooperativă şi înapoi nu-ţi ia în nici un caz nouăzeci de minute. În al doilea rând, toate unităţile din judeţ desfac ţigări de Râmnic. Pachetul pe care Dabu i l-a adus – şi asta ar fi trebuit s-o observi băiete – purta vigneta fabricii de ţigarete Bucureşti. Iată deci că oricare din ei avea la dispoziţie timpul necesar ca s-o suprime pe fată. De ce? Mi-am petrecut aproape trei ceasuri în camera Elenei Dimitriu. Am încercat să-i recapitulez mişcările, privirile din toate unghiurile. Speram unu contra o mie să aflu ceva. Să pot deduce dintr-o anumită panoramă care ţi se dezvăluie stând într-o poziţie ori alta ce anume a putut vedea compromiţător. Ce şi pe cine ar fi putut auzi lipită de peretele din stânga sau din dreapta ce ar fi înţeles traversând odaia, privind în acelaşi timp pe fereastră. Cât se vede din cerdac stând întinsă pe pat? Dar de pe scaun? Şi aşa mai departe, de zece ori, de o sută de ori. Am

încercat toate posibilităţile, am verificat toate variantele. Inutil! Îşi consultă ceasul: Mai am douăzeci de minute şi vine maşina. Îi adresă un zâmbet lung, mieros, atât de convingător, încât locotenentul avu senzaţia că o strâng pantofii. Rămâi singur, de capul tău, la mănăstire.

— Cât timp?

— N-am idee. În Capitală au intervenit evenimente noi legate de dosar. Am fost chemată urgent. S-a dat de urma tânărului. De fapt, din câte am înţeles au de gând să plece şi ei…

— Unde?

— Bravo! La Bucureşti.

— Şi Dabu?

— N-avea grijă, vine după arhitect. E năbădăios, dar plăteşte bine.

— Parcă spuneaţi că n-are nevoie de infirmier…

— L-am văzut în picioare. Atât! Nu te grăbi să tragi concluzii definitive. Un sfat: continuă să fii condescendent, amabil, dacă e posibil isteţ, şi, cum ziceţi voi, mereu pe fază.

Se întrerupse pentru câteva clipe, privind zidurile galbene din faţa restaurantului. Ziduri vechi, cu tencuiala roasă. Aplicaţiile de ghips cu motive pretenţioase – *putti* dolofani, lauri, frunze de acantă – erau jalnice. În spatele uşii şubrede, cu lemn plesnit, ghiceai igrasie, sobe reci, miros de şoareci. Întrebă pe neaşteptate:

— Ştii al cui e cuţitul?

— Care cuţit?

— Ţi-a luat Dumnezeu minţile, Dobrescule! Bag de seamă că trebuie să facem şi repetiţie… Cu puţin înaintea crimei, a avut loc un atentat…

— A!

— Ai venit de-acasă. L-a recunoscut maica Zenobia… Cineva s-a servit de el împărţind frăţeşte onorariul primit de la nevasta popii. Închide gura, Dobrescule!

Capitolul X

OMUL DE LA AEROPORT

— În concluzie, spuse Minerva, am intuit bine. Spionul este unul dintre oaspeţii mănăstirii.

— Te gândeşti la cineva anume?

— Da. Ideea mi se pare atât de îndrăzneaţă, încât pentru moment prefer să nu mă exprim.

Colonelul Ionaş lăsă chibritul să ardă până la capăt. Îşi ridică ochii:

— Procedeul iese din comun. În general după ce un agent îşi atinge scopul, se grăbeşte să dispară. Fie că încearcă să fugă peste graniţă, fie că îşi reia identitatea care-l acoperă în mod obişnuit. În orice caz, se dă la fund.

— Omul nostru însă recurge la altă formulă. Se consideră minunat camuflat. Îşi închipuie că a lucrat ireproşabil, fără urme, şi din păcate acesta este adevărul, deci n-are de ce să se teamă. Dispărând, s-ar fi desemnat implicit ca autor. Vorba ceea, s-ar fi arătat singur cu degetul. Toate organismele competente puse în alertă, frontierele avertizate – iată o perspectivă nu prea veselă. Ca dovadă, dispunând doar de câteva indicii aţi luat urma complicelui. Dan Firu, omul ştafetă.

— Da, făcu Ionaş. Firu… Raţionamentul dumitale a fost exact. În noaptea crimei a dormit într-un hotel din Râmnicu-Vâlcea. O atestă registrul – băiatul e un pion oarecare, nici măcar acte false nu şi-a procurat – iar portarul susţine că n-

a părăsit camera până dimineaţa. L-au dibuit băieţii în Bucureşti. Un pierde-vară. Cafe-baruri, fliper şi toate drăciile alea automate, jocuri de noroc, în sfârşit, tacâmul complet. Nu poate avea un rol de esenţă în povestea asta. Simplu executant şi nu dintre cei mai abili.

Se întrerupse pentru câteva clipe privind-o lung. Se bronzase la mănăstire şi nu arăta tocmai rău…

— De fapt uite de ce te-am chemat. Cred că locul acţiunii s-a schimbat. Piesa se va juca mai departe, probabil, aici la Bucureşti. De ieri dimineaţa, Firu dă târcoale unui oarecare inginer Georgescu. Omul lucrează la Ministerul Construcţiilor de Maşini. După toate aparenţele, e în afara combinaţiei. În sfârşit, o să ştim mai multe când cei de la mănăstire se vor întoarce în Capitală.

— Destul de curând. Sunt pe picior de plecare. I-am atras atenţia lui Dobrescu să nu se opună.

— Apropo de Dobrescu. Cum s-a descurcat?

Minerva îşi ridică nasul în sus:

— E în progres… În real progres.

— Ascultă! râse colonelul. Ai dat vreodată în viaţa dumitale nota zece?

— Niciodată, declară rigid. Nu e pedagogic. Aşa cum, permiteţi-mi să vă raportez, n-ar fi pedagogic să-i băgaţi gărgăuni în cap lui Dobrescu. Mi-a fost elev şi-l cunosc. După ce împuşca un opt nu mai punea mâna pe carte o săptămână. Calcula că luând un doi, îi iese media…

— Am avut impresia că a mai crescut de atunci…

— Evident. Dacă ţineţi foarte mult am să-i comunic eu că şi-a făcut datoria în mod… În sfârşit, satisfăcător. De… să zicem şapte. Corectă ca pe un hatâr adus colonelului: Şapte plus.

Ionaş începu să râdă:

— În fine, să-l lăsăm pe Dobrescu. Nu ţi-am comunicat amănuntul esenţial în legătură cu inginerul Georgescu. Face curse periodice Bucureşti-Paris în vederea unor contractări speciale.

* * *

Tânărul intră în bloc şi urcă scara îngustă cu sinuozităţi de cochilie, aruncând priviri dese peste balustradă. Se opri în faţa uşii. Încercă câteva chei şi deschise. Scoase o lanternă şi plimbă pârtia de lumină pe lângă pereţi, printre mobile. Se apropie de un fotoliu care sprijinea o valiză. Pe pielea galbenă erau lipite alandala etichete colorate, rotunde, pătrate sau romboidale, cu tentă exotică ori sugerând prin edificii-simbol mari metropole.

Telefonul sună strident şi omul se întoarse speriat.

Scoase din buzunar un cleşte, câteva capse, apoi un mâner scurt din piele galbenă. Îl enerva telefonul care-şi continua încăpăţânat apelul. Parcă ar mai fi fost cineva în odaie…

Cu mişcări precise, demontă mânerul valizei şi-l înlocui cu cel adus. Puse apoi la loc geamantanul, atent la reperele care-i precizau poziţia iniţială: sprijinit de fotoliu, în unghi drept cu covorul.

În drum spre ieşire, trenciul agăţă o ulcică de ceramică umplută cu creioane. Strivind o înjurătură între dinţi, încercă să le pună la loc în oarecare ordine. Privi jur împrejur, încuie şi dispăru fără zgomot pe treptele întunecate.

Îl însoţea o privire piezişă strecurată prin crăpătura altei uşi.

* * *

Inginerul Georgescu, înalt, bine clădit, avea o faţă dolofană, cu urechi groase, congestionate, care susţineau două smocuri de păr negru, sârmos şi ochi exoftalmici, căprui deschis. În general, izbea expresia calmă, o linişte

suverană caracteristică temperamentelor robuste, cu nervi sănătoşi.

Măsurându-l scurt, maiorul Minerva Tutovan zâmbi.

Deşi el însuşi alertase miliţia în legătură cu vizita primită, Minerva se întreba dacă nu cumva – aflând că Firu e urmărit – era o manevră menită să-i certifice buna credinţă.

Raportul locotenentului Ciobanu preciza însă clar că tânărul îl pândise pe inginer, fără să-l abordeze şi că intrase în apartament folosind un şperaclu.

Respinse ideea că omul face parte din combinaţie, păstrând totuşi un ton neutru:

— Numai vasul în care ţineţi creioanele v-a atras atenţia?

Georgescu clipi de câteva ori:

— Găsiţi că nu e suficient? Accentuă: Ţin creioanele cu vârful în sus. Notaţi vă rog, totdeauna şi numai cu vârful în sus, perfect ascuţite, iar culorile alternează în funcţie de nuanţe. Le-aţi văzut cum sunt acuma?

— Poate femeia de serviciu.

— Exclus! N-a trecut pe-aici de-o săptămână. Ezită, apoi adăugă: Naşte fiică-sa.

— Poate că le-aţi răsturnat dumneavoastră, opină Minerva fără convingere.

Individul, mostră de pedanterie, i se părea uimitor. Se gândi la propriul ei interior…

— Sunt un om ordonat. Tipicar dacă vreţi. Priviţi în jurul dumneavoastră şi vă veţi da seama cât de… cât de excentrică este această ipoteză.

— Căsătorit?

Georgescu clătină din cap.

— Aveţi desigur pe cineva…

Inginerul tăie aerul cu o palmă atât de întinsă încât falangele se îndoiră în sus ca un arc.

— Nu!

Cu mâinile la spate, Minerva observă biblioteca. Respectând aceleaşi canoane, cărţile erau aranjate după dimensiuni şi culori. De pildă, Dostoievski stătea alături de

un tratat de rezistenţa materialelor numai pentru că fantezia ilustratorului le înzestrase cu coperţi albastre, în timp ce mai jos, pe raftul roşu, coexistau poeziile lui Rimbaud cu cartea de bucate a Sandei Marin…

— Partea bizară în toată istoria asta, reluă inginerul, e că am mai primit asemenea vizite.

Minerva se întoarse surprinsă.

— Da… omul ezită, negăsind apelativul adecvat. Rândul trecut, căci repet, cursele mele în străinătate sunt relativ periodice, tot în ajunul plecării, am remarcat că franjurile covorului fuseseră deranjate. Am fost foarte intrigat. Ţin enorm ca franjurile să fie bine pieptănate. I-am atras de altfel atenţia şi femeii care-mi face curat.

— De ce n-aţi anunţat autorităţile? întrebă Minerva cu un ton indiferent.

— Îmi dau seama că trebuia s-o fac, dar…

— Dar?

— Mi-era teamă să nu fiu persiflat.

Minerva continua să se plimbe prin odaie, oprindu-se din când în când cu câte un obiect în mână.

Cineva sună la uşă şi inginerul o privi derutat.

— Deschideţi.

Georgescu se întoarse însoţit de o femeie între două vârste. Peste capotul de barchet înflorat aruncase un pardesiu vechi.

— Madam Creţu, vecina de alături.

Femeia se repezi în mijlocul odăii, lipăindu-şi papucii traşi în picioarele goale.

— V-am văzut când aţi intrat.

— Cum adică, m-aţi văzut? întrebă Minerva privind-o pe sub sprâncene.

— Păi uşa mea dă chiar în capul scărilor. Când gătesc – am o chicinetă în vestibul – o deschid să se ducă mirosul.

— Şi pe la alţii…, completă în surdină Georgescu.

— Vroiam să vă spun ceva, tovarăşe maior.

— De unde ştiţi că sunt maior?

— L-am auzit pe dom’ inginer când v-a deschis.

— E limpede. Spuneţi!

— Cred că o să vă intereseze.

— Sunt convinsă.

Doamna Creţu trase adânc aer în piept, învârtind priviri satisfăcute. Se vedea limpede că e în elementul ei.

— Acum vreo două ceasuri, să tot fi fost opt, a intrat aici în apartament un bărbat. După cât s-a moşmondit să dăşchidă, mi-am zis că nu-i lucru curat. Pe urmă, nu mă dumiream ce-o fi căutând la domnul inginer, un străin aşa, de unul singur.

— Pe mine, mărturisi Minerva ascunzându-şi zâmbetul, nu m-ar fi răbdat inima să nu arunc o privire pe gaura cheii.

— Crezi dumneata că pe mine m-a răbdat? M-am uitat, tovarăşă dragă. Dar parcă de al dracului a trecut în camera ailaltă.

— L-aţi văzut şi când a plecat?

— Te cred!

— Înseamnă că puteţi aprecia cât a rămas în apartament.

— Ştiu şi eu? În tot cazul, n-a zăbovit mai mult ca la vreo douăzeci de minute.

— Aţi reţinut cum arăta?

— Avea un fâş albastru. Potrivit de stat. Chipul nu prea l-am desluşit, că pe sală e întuneric. Era bec, dar l-a furat alde Săsoaia. Precis ea l-a furat. Se îngrijoră brusc: V-a luat ceva din casă, domnu’ Georgescu?

Femeia mai întârzie puţin, emiţând consideraţii asupra fenomenului infracţional în general şi din bloc în special (Vasileasca lasă apa să curgă, Popovicii au pus monopol pe uscătorie, puştiul Cuculeştilor se trage toată ziua cu liftul etc.), apoi plecă condusă până la uşă de inginer.

Când acesta se întoarse, o găsi pe Minerva îngenuncheată în faţa valizei. Spuse fără să-şi ridice ochii:

— Dacă nu vă lipseşte nimic, printr-un artificiu de logică, trebuie să conchidem că necunoscutul v-a lăsat ceva.

— Mie? De ce?

— Asta mă întreb şi eu. Arătă spre valiză: Cu ea plecaţi mâine?

— Da. E gata. Nu-mi place să las bagajul pentru ultimul moment.

Minerva o răsuci pe toată părţile, apoi încercă cele patru nituri nichelate de pe fund.

— Puteţi s-o deschideţi!

Minerva admiră ordinea în care inginerul îşi aranjase schimburile. Plic de nylon special pentru cămăşi, o cutie elegantă pentru cravate, trusa de bărbierit, batistele legate cu o panglică albă. Lucrurile emanau un parfum plăcut bărbătesc: *Moustache*? *Chypre*? Se gândi că deschizând valiza în alte condiţii ar fi atribuit fără ezitare paternitatea capodoperei de pedanterie unei femei.

Nu găsi nimic. Rămase un timp pe gânduri:

— Mi-ar trebui o lamă.

Descoperi una pe birou, alături de creioane.

— Ce vreţi să faceţi?

Minerva apucă scurt mânerul valizei:

— O mică operaţie. Vă deranjează?

Ochii lui Georgescu se bulbucară. Ţinea la lucrurile lui. Încercă totuşi să zâmbească:

— Asta-i situaţia!

— Mulţumesc.

Despică cusătura cu o crestătură lungă. Îi căzu în mână un tub mic, nichelat. Înăuntru se afla un microfilm.

„Hm! Cifrul din agendă!“

Inginerului nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Cum… Cum l-aţi descoperit?

— Aţa cu care e cusută pielea mânerului e prea curată, prea albă, pentru o valiză nu tocmai nouă. Ori mânerul, prin însăşi destinaţia sa, se uzează în primul rând. Bănuiesc că la fiecare plecare în străinătate vi se monta altul. Peste graniţă, oameni avertizaţi preluau *marfa*, repetând operaţia. Cu alte cuvinte, aţi fost purtătorul unor ştafete.

— Interesant! De ce tocmai eu?

— În primul rând, datorită curselor dumneavoastră frecvente şi relativ periodice. Foarte comod un astfel de comisionar. În al doilea rând, pentru că nici unui vameş nu i-ar fi trecut prin minte că tocmai dumneavoastră aveţi asemenea preocupări. Când plecaţi?

— Mâine seară la ora şapte.

— Destinaţia?

— Paris.

— Perfect. Am să asist la decolare. În mod firesc, va asista şi cel care v-a vizitat. Îl interesează formalităţile vamale.

— Adică?

— E obligat să se asigure că nu veţi avea dificultăţi. Şi acum vă rog să fiţi atent. O precizare de maximă importanţă! Străduiţi-vă să vă comportaţi normal. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Înţeleg.

Minerva părăsi apartamentul încercând să-şi imagineze „capul“ inginerului sosit intempestiv la ea acasă. Oftă: „Adevărul este că Spiridon e foarte dezordonat…“

* * *

— Ia loc, o invită colonelul Ionaş. Îi observă chipul palid, buzele strânse: Ce s-a mai întâmplat?

— Vin de la laborator, spuse încet Minerva. Microfilmul din mânerul valizei conţine, aşa cum am presupus, cheia lucrării lui Lucaci. Există şi o precizare. Câteva cuvinte scrise de mână: *Cifrul celor expediate anterior.*

— Să rezumăm! Acţiunea s-a consumat deci în două etape. Prima: sustragerea lucrării şi a mostrei de la domiciliul lui Lucaci în timp ce acesta se afla la mănăstire. Materialul plus mostra sunt expediate la Paris prin intermediul inginerului Georgescu, ştafetă inocentă. A doua etapă: cei de acolo îşi dau seama că ceva lipseşte, iar în lipsa acestui ceva toată documentaţia devine inutilizabilă şi

în consecinţă îşi avertizează omul din România. Pentru a pune mâna pe cifru, spionul îl urmează pe Lucaci la mănăstire.

— În concluzie, observă Minerva, noi posedăm cifrul iar ei lucrarea propriu-zisă şi mostra. Lovi uşor cu pumnul în braţul fotoliului: Ce ghinion! Am discutat cu directorul institutului. Aproape că-i venea să plângă. Susţinea că fără nici un fel de exagerare, cele douăzeci de pastile utilizate de o persoană avertizată pot scoate din circulaţie pe un interval de 18 până la 24 de ore un oraş cu câteva milioane de locuitori. Ce mai încolo şi încoace, o metropolă.

Colonelul se apropie de fereastră. Îşi lipi fruntea de sticla caldă. Era o seară fierbinte, fără cea mai mică adiere. O pereche traversa strada. Fata avea o fustă înflorată. Băiatul o ţinea de gât. Auzi glasul Minervei tulbure, venind parcă de departe.

— Povestea asta îmi aminteşte de o întâmplare din copilărie. Eram la ţară. Mă jucam în curte cu un lănţişor de care atârna o inimioară roşie de sticlă. Un fleac oarecare, ieftin, dar mie îmi plăcea grozav. Deodată, s-a năpustit în zbor razant o coţofană şi mi l-a furat din mână. Îi simt şi azi ciocul în căuşul palmei. Oftă: Am pândit după aceea săptămâni în şir. Până la sfârşitul vacanţei. Născocisem tot soiul de capcane. Nu s-a mai întors niciodată.

— Eşti foarte pesimistă.

— Lucidă.

— Spionul e încă în ţară.

— Ei şi? Dar *inimioara* e la Paris. Admiţând că mâine îl depistăm şi îl prindem, nu realizăm nimic. O să ne râdă în nas şi dacă are simţul umorului ne va sugera un voiaj în Franţa. Să căutam acolo ce ne lipseşte.

Colonelul tresări. Îi puse mâna pe umăr şi spuse rar:

— Asta e soluţia. Ai să pleci.

— Unde?!

— La Paris, evident.

Minerva, făcu ochii mari. Bolborosi:

— Ce vreţi să spuneţi?!

— E prima oară când te văd atât de tulburată, surâse Ionaş. Este singura soluţie. Numai aşa putem recupera invenţia doctorului Lucaci. Ai să pleci mâine împreună cu inginerul Georgescu.

— Mă întreb dacă eu sunt cea mai indicată.

— Hotărât. Cunoşti afacerea şi dedesubturile ei, vorbeşti curent limba. Dobrescu e prea tânăr. Ai să întâmpini însă dificultăţi. Fiind femeie…

Minerva îl întrerupse crispată:

— Din punctul ăsta de vedere nu este nici un impediment.

— Ştiam că o să te irite. Mă refeream la anumite situaţii în care prezenţa unei femei singure atrage atenţia, iar dumneata vei avea de făcut faţă – sunt convins – celor mai stranii împrejurări. Degeaba te superi pe mine, nu eu am conceput lumea. Inginerul Georgescu te va ajuta. Nu e prima oară când primim sprijinul unor persoane particulare. Bine îndrumaţi, se descurcă excelent. Voi discuta personal cu el.

— Cred că putem avea toată încrederea, opină Minerva bosumflată. Nu pare un nevricos.

— Cu atât mai bine. Pe de altă parte, vom avertiza şi autorităţile franceze despre sosirea ta. Dacă va fi nevoie vei recurge la serviciile lor. N-or să ţi le refuze. Sunt direct interesaţi. La urma urmelor, anestezicul doctorului Lucaci ameninţă şi liniştea Parisului. Şi-acum hai să ne gândim ce punem în mânerul valizei.

— Am putea introduce un material măsluit, dar am altă idee: Să rămână gol.

— Gol?!

— Da. Georgescu înainte de toate reprezintă o nadă. Va fi căutat de cei cărora le e destinată marfa. Negăsind nimic în mâner vor continua să dea târcoale inginerului, unica legătură, presupun, cu spionul din România – imaginând fel de fel de ipoteze. Căutându-l, supraveghindu-l, încercând poate chiar să pună mâna pe el, se vor trăda. Este singura

mea şansă de a repera destinatarul ori destinatarii materialelor. Mizez pe alerta lor. La ora asta, într-un imobil din Paris, cineva se mângâie cu nădejdea că mâine va avea cifrul.

— Da, nu e rea ideea. Îi întinse mâna: Să ne luăm rămas bun. Zâmbi: Fii te rog atentă… Îţi spun sincer sunt tare neliniştit. Vei evolua într-un mediu cu care nu prea eşti obişnuită.

Minerva râse:

— Nici o grijă… Nu scapă Dobrescu de mine.

Colonelul se întoarse la fereastră. Cerul înalt părea un gherghef pe care stelele brodau în paiete desene milenare.

* * *

„Băiatul ăsta o să-şi rupă gâtul“, gândi Ionaş urmărindu-l pe locotenentul Ciobanu. Privea insistent cu capul întors mult peste umăr o stewardesă blondă.

Fata, într-o uniformă scurtă, bine tăiată, dădea explicaţii unui turist străin însoţindu-le cu zâmbete reţinute şi fluturări uşoare de mâini.

Minerva împinse vameşului valiza mică de voiaj continuând să parcurgă cu acelaşi interes paginile unui volum de Democrit. Curând, trecu mai departe cu un aer de detaşare atât de convingător, încât Dobrescu îşi zise zâmbind: „Nu mi-a aruncat nici o privire, măcar aşa de rămas bun…“

Se întoarse la mănăstire în cursul nopţii, mereu pe urmele celor patru: Popescu, Radian, însoţit de Dabu, pictorul. Luase legătura cu Minerva şi aflase sufocat de surpriză că aceasta îşi făcea bagajul pentru Paris.

Revenit la o poziţie normală – stewardesa dispăruse în labirintul de coloane – Ciobanu îi făcu semn lui Dobrescu să se ocupe de tânărul cu faţa ascunsă în paginile unei gazete deschise.

Părea adâncit în lectură, dar locotenentul se întreba ce se poate citi timp de o jumătate de ceas pe o singură coloană din *Sportul* – stânga jos – judecând după orientarea capului căruia nu i se vedea decât creştetul.

Purta o canadiană scurtă şi pantofi de catifea reiată. Când inginerul Ion Georgescu depăşi oficiul în care se efectua controlul, purtându-şi calm valiza şi celelalte accesorii de călătorie, ziarul se strânse, descoperind figura uscăţivă, nerasă, a lui Firu, poştaşul de la mănăstirea Domniţei.

Ionaş caută privirea locotenentului Ciobanu care înclină imperceptibil dar ferm capul.

Tânărul părăsi holul. La un semn al colonelului, cei doi ofiţeri îl ajunseră din urmă luându-l „amical“ de braţ.

* * *

Locotenentul Dobrescu mâzgăli ceva pe calendar, încercând să ignore prezenţa colonelului Ionaş. Păstra constant între sprâncene o cută mică, fără ca asta să-i maturizeze chipul rotund. Se fura cu coada ochiului în oglinda dreptunghiulară, peste capul arestatului, încercând ipostaze impunătoare. Reuşea doar să rămână încruntat şi nemulţumit. Îşi împleti degetele şi culcând pumnii făcuţi ghem pe birou îl privi pe celălalt drept în faţă.

Un tânăr cam de vârsta lui – amănuntul îl emoţionă fără să vrea – o figură interesantă, extrem de brună… Obrajii scobiţi desenau un cap triunghiular, cu linii fine. Ochii, depărtaţi, priveau cu o curiozitate calmă, fără nici un fel de participare lăuntrică, terţ amabil interesat căci aşa e politicos.

Fiind la începutul meseriei, Dobrescu confundă un flegmatism congenital, pe undeva o apreciere limpede şi fatalistă a realităţii – „asta-i situaţia“ – cu o blazare pozată.

Nu putea crede în ruptul capului că în circumstanţele date, cineva ar fi capabil să rămână sincer impasibil.

Netezi foaia de hârtie pe care aşternuse câteva date sumare privind identitatea tânărului: Dan Firu – 22 de ani. Se interesă cu o voce joasă:

— Ocupaţia?

Peste ochii lui Firu alunecă un zâmbet şi locotenentul, susceptibil, avu impresia că omul, intuindu-i starea de spirit crispată, se amuză.

— Hm! Ocupaţia! Student, ospătar, hamal, funcţionar, remizier Loto, paracliser. Ataşaţi un „fost“ dinaintea fiecăruia şi veţi obţine un tablou de ansamblu.

— În prezent unde lucrezi?

— Nicăieri. Mi-am acordat o vacanţă de câteva luni… Mă simt cam obosit trimestrul ăsta.

— Firesc, ţinând seama de activitatea dumitale din ultima vreme. Constat însă că ţi-ai regăsit calmul. La aeroport erai mai agitat.

Firu râse:

— Acuma e altceva. Aţi pus mâna pe mine. Ca la examen: după ce ai tras biletul, fie că ştii, fie că nu, ţi-a trecut teama. Chestia e cum o scalzi.

— Şi dumneata cum ai de gând s-o scalzi?

— Mi-am făcut de mult socotelile. Nu câştig nimic, abordând tăceri încăpăţânate. Până la urmă, tot aflaţi ce vă interesează. În fond, mă menajez. De ce să mă plictisiţi cu cinci interogatorii, când e de ajuns unul singur? Bănuiesc că nici dumneavoastră nu aveţi timp de pierdut.

— Modul dezinteresat în care te gândeşti la mine, mă mişcă infinit. Ascult.

Colonelul Ionaş surâse: „Şcoala Minervei…“

— Sunt în combinaţie de două luni…

Ochii tânărului cuprinseră toată încăperea, alunecară pe lângă pereţi şi se opriră în cele din urmă la *presse-papier*-ul din marmură cenuşie de pe birou.

Locotenentul, încordat, circumspect, îi urmărea fiecare reacţie, nuanţele zâmbetului, mişcarea mâinilor mari, puternice, cu unghiile îngrijite. Suspecta premeditat sinceritatea lui Firu. Prea spontană… O pilulă oferită prompt, cu temerea abia camuflată că nu va fi înghiţită îndeajuns de repede. Senzaţia se lupta cu alta, contradictorie: „Băiatul nu minte… Nu pare să mintă.“

— Cum te-au racolat?

— Eram pe tuşă – cunoaşteţi desigur termenul – de câteva săptămâni. Într-o seară m-am dus la cinema. O tâmpenie lăcrămoasă, *Dreptul de a te naşte*.

— Chestie de optică…

— Rula la *Luceafărul*. În spate stătea un moşneag sentimental pe care îmi venea să-l strâng de gât. Se smiorcăia tot timpul – n-avea batistă – şi mânca nişte dulciuri dintr-o pungă de celofan. Scârţâia şi se smiorcăia… Am plecat de la film foarte iritat. Îmi rămăseseră în buzunar exact şase lei şi ceva mărunţiş. Scăzând doi lei pentru un pachet de Mărăşeşti şi chibrit, calculam ce aş putea face cu restul. Am intrat la lactobarul de lângă cinematograf, socotind că pot să mă regalez cu un iaurt şi două cornuri. Băgând mâna în buzunar ca să plătesc, am găsit un plic. Înăuntru, cinci sute de lei şi câteva rânduri. Credeam că visez. Mi se propuneau trei mii pentru a lăsa un anumit material, într-o anumită zi, la o anumită adresă. Acordul de principiu urma să-l exprim pierzând a doua zi o jumătate de oră între 12 şi 12:30 în Cafe-barul de la parterul magazinului *Eva*.

— Ai păstrat cumva biletul?

— Era elementar să-l distrug, râse Firu. Ştiu ce vă interesează. Scrisul. De mână, cu pix. O caligrafie cât se poate de oarecare.

— În fine, am impresia că te-ai hotărât destul de repede…

— Ce-i drept, nu pot afirma că noaptea am petrecut-o torturat de întrebări. După, hai să zic „întâlnirea“ de la Eva am găsit un alt plic cu indicaţii concrete, un şperaclu şi un

mâner de valiză. Trebuia să mă strecor în apartamentul inginerului Georgescu, să detectez un geamantan galben şi să-i înlocuiesc mânerul cu cel primit.

— O clipă! îl întrerupse locotenentul. Pomeneai despre un bătrân aşezat în spatele dumitale la cinematograf. Faci vreo corelaţie?

Tânărul ridică din umeri.

— M-am întrebat mereu, cine-mi strecurase banii în buzunar. Pot garanta un singur lucru. Treaba s-a întâmplat în mod cert, la cinema. Moşul din spate nu putea s-o facă. Oricât de neatent, aş fi simţit că cineva se apleacă peste mine.

— Ce te-a determinat totuşi să-mi vorbeşti despre el?

— Ştiu eu? Probabil faptul că mă enervase îngrozitor.

— Ai reţinut figurile celor din jur?

— Vag. În stânga mea stătea un tip cu basc…

— Ce culoare? întrebă locotenentul.

Cele şapte băşti ale pictorului Zamfirescu îi jucau în faţa ochilor.

— Cred că bej…

— Era cumva duminică?

— Da, făcu surprins Firu, neînţelegând unde vrea s-ajungă.

— Bun. Continuă…

— În dreapta, stătea un familist cu nevastă şi copii. Bănuiesc că operaţia s-a efectuat totuşi la ieşire. A doua zi, conform indicaţiilor, m-am dus în vizită la Georgescu. Un tip al naibii de meticulos… şi începu să râdă. A fost foarte simplu. Mânerul era fixat în două capse. În mai puţin de douăzeci de minute, isprăvisem. Joacă de copil.

— Şi faptul în sine cum l-ai tratat? Tot ca o joacă de copil? interveni colonelul.

— Ei aşa-i, la urma urmelor, furam un mâner de geamantan. Şi nici măcar atât. Îl înlocuiam…

— Ştii ce cred eu, Dobrescule? Era probabil un băiat foarte candid acum două luni, închipuindu-şi că cineva

plăteşte trei mii de lei pentru o simplă farsă. Căci ce altceva putea fi…

— Aveţi de gând să-mi faceţi morală? se încruntă Firu. Îmi trebuiau bani! Sau motivul nu vi se pare suficient?

— Cum să nu! Mama bolnavă în spital, cinci fraţi mai mici acasă… Ce-a fost cu scrisorile de la mănăstirea Domniţei?

— V-aţi prins, deci? Îmi închipuiam… Acum patru zile, am primit un text, o aiureală bisericească pe care trebuia s-o multiplic de şapte ori, să mă deplasez la mănăstirea Domniţei şi să depun copiile – evident cu toată prudenţa – în odăile arhondaricului. Plicul era expediat din Paris. Bineînţeles, conform instrucţiunilor, l-am distrus, deşi nu conţinea nici o adresă.

— Să zicem. Deci te-ai dus la mănăstire şi ai luat legătura cu…

Omul dădu hotărât din cap.

— Aia e, că n-am luat! Aicea-s mari gagiii! M-aţi priponit, dar nu pot să vând pe nimeni. Habar n-am pentru cine lucrez. N-am primit nici măcar un telefon.

— Continuă.

— După ce-am lăsat acatistele, am tras la hotelul Unirea din Râmnic, iar în zori respectând întocmai indicaţiile, m-am întors cu prima cursă.

— Ora!

— 5:30.

— Poate mai devreme, sugeră locotenentul.

— Exclus. De fapt, m-a văzut portarul când am ieşit. M-a întrebat dacă reţin camera în continuare.

— Ai pătruns în mănăstire?

— Nu. La cincizeci de paşi de ziduri, trebuia să detectez piatra funerară a nu mai ştiu cărui Vlădică. Aici, în dreptul literei Chirilice K, răscolind puţin pământul, am găsit un tub metalic ceva mai mic decât un cartuş. L-am băgat în buzunar şi m-am cărat cu prima ocazie la Bucureşti.

— De la mănăstire până în Capitală e oleacă de drum. Pesemne ai făcut cunoştinţă cu cel care te-a adus.

— Da, omul era vorbăreţ rău, numai în bancuri m-a ţinut. Îl cheamă Emil Candel, economist la IPC Bucureşti. M-a rugat chiar să-l mai caut…

— Acesta a fost singurul drum la mănăstire?

— Absolut.

— Ia mai gândeşte-te!

Chipul Elenei Dimitriu, rigid, îi răsărise în minte. Nările supte, gura vânătă, fără sânge. Nu-l vedea pe Firu în stare de crimă – de fapt două crime – dar trebuia să ţină seamă de fiecare amănunt.

— Locuiesc în comun cu o familie de pensionari, declară tânărul. Îmi contabilizează prin gaura cheii fiecare gest. Chiar şi când intru în baie… Or să vă servească cu plăcere.

— Ce ai făcut cu tubul?

— Am reperat figura de la locuinţa inginerului Georgescu. Numai că de astă dată am băgat etu-ul în mâner înainte de a-l înlocui.

— Ce-ai căutat la aeroport?

— Trebuia să constat dacă individul n-are probleme cu vama…

— Mda… Ai idee în ce te-ai băgat?

Firu râânji:

— Sunt suficient de intuitiv. Chestia e să n-o iei în tragic. Mor oameni de cancer, sau şi mai stupid, călcaţi de tramvai. Prin comparaţie, sunt un fericit. Nu credeţi?

Dobrescu ceru din ochi avizul colonelului Ionaş, apoi apăsă pe buton, chemând ofiţerul de serviciu.

Capitolul XI

OMUL CU SPRÂNCENE GROASE

Zburau deasupra norilor.

Minerva, cu nasul lung lipit de sticla concavă, avea sentimentul că avionul străpunge straturile distincte – vioriu, albastru, argint, cenuşă – ale unei epiderme pufoase. Amabilitatea, în costum de stewardesă, oferea călătorilor ţigări şi surâsuri decupate din *Paris-Match*.

Observându-i linia încremenită a maxilarelor, Minerva reflecta la deziderateleimperative ale obligaţiei profesionale…

Alături, inginerul Georgescu trecea în revistă pasagerii, comunicându-i concluziile în şoaptă.

— Tipul din dreapta.

— Ce-i cu el?

— Nu citeşte, se preface. E de cincisprezece minute la aceeaşi pagină.

— Firesc, ţinând seama că studiază o gramatică ebraică. Nu credeţi?

Stewardesa se apropie, trăgând fermoarul aceluiaşi zâmbet fermecător:

— Coniac? Pepsi? Ciocolată? Ţigări?

Minerva refuză clătinând capul cu un licăr maliţios ascuns sub sprâncenele groase, îmbinate ca o perie de dinţi. Îşi imagina femeia anunţând o nenorocire. Un surâs larg prin care se strecoară vorbe mieroase: „Stimaţi

pasageri, în următoarele zece secunde, ne vom prăbuşi. Călătorie plăcută!“

Îşi înfipse genunchii colţuroşi în spătarul fotoliului din faţă şi rotindu-şi ochii lucioşi se întoarse spre Georgescu.

— Domnule inginer, propun să stabilim amănuntele. În curând ajungem la Paris şi ţin să vă avertizez că vom avea de-a face cu indivizi mai mult decât versaţi. În consecinţă, o privire, un gest, sunt suficiente pentru a ne trăda jocul. Avizat, infractorul se va retrage ştergându-şi urmele. Nu vă pretind demonstraţii de sânge rece. Consideraţi drept axiomă ideea că viaţa dumneavoastră e în afară de orice pericol. Reprezentaţi un intermediar ideal pe care nimeni nu are interes să-l suprime. Vă cer un singur lucru: să fiţi dumneavoastră înşivă, cel dintotdeauna. Înţelegeţi?

— Desigur, surâse Georgescu. În general, vă exprimaţi destul de limpede.

— Bun. Atunci să recapitulăm. Din clipa aterizării, nu ne mai cunoaştem. Veţi coborî printre primii şi veţi cere hamalului să cheme un taxi. Înainte de a închide portiera, indicaţi şoferului adresa. Hotel *Paradis*, nu?

— Exact.

— E foarte posibil ca „legătura“ să fie prin apropiere. Eu am să vă urmez cu altă maşină. Bănuiesc că hotelul are un bar…

— Da. Un bar mic, lipit de scară.

— Perfect. Închiriaţi o cameră, şi, în timp ce vă întocmiţi formele, comandaţi ceva. Întârziind în hol, veţi înlesni „legăturii“ posibilitatea de a ne ajunge din urmă.

— Clar!

— Urcaţi sus, faceţi un duş, schimbaţi-vă hainele, apoi coborâţi.

— După cât timp?

— Îndată ce vă isprăviţi toaleta. Anunţaţi chiar c-o să lipsiţi circa două ore. Dacă vă caută cineva, să revină. Ieşiţi apoi şi aşteptaţi-mă în colţul străzii. Cam asta ar fi totul.

Încă o dată, vă rog să nu luaţi nici o iniţiativă. Lăsaţi lucrurile să se desfăşoare de la sine.

* * *

Aereoportul *Le Bourget* îi întâmpină cu forfota sa obişnuită. În sala de aşteptare, Minerva privi jur împrejur cu o curiozitate lacomă aşa cum de fapt procedează orice nou sosit la Paris. Încercă să-şi dea seama, acum, după primul contact cu Parisul, în ce măsură impresiile corespundeau cu cele de acasă, spicuite din filme, lecturi ori atmosfera şansonetelor lui Yves Montand. Se trezi fredonând în gând şi mai puţin fals ca de obicei „*Sous les ponts de Paris*“…

Trecu în revistă chioşcurile care ofereau produse specifice începutului ori sfârşitului de voiaj. Cărţi poştale menite să înverzească chipurile amicilor de-acasă, ca şi cum dacă expediezi o ilustrată cu *Moulin Rouge* înseamnă că ai şi petrecut acolo, reviste cu vedete superbe, sofisticat machiate, pe prima pagină, păpuşi franţuzeşti – suveniruri în costum de epocă închise în cutii de plexiglas – brichete nemţeşti, ciocolată *Suchard*, brelocuri cu tumul *Eiffel*, stilouri, ţigări americane, mii de fleacuri tentante, strălucitoare, inutile, desăvârşit ambalate.

Reuşi să treacă şi de vamă. Avu chiar plăcuta surpriză să constate că funcţionarii acordă oarecare bunăvoinţă posesorilor de paşapoarte româneşti.

O luă pe urmele lui Georgescu, când o femeie voinică, foarte agitată, îmbrăcată în negru cu o broşă uriaşă de doliu – onix şi aur – prinsă la gât, o opri gâfâind:

— *Hello, mister* Hardwill! Apoi într-o pariziană zbuciumată, greu de urmărit: Scuză-mă că am întârziat, în ultimul moment a trebuit…

Minerva, cu ochii după inginer, îşi strâmbă perplexă nasul:

— Pardon?!

— Oh, femeia grasă păru să-şi piardă puţin cumpătul: Nu sunteţi *mister* Hardwill, noul grădinar al familiei de Vries? Pastorul Dexter mi-a scris…

„Ce tâmpenie“, bombăni Minerva trecând prin uşile groase. Îşi surprinse silueta lungă, ţeapănă într-un costum de voiaj, pantaloni şi jachetă cu carouri albe şi negre.

„Hm, trebuie să-mi schimb genul…“

* * *

Trei taxiuri, printre care şi cel al inginerului, se desprinseră de lângă trotuar. Cum Georgescu se afla în ultima maşină, Minerva rămase puţin deconcertată. Curând, un Renault – Dauphine, cu un bărbat între două vârste la volan, demară luând urma taxiurilor. În apropierea celebrei *Jardin Du Luxembourg*, primele două taxiuri cotiră pe strada *Vaugirard*.

Minerva zâmbi. Micuţul Dauphine, fără nici un fel de precauţiuni speciale, respecta traseul maşinii inginerului.

În sfârşit, ajunseră la hotel. Necunoscutul parcă maşina în apropiere, îşi aprinse o ţigară şi intră. Georgescu, rezemat de bar, sorbea dintr-un pahar cu vin roşu. Omul de la aeroport dădu un telefon. În cele din urmă, inginerul se hotărî să urce.

Necunoscutul îl opri întrebând politicos:

— Locuiţi cumva la camera 114?

— 321.

— Scuzaţi-mă.

Minerva respiră uşurată. *Legătura era făcută.*

Hotelul *Paradis* părea să nu-şi dezică numele. Holul enorm, decorat cu elemente moderne – plante din aramă înconjurate de fotolii „bol de coniac“, bazin de cristal cu

peştişori aurii, lumini dulci bine camuflate – etala în prim-plan o scoică uriaşă pe marginea căreia se putea citi; *Reception, Bureau de Change, Informations*.

Domnea o atmosferă de mare hotel distins. Vorbele se schimbau în şoaptă, funcţionarii bine dresaţi, cu mişcări precise, sobre, nu păşeau, alunecau; se râdea estompat, declanşarea unei brichete la un capăt al holului putând fi înregistrată la celălalt. Directorul dovedise o remarcabilă grijă şi în alegerea personalului: funcţionare superbe, cu surâsuri lungi, ademenitoare, şi picioare de aceleaşi dimensiuni, *lift-boys* ferchezuiţi, mulatri scunzi care-şi arătau dinţii sclipitori la fiecare trei secunde, îmbrăcaţi evident în roşu şi aur, *femme de chambre*, midinete nostime, şi foarte sulemenite, cu nelipsitul şorţuleţ de dantelă.

La microbar, câţiva indivizi sorbeau plictisiţi din sondele *cu Johnnie Walker and soda*, *Porto* sau *Martini*, pe fondul unei interminabile bucăţi de jazz ce se revărsa dintr-un ungher.

Omul de la aeroport îşi aprinse a treia ţigară când inginerul Georgescu coborî. Conform indicaţiilor Minervei, inginerul înmână cheia fetei de la recepţie şi spuse destul de tare, poate puţin prea tare:

— Pentru oricine mă caută, revin la orele 23.

— *D’accord , m’sieur.*

Îşi controlă ţinuta în cubul de oglinzi „aruncat“ într-un colţ şi ieşi fredonând încetişor: *„Capri c’est fini…“*

Minerva, băieţoasă şi excentrică fără să-şi dea seama continua să frunzărească ziarele de seară, oprindu-se mai ales la pagina anunţurilor matrimoniale, spre amuzamentul animatoarei cu priviri flămânde care, plictisită, o observa fără jenă.

„De ce nu urcă? A trecut aproape o oră…“

În sfârşit, omul de la aeroport se ridică, aruncă barmanului o bancnotă şi se îndreptă spre lift.

Minerva îl lăsă să se îndepărteze apoi ieşi. Georgescu o aştepta la colţul străzii răsfoind o revistă ilustrată. Îi făcu semn şi inginerul se apropie.

— Persoana a urcat spre camera dumneavoastră, aşa bănuiesc.

— Ce trebuie să fac?

— Întâi să vă convingeţi. După aceea ar fi interesant să ştim cum procedează. Zâmbi: Există o scară de serviciu şi una de incendiu. Vă aştept în hol.

Refuzând serviciul mulatrului care-i deschisese uşa celuilalt ascensor, inginerul urcă scările. Ajuns la etajul III, înaintă cu precauţie. Zări silueta necunoscutului care, folosind cu pricepere un *passe-partout*, reuşise să deschidă uşa apartamentului. Se retrase pe scara de serviciu şi trecând printr-o uşă fereastră ajunse pe terasa din curtea interioară. Resturile de alimente, hârtii şi cutii goale de conserve, mirosul acru, neplăcut, zidurile coşcovite contrastau flagrant cu aerul de prospeţime din hol. Călca atent, evitând orice zgomot. Urcă treptele scării de incendiu înfiptă în zid şi ajunse sub fereastră. Ridicându-se pe vârfuri, privi printr-o crăpătură a jaluzelelor. Necunoscutul desfăcea mânerul valizei…

— Ei? făcu Minerva.

Inginerul clipi. Treaba părea să-l amuze. Avea aerul unui şcolar în vacanţă.

— Operează mânerul.

— E clar. Când sunteţi convocat la minister?

— Mâine dimineaţă la opt.

— Perfect! Vom proceda în felul următor: eu am să urmăresc individul, iar dumneavoastră îmi veţi asigura spatele.

— Adică?

— Vă veţi lua după noi. S-ar putea ca la rândul meu să fiu urmărită. Eu şi indirect omul de la aeroport.

Traversă, adăpostindu-se în spatele unui chioşc de ziare.

Privea mulţimea trecătorilor, un babilon de seminţii: turişti americani cu pălării cât roata carului cărându-şi patul în spinare, negrese tinere, graţioase ca nişte antilope, cu cârlionţii ascunşi sub peruci linse, grupuri de japonezi, mai toţi cu ochelari, nemţi nedespărţiţi de aparatul foto, franţuzoaice grăbite afişând indiferenţă, dar cu ochi atenţi, de linx.

Curând, omul de la aeroport părăsi hotelul şi urcând la volan ieşi în bulevardul *Raspail*. Minerva opri un taxi, recomandându-i inginerului, printr-un gest scurt, să facă acelaşi lucru. Necunoscutul traversă Sena şi magnifica *Place de la Concorde*, cea mai frumoasă piaţă din lume, după cum pretind francezii, ocoli *La Madeleine*, urcă încet spre bulevardul *Clichy* şi în sfârşit opri pe o străduţă îngustă. Îşi aprinse o ţigară, coborî şi, consultându-şi ceasornicul, porni agale spre *Pigalle*.

Una din miile de frumoase ale nopţii, într-un Ford Mustang decapotabil, frână în apropiere. Un bec fixat la bord îi lumina bustul.

„Să vadă creştinul pe ce dă banii“ înţelese Minerva.

Necunoscutul îşi plimbă ţigara de la un colţ al buzelor la celălalt, măsurând-o cu competenţă. În cele din urmă, întrebă în silă:

— Cât?

Femeia deschise portiera lăsând să se vadă două bancnote de o sută expuse sub ciorap, sus, deasupra genunchiului.

Omul de la aeroport strâmbă din nas.

— Pe ce, mătuşico?

— *Salaud!*

Îl înjurase calm. Invectiva era adresată mojiciei, căci acesteia trebuie să-i replici, aşa cum dacă cineva ţi-a dat împrumut o sumă de bani, eşti dator să i-o restitui.

Frumoasa trânti portiera, demarând brusc. Omul de la aeroport zvârli mucul de ţigară.

Minerva, cu aspectul său de presbiteriană scăpată în escapadă nocturnă, îl urma îndeaproape. Cotiră şi se trezi deodată într-o mare de lumini: *Place Pigalle*!

Imagine de apocalips! O încrucişare fantastică de reclame cu litere de foc, mobile, multicolore. Milioane de becuri dând contur clădirilor, firme de toate dimensiunile anunţând o surprinzătoare suită de localuri cu acelaşi profil, eternul *striptease* sugerat prin aprinderi şi stingeri succesive de lumini, un furnicar de oameni – fluturi de noapte atraşi de puterea electricităţii. Minerva avea să observe în curând că francezii „de condiţie“ evită compromiţătoarea *Place Pigalle*, locul de întâlnire al turiştilor dornici de senzaţii ieftine.

Omul de la aeroport arunca priviri dispreţuitoare portarilor, care pur şi simplu te trăgeau de mânecă:

— Poftiţi *m'sieur*! Veţi petrece o seară de neuitat. *M'sieur*! *M'sieur*…

Intră într-un cabaret a cărui reclamă promitea un program „unic“: numere de prestidigitaţie, yoga, cântăreaţă de culoare şi evident, *striptease*.

Minerva aşteptă câteva clipe în faţa vitrinei unui magazin lipit de local… Îl văzu pe Georgescu despicând fără efort mulţimea. Umerii largi atrăgeau privirile şi două fete îl măsurară cu un chicotit.

— Aţi observat ceva?

— Nimic deosebit, răspunse inginerul. Nostim pe aici, nu?

— Individul a intrat în cabaret. Mă duc după el. Rămâneţi prin preajmă. Vizavi e o bancă. Ezită: Poate că vă cer prea mult. În fond…

— Nici unul din noi n-a venit aici ca să se distreze, remarcă Georgescu coborându-şi privirea. Şi apoi, orice mi-aţi cere *dumneavoastră*, nu e prea mult.

Glasul îi tremura uşor.

Minerva încruntă sprâncenele. Îşi luă inima în dinţi şi pătrunse în cabaret. Avea să-şi dea foarte curând seama că

mentalitatea francezului nu interzice unei femei să intre singură într-un local, că faptul în sine n-are nimic surprinzător, că în măsura în care ai o comportare rezervată nu rişti cu nimic mai mult să fii acostată decât într-o cofetărie din Bucureşti.

Comandă un *Campari* – băutură pe care o ştia de acasă şi i se părea cât de cât mai indicată pentru o doamnă, regretând că nu-i poate oferi locotenentului Dobrescu o mostră de „emancipare“.

Localul, o încăpere romboidală cu pereţii drapaţi în catifea de culoarea vişinei şi separeuri strâmte, era aproape gol. Necunoscutul salută un grup de tineri cu figuri deocheate care nu prevesteau nimic bun, apoi se apropie de un *gigolo* subţire şi excesiv de pomădat. Îi strânse mâna fără convingere, întrebând:

— M-a căutat cineva?

— Doamna în negru…, făcu celălalt amuzându-se. Cine naiba să te caute? *Chiorul* e la pârnaie, Jacques călătoreşte spre alte împărăţii şi în afară de mine, alţi prieteni nu ai.

— Crezi? întrebă insinuant necunoscutul îndreptându-se spre bar. Un *scotch*, Pedro!

Barmanul, mexican după ten, mustăcioară şi priviri, se informă dezvelindu-şi dantura, într-un surâs care-i decupa obrazul de la o ureche la cealaltă.

— Dublu, *señor* Robert?

— Ca de obicei.

„E de-al casei“ decise Minerva.

Individul îşi aprinse o ţigară şi luând paharul sorbi încetişor. *Gigolo*-ul se apropie potrivindu-şi dantela de la mânecile cămăşii.

— Altminteri?

— Am o întâlnire şi-mi fac idei că văzându-mă cu tine tipul se va grăbi să dispară… Bei ceva?

— Nu. Astă-seară, nu.

— Pesemne ai intrat în anul morţii.

— Care din noi?

Uşa se deschise şi intră o femeie în vârstă, decorată excesiv. Brăţări masive de aur, cercei, şiraguri de perle autentice, în vecinătatea stridentă a unui colier de diamante, kilograme de pudră şi fard care luptau zadarnic cu pecetea anilor. Reprezenta atât de desăvârşit un anumit tip, era atât de clasică, atât de standard, încât Minerva se îndoi o clipă de autenticitatea ei.

Gigolo-ul o întâmpină cu braţele întinse:

— *Ma petite*…

Minerva urmări amuzată eforturile lui de a părea îndrăgostit în dispută cu luciditatea femeii care plătea, apoi îşi concentră din nou atenţia asupra necunoscutului. Acesta comandase al doilea *scotch*, dând oarecari semne de nerăbdare. Îşi privea tot mai des ceasul şi uşa de la intrare.

Barmanul îi întinse paharul şoptindu-i:

— Dacă *señor* Robert îmi permite, am să-i dau un sfat.

— După miezul nopţii.

— Să nu fie prea târziu, *señor*. Băieţii din *Quai des Orfèvres* au o vorbă: „Lichidează-ţi afacerile până la ora 12 dacă vrei să rămână cât mai puţine urme…“

Necunoscutul îl privi cu luare aminte:

— Cât?

— Să zicem cinci sute.

— La revedere!

— Trei?

Omul puse banii pe tejghea şoptind:

— Cântă!

Minerva ciuli urechile. Începea să se deprindă cu fantasticul împrejurărilor în care evolua. Îi venea să râdă. Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore de când îl muştruluia încă pe Dobrescu…

— Mi-e teamă, *señor* Robert, începu barmanul, că *gigolo*-ul nu-i cel mai bun prieten al dumneavoastră.

— N-am nici un fel de prieteni. Nici buni, nici răi. Altceva?

— Pierre a evadat.

— Ce?!

Părea foarte speriat. Privi spre uşă, cerceta atent figurile celor din local, apoi se întoarse din nou către barman:

— Ce-ai spus?!

— A fost pe-aici, acum un ceas, un ceas şi ceva.

— Minţi, Pedro!

— În primul rând nu-mi permit, în al doilea rând n-aş îndrăzni, *señor*. Pe papagali ştiu ce-i aşteaptă. *Gigolo*-ul l-a tras deoparte şi i-a promis că îndată ce află ceva despre dumneavoastră îi va da de veste. Evident, am auzit fără să vreau…

Robert îşi frecă bărbia în palmă, medită câteva clipe apoi spuse:

— Ascultă, Pedro, eu o să mă cam topesc.

— Veţi proceda foarte înţelept, *señor*.

— Trebuia să mă întâlnesc aici cu un tip. Un tip… bine.

— Dacă *señor* îmi îngăduie, aş face o remarcă. Toţi tipii care vin la *Bufniţa de aur* sunt bine. E un local distins. Din păcate, poliţia este de altă părere. Domnii aceştia n-au dat niciodată dovadă de prea mult gust! *Hein?!*

— Lasă prostiile şi ascultă! Ai să-l recunoşti uşor. Are sprâncene teribil de groase. Îi spui să vină mâine dimineaţă la *Conciergerie*. Să se amestece printre vizitatori. Fratele meu îi va înmâna „cadoul“. Chiar aşa spui „cadoul“. Crezi că ai să ţii minte?

Mexicanul ridică din umeri.

— Nu sunt convins, *señor*… În ultima vreme am foarte multe pe cap.

Omul de la aeroport mai scoase două bancnote.

— Zici că *gigolo*-ul i-a promis să mă dea pe făraş?

— Întocmai.

— Cum?

Barmanul indică una din vitrine. Robert întoarse capul. Bufniţa cu becuri în loc de ochi era stinsă. În pragul uşii apărură doi bărbaţi. Omul de la aeroport sări peste tejghea

mistuindu-se în spatele unei draperii… Câteva focuri de revolver sparseră trei sticle aflate pe raft.

Noii veniţi, cărora spre nedumerirea barmanului li se alătură şi „englezoaica“ excentrică în negru – dar nu era convins că nu este vorba de un englez – porniră în fugă pe urmele lui Robert. Draperia masca un culoar îngust care făcea legătura între local şi sala de jocuri. O uşă era deschisă. În stradă, zăriră omul de la aeroport cotind spre un scuar.

Robert parcurse în fugă câteva străzi înguste şi intră în cimitirul Montmartre.

„Al dracului ghinion! făcu Minerva. O răfuială între bandiţi îmi lipsea acum! Dacă-l lichidează, am feştelit-o.“

Din câteva salturi omul de la aeroport se făcuse nevăzut în cimitir, printre copacii şi edificiile ridicate pentru eternitate. Ceilalţi doi urmaţi de Minerva mai rătăciră prin alei înjurând în gura mare.

Robert dispăruse.

* * *

Se întoarse la *Bufniţa de aur*. Deşi era trecut de miezul nopţii, forfota se înteţise. Minerva încercă o senzaţie stranie în faţa unui *drugstore* – magazin universal – deschis la ora aceea, unde puteai să-ţi cumperi în plină noapte pantofi, bijuterii sau un serviciu de ceai, dacă lipsa lui îţi alungase cumva somnul. O amuză deverul dughenelor cu clătite şi *hot dog*, cârnaţi fierbinţi, iuţi şi piperaţi, era surprinsă de minele odihnite ale hoinarilor şi negustorilor.

„Un oraş care nu doarme niciodată.“

Respirând adânc, îşi dădu drumul să cadă pe bancă alături de Georgescu.

Inginerul aruncă ţigara.

— N-aţi prea avut noroc.

Minerva zâmbi obosită:

— Aşa e. Omul a dispărut.

— Nu trebuie să vă necăjiţi. Vor continua să mă fileze tocmai pentru că n-au găsit nimic în mânerul valizei. Asta ne mai dă o şansă.

— Sper. Deocamdată vom inversa rolurile. O să aştept afară, iar dumneavoastră veţi intra în local. Eu aş atrage atenţia. M-ar putea recunoaşte. Aşezaţi-vă lângă bar. Mă interesează un bărbat cu sprâncene foarte groase. Barmanul îi va comunica ceva din partea lui Robert, omul de la aeroport. Încercaţi să nu-l scăpaţi din ochi.

— Destul de simplu, făcu inginerul.

— Îmi place că sunteţi optimist. O rugăminte: nu vă aventuraţi. Dacă izbutim să punem mâna pe o adresă e suficient. Nu întreprindeţi nimic pe cont propriu. E clar?

Georgescu dădu scurt din cap şi intră în cabaret.

Trecuseră aproape două ore. Se făcuse frig. Un vânt rece, matinal mătura trotuarele împingând de-a lungul rigolelor ghemotoace de hârtie, sticle din plastic, jurnale citite şi abandonate, coji de fructe, cantităţi uriaşe de gunoi fără de care nu-ţi puteai imagina *Place Pigalle*.

Minerva, zgribulită, mânca o portocală. Încerca să-şi imagineze ce se întâmpla în local. „Să nu fi apărut tipul cu sprâncene groase?!“ Reflectă un timp apoi se îndreptă spre cabaret. Rămase ascunsă în spatele draperiei de pluş roşu, observând interiorul.

Inginerul Georgescu dispăruse.

La cinci şi jumătate, Minerva se trezi. Primul gând fu să-i telefoneze ca de obicei lui Dobrescu, aşa ca să ştie în general că există, apoi se trezi de-a binelea. Comandă micul dejun – cornuri, ouă moi, unt şi cafea neagră – făcu un duş, se gândi că în împrejurări similare orice detectiv care se respectă ar fi aprins o pipă bună, dar ei îi plăcea să facă excepţie şi ţinea foarte mult să pună în dificultate o „anumită persoană“ care-şi intoxica anchetatorii cu tutun,

obligându-i să-şi aprindă câte o ţigară la fiecare pagină. Înlocuieşte facil lipsa de mijloace în descrierea reacţiilor…

Începu să măsoare odaia în lung şi-n lat, trecând în revistă evenimentele din seara sosirii: substituirea mânerului, cabaretul, apariţia evadatului nerăbdător să-şi lichideze conturile, volatilizarea lui Robert, omul de la aeroport şi, cel mai îngrijorător, dispariţia inginerului Georgescu.

„Sper să nu i se fi întâmplat nimic…“

Aşadar, legătura era ruptă. Blestemă ghinionul, căutând febril o soluţie. Fără îndoială, Pedro, barmanul de la *Bufniţa de aur*, ştie câte ceva. Ştie şi *gigolo*-ul înalt şi uscăţiv. Desigur nu prea multe. Înseşi principiile care stau la baza organizării unei bande impun ca fiecare membru să cunoască exact atât cât o impune raza lui de acţiune. Astfel, căderea unuia nu atrage în mod obligatoriu surparea întregului edificiu.

Câteva bătăi uşoare în uşă îi întrerupseră meditaţia. Camerista aduse micul dejun interesându-se cu zâmbet larg:

— Domnul mai doreşte ceva?

— O informaţie, replică acordându-şi vocea groasă, de duminică.

— Numai atât?

Minerva o măsură pe îndelete. Ochi frumoşi, minunat machiaţi, picioarele suple, păr coafat, ceea ce pe străzile Parisului, după cum constatase cu surpriză, constituia o raritate.

— Deocamdată numai o informaţie. Spune-mi te rog, nu te doare capul surâzând tot timpul?

Femeia clipi repede şi se retrase stânjenită:

— Scuzaţi-mă, *m’sieur*…

Minerva ridică din umeri. „Hotărât, franţujii ăştia sunt absurzi. Să confunzi distincţia unei femei cu masculinitatea, e prea mult…“

Dejună pe îndelete, reluându-şi raţionamentele.

„Hm, cel puţin pentru moment, pista *Bufniţa de aur* trebuie abandonată.“ Rămânea întâlnirea aranjată de Robert în faţa *Conciergeriei*. Un individ cu sprâncene groase urma să se amestece printre vizitatori şi să primească „cadoul“.

Minerva îşi zise nemulţumită că va trebui să caute acul în carul cu fân. Cine e, şi cum arată fratele lui Robert?

Îşi mângâie bretonul în faţa oglinzii, puse o pereche de ochelari de soare uriaşi, şi porni cu paşi hotărâţi spre uşă.

Scoase o exclamaţie de groază şi sări repede pe masă. Un şoricel mic, cât o alună traversa tacticos încăperea…

Cu ghidul în mână, ciocnindu-se de parizienii matinali, revărsaţi cu miile din staţiile de metro, ori străini gură-cască hoinărind pe bulevarde, Minerva încerca să se orienteze. Se încăpăţâna să nu apeleze la serviciile agenţilor de circulaţie, încercând o satisfacţie savuroasă ori de câte ori izbutea să ajungă doar graţie hărţii la destinaţia propusă.

Cu această stare de spirit pătrunse în curtea Palatului de Justiţie. Câţiva poliţişti în negru o priviră indiferent, apoi continuară să discute, atrăgându-şi atenţia reciproc, ori de câte ori trecea prin faţa gardului din suliţe înalte câte un exemplar feminin remarcabil.

Îşi aminti că la Vatican, garda elveţiană în uniforme pompoase făcea cu ochiul vizitatoarelor.

„Hm! Ce-o fi în capul ăstora?!“

Apoi, Minerva rămase literalmente cu gura căscată.

La Sainte Chapele. Bijuterie de artă gotică! Un concert fantastic de lumini, o simfonie a soarelui prins în cuşcă de sticlă, o claviatură uriaşă de vitralii alternând nuanţe, tonalităţi de roşu şi albastru, de negru şi aur copleşeau ochiul neavertizat. Minerva îşi simţi mâinile reci, şi pentru o clipă, o singură clipă, uită de tot…

Zgomote de paşi însoţite de exclamaţii o făcură să întoarcă capul. Un grup de străini, nemţi judecând după ora matinală şi dotarea tehnică (ghiduri verzi *Michelin*, aparate

fotografice, de filmat etc.) călcau pe urmele unui tânăr. Acesta dădea explicaţii cu glas mecanizat, monoton. Înalt, cu faţa suptă, de o paloare bolnăvicioasă, ghidul părea că se grăbeşte, întrerupând obişnuitele comentarii:

— *Schön, sehr schön…*

— *Es ist wunderbar!…*

Minerva căută zadarnic pe omul cu sprâncenele groase. Toţi erau blonzi, încântaţi de ei înşişi, de aparatele lor, de ghid şi în general de ceea ce vedeau, îşi aruncau glume groase pocnindu-se zdravăn pe spate.

Părăsiră capela şi Minerva îi urmă…

— *La Conciergerie*, anunţă ghidul, închisoarea din timpul revoluţiei, în care a stat Maria Antoaneta înainte de a urca pe eşafod. Dincolo de cele trei turnuri se află galeria prizonierilor şi curtea femeilor…

Îşi plimbă privirea peste capetele celor din jur.

„Caută pe cineva!“ îşi zise Minerva.

— Curtea femeilor, reluă tânărul insistând în explicaţii suplimentare, teatrul masacrului din 1792, care…

Se întrerupse la mijlocul frazei, privind ţintă undeva în spate.

Minerva întoarse capul „admirând“ zidurile vechi. Îşi reprimă o tresărire. Omul cu sprâncene groase era alături. Un bărbat între două vârste, impecabil îmbrăcat, cu siguranţă agresivă în ţinută.

La câţiva metri în spate, Georgescu îşi semnală prezenţa. „Dumnezeule! S-a ţinut după el toată noaptea!“

Inginerul, cu o mimică răvăşită, indică ceasul şi se depărtă în grabă. La ora 8 avea audienţă la minister.

Ghidul sugeră grupului vizitarea muzeului şi se apropie de nou venit:

— Domnul Laurent?

— Posibil. Tu?

— Vreţi să spuneţi, dumneata. Daniel Sage.

— Fratele lui Robert?

— Din nefericire.

— Păstrează aprecierile pentru tine şi scoate mâna din buzunar… Nu-mi plac tipii cu mâna în buzunar. Aştept.

Daniel îi întinse un plic. Omul cu sprâncene groase îl privi circumspect:

— Asta-i tot?

Desfăcu scrisoarea, citi şi se îndepărtă fără să aştepte răspunsul celuilalt.

— Ar mai fi ceva, făcu ghidul.

Domnul Laurent se întoarse.

— Aţi uitat să-mi spuneţi mulţumesc sau cel puţin la revedere.

— Eşti obraznic!

Traversă *Pont Neuf* şi urcă într-un Mercedes albastru, parcat în apropiere. Minerva opri un taxi.

— Cincizeci de franci *pourboire* dacă nu scapi maşina din faţă.

— Am înţeles, *madame*.

„În sfârşit, oftă Minerva, iată un om cu bun-simţ…“

Şoferul nu părea deloc surprins. Apatic, mesteca *chewing-gum*. Urmărirea începu pe malul drept – cartierul aristocratic al Parisului. În *Place de la Bourse*, domnul Laurent opri lângă un telefon public. Formă un număr, spuse câteva cuvinte şi, revenit la volan, îşi continuă drumul. Mercedesul vira scurt dând preferinţă străzilor înguste şi întortocheate. La Gara de nord, un individ masiv se desprinse din furnicarul trotuarului semnalându-şi prezenţa printr-o fluturare a mâinii. Era îmbrăcat ca italienii, cu haine foarte pensate şi o cămaşă violent colorată.

Laurent încetini, deschizând portiera. Noul venit urcă din mers.

Şoferul îi aruncă Minervei o privire pătrunzătoare şi comentă pe un ton fără nuanţe:

— Dacă doamna şi-a propus să-şi mai vadă vreodată locurile de baştină, ar fi bine să-mi asculte sfatul.

— Cât? întrebă plictisită Minerva încercând să-l imite pe omul de la aeroport.

Spre surprinderea sa, şoferul clătină din cap.

— Intră în preţul cursei.

— Să auzim.

— Pariez că nu ştiţi cine a urcat în Mercedes.

Minerva îl privi de astă dată mai atent. Un chip brăzdat, foarte franţuzesc, cu un licăr maliţios în ochi.

— Ce te face să crezi?

Celălalt surâse.

— De douăzeci de ani lucrez pe taxiuri… Am plimbat ceva lume… Indivizi cinstiţi, sau care vor să pară, de toate naţionalităţile şi profesiile. Dumneavoastră de pildă…

— Ei, ce-i cu mine?

— La prima vedere, s-ar părea că sunteţi o străină excentrică în vacanţă la Paris. Judecând după sezonul pe care l-aţi ales, nu prea înstărită.

— Dar ştii că ai fantezie?…

Şoferul continuă imperturbabil:

— Cursa în care v-aţi angajat însă poate duce la mai multe concluzii.

— De pildă?

— Urmărire iscată din gelozie…

— O! Îşi aduse aminte brusc că e la Paris şi completă: La, la!

— Răfuială între bandiţi…

— Începi să te apropii.

— Une *flic* în incognito. Personal, aş înclina să cred că sunteţi detectiv străin. Particular, sau angajatul unei societăţi de asigurare.

Minerva se lăsă pe spate, camuflându-şi surpriza.

— De ce detectiv şi de ce neapărat străin?

— Prea vorbiţi limba lui Balzac ca să fiţi de prin părţile locului.

— Detest argoul.

Şoferul dădu din mâini semnificativ: *„À d’autres…“*

— Aţi căutat în permanenţă indicatoarele cu numele străzilor pe unde am trecut, ceea ce pe bandiţi nu-i interesează, iar sticleţii locali nu au nevoie. Felul în care mi-aţi indicat urmărirea, vorbeşte de la sine cu ce vă ocupaţi. În sfârşit, nici n-aţi clipit văzând cine a urcat la Gara de nord în Mercedes.

— Era poate Al Capone?

— Nu faceţi bine că râdeţi, *madame*!

— Dar dumneata mă înspăimânţi!

— Vă previn.

— De ce?

— *Îngeraşul* e un tip care nu ştie de glumă.

— N-are simţul umorului, vrei să spui…

— Dacă asta înseamnă opt sau nouă crime la activ, sunt de acord cu dumneavoastră.

Minerva privi Mercedesul angajat în panta de la *Sacré-Coeur*.

— Şi celălalt?

— Pe celălalt nu-l cunosc. Tăcu un timp şi apoi se întoarse întrebând aparent într-o doară: V-aţi hotărât?

— Mergem mai departe.

Şoferul ridică din umeri şi apăsând pe accelerator scurtă distanţa. Cele două maşini se afundară într-un labirint de străduţe. „Parcă am fi pe Lipscani“ îi trecu prin minte Minervei. Curând, Mercedesul coti brusc, intrând pe poarta unei vile elegante împrejmuită de un gard înalt asediat de iederă.

Minerva achită cursa adăugând banii promişi. Şoferul clătină uşor din cap:

— Nu, *madame*. N-am luat niciodată bacşiş de la clienţii decişi să se sinucidă. Aduce ghinion… *Oui, vraiment de la guigne.*

— Pari un om de treabă, dumneata. Poate că nu mă sinucid. Poate o să mai stăm de vorbă. Unde te pot găsi?

— *Rue Duranti 5*. Arondismentul 11, făcu şoferul nu prea convins de perspectivă. Întrebaţi de Paul Mercantier.

Zâmbi: *Good luck!*

Minerva ocoli gardul şi pătrunse în curte. Nu mai avea timp să se gândească la primejdie. Se furişă pe lângă chioşcul de vară şi garaj ajungând în spatele grădinii.

Vila părea pustie. Nu se auzea nici un zgomot. Trecu în revistă ferestrele de la parter. Găsi una deschisă. Cu precauţii infinite escaladă pervazul şi sări în încăpere.

Era o cameră goală, cu aer stătut. Păşind pe vârfuri, se apropie de uşă şi pătrunse într-un coridor întunecos la capătul căruia se vedea o scară din lemn masiv. Urcă încet căutând locul unde treptele se îmbucau cu stâlpul de susţinere. Îşi auzea bătăile inimii. „Căsoaiele astea vechi colcăie de şoareci.“ Traversă holul mic de la primul etaj şi ajunse pe un coridor identic cu cel de jos.

Brusc, vocea omului cu sprâncene groase răzbătu clar printr-una din cele şase uşi dispuse simetric de o parte şi de alta:

— Ai procedat foarte bine. Fratele tău e un imbecil.

Minerva se apropie lipindu-şi ochii de o crăpătură a lambriurilor. Se întreba ce explicaţie cât de cât verosimilă s-ar putea improviza asupra prezenţei ei în această casă.

Domnul Laurent şi Robert, omul de la aeroport, împărţeau sofaua comodă, cam uzată, din faţa unei măsuţe joase, încărcată cu băuturi. Rezemat de fereastră, *Îngeraşul* sorbea dintr-un pahar cu un aer de satisfacţie bovină.

— Da, ai procedat foarte înţelept, repetă domnul Laurent, iar tipii înţelepţi trăiesc mult şi câştigă bine.

Scoase un teanc de bancnote şi-l aruncă pe un colţ al mesei. La rândul său Robert făcu să apară dintr-un buzunar mânerul valizei de piele.

Domnul Laurent luă un briceag şi tăie cusătura.

Minerva îşi reprimă cu greu surpriza. *Degetele domnului Laurent scoaseră un etu mic de metal... Îl desfăcură extrăgând cu o pensetă microfilmul.*

„Ei cum dracu!!!?“ se întrebă stupefiată.

Mânerul trebuia să fie gol! Îl înlocuise chiar la Bucureşti, iar valiza fusese supravegheată în permanenţă!…

Făcu un pas înapoi călcând pe o cutie de chibrituri rătăcită în apropierea uşii. Se auzi un zgomot sec, aproape imperceptibil.

Omul cu sprâncene groase ridică capul şi *Îngeraşul* se repezi.

Minerva înţelese că nu mai are timp să se retragă.

Capitolul XII

LOCOTENENTUL DOBRESCU NU MAI ÎNŢELEGE NIMIC

La şase şi cinci dimineaţa Popescu ieşi din casă mestecând. Se opri la chioşcul de ziare din colţul străzii şi cu *Sportul* în mână se îndreptă spre staţia de autobuz. Desfăcu gazeta şi timp de câteva minute citi foarte preocupat, continuând să muşte din chiflă. Urcă în 31, înghesuind cu îndemnuri joviale pe ceilalţi călători:

— Hai, tăticule, că se răceşte faetonul…

Coborî la Lucernei, traversă strada, trecu pe lângă nişte coşuri uriaşe de flori păzite de ţigănci bătrâne şi intră pe poarta unei întreprinderi.

Surprins, Dobrescu privi lung firma roşie: Fabrica de medicamente nr. 2.

„Asta-i culmea!“

Cei de la Personal fuseseră categorici: N-aveau printre salariaţi nici un farmacist Nicolae Popescu. Şi totuşi omul era de-al casei. Felul în care intrase, saluturile familiare „să trăieşti, nea Mitică!“, „ura, Nelule!“, greţosul şi gâdilitorul „sărut mâinile domniţă!“, semnalau obişnuitul, dezinvoltura prezenţei cotidiene în acelaşi loc, între aceiaşi oameni…

* * *

— *Bonjour, monsieur le procureur!*

Pictorul Bombi Zamfirescu se oprise jovial în mijlocul străzii scoţându-şi cu un gest caraghios basca galbenă „de luni“. Parcă ar fi apucat de ceafă un pui de pisică.

— Remarcaţi, vă rog, că mi-am schimbat genul. Încerc cu tot dinadinsul să vă fiu agreabil.

— De ce? întrebă de circumstanţă Dobrescu.

Pictorul, abandonând brusc tonul uşor, îl privi ţintă:

— *Parbleu* – pe româneşte la naiba! Am ajuns la înţelepciune.

— Te felicit. Personal, am toate motivele să mă bucur. Un aforism – inventă locotenentul – pretinde că primul pas spre adevărata înţelepciune este… mărturisirea.

— Vă compătimesc, plagie Zamfirescu. Dacă îmi permiteţi, desigur. Aşteptând confesiuni de la mine, rezultă implicit că n-aţi avansat prea mult în cercetările dumneavoastră.

— Mi-aş asuma un risc prea mare, solicitându-ţi ajutorul?

Pictorul îl privi strâmb:

— Hm, sunt derutat… Fac parte dintre oamenii incapabili să întoarcă spatele când vecinul li-e la ananghie. Dumneavoastră dispuneţi de un ascendent. Îmi sunteţi şi simpatic. Urlă în mijlocul drumului: How lot crow blamber you!!

Câţiva trecători îşi întoarseră capul contrariaţi, apoi îşi continuară drumul comentând după un vechi obicei românesc:

— Mare-i grădina lui Dumnezeu!…

Netulburat, Zamfirescu reluă firesc:

— Vă stau la dispoziţie. Cu cine începem ancheta?

Dobrescu râse. Individul era incorigibil. Cel puţin în tenacitatea cu care îşi vehicula exotismul unei personalităţi false.

— De ce râdeţi? Nu mi-aţi cerut ajutorul?

— Mă gândeam la altceva: anumite amănunte, incidente petrecute la mănăstire care mie, să zicem, mi-au scăpat.

Pictorul îşi împinse mult buzele în afară, de parcă ar fi vrut să scape de ele, îşi prinse palmele la spate şi cu ochii în pământ tăcu un timp, dând a înţelege locotenentului că plin de bunăvoinţă reflectează.

Dobrescu mergea alături, despărţind în silabe telegrama Minervei primită de dimineaţă:

Vinovatul e întotdeauna cel mai nevinovat.

Telegrama îl făcu să-i afurisească umorul sofisticat, renghiurile absurde, şaradele a la Anton Pann. Printr-o logică de rutină, la fel de bună ca oricare alta, presimţea că probabil şi de astă dată rezolvarea este simplă, la îndemână, penibil de evidentă. Suficient parcă să-ţi dai doar la o parte părul din ochi ori să întinzi mâna după ceva…

Făcu succint bilanţul: Firu nu ştia nimic, iar cuţitul şi andreaua, aşa cum bănuise, nu păstrau nici un fel de amprente.

Oftă: „Stăm bine.“

Înfundându-şi mâinile în buzunarele blue-jeans-ilor, trase cu coada ochilor spre celălalt. Continua să afişeze poza unei meditaţii profunde.

Mergeau pe Gramont (locotenentul se întrebă cum ajunseseră aici), o străduţă veche cu ceva provincial în liniştea ei. Fostele case de zestre, scunde, multe într-o rână, primeau umbra groasă a castanilor prin perdele ţepene moştenite de la mătuşi bisericoase experte în vise şi dulceaţă de vişine.

— *Evrika!* urlă subit Zamfirescu.

Fără să vrea locotenentul se opri locului, speriat.

— Am găsit!

Se lăsă într-un genunchi, scoase un ciot de cărbune din buzunar şi spre stupefacţia unor copii care jucau şotron trase nişte linii pe trotuar.

— Două drepte paralele cu a treia, sunt paralele între ele!

„Iar matematici! se crispă Dobrescu. Ăştia au un tic nervos!“

Întrebă:

— Şi ce-i cu asta?

— E foarte simplu. Luaţi-i pe Radian, pe farmacist şi pe bătrânul Dabu. Izbeşte un anumit paralelism. Nu trebuie să fii prea deştept ca să-ţi dai seama că pe arhitect îl preocupă doar picioarele domniei sale. De cum face ochi şi până evadează în neştiinţă prin intermediul amabil al barbituricelor. Psihic şi fizic este incapabil de acţiuni violente: crimă sau altceva. Popescu, pe alte date, îi este paralel. Un rumegător cu mustaţă! Şi trecu la altceva considerând calificativul suficient pentru a-l scoate din cauză. Bătrânul e şmecher mare. Are nişte ochi… Am să-i împrumut cândva. Mă gândesc de mult la o operă grandioasă, care să mă reprezinte: *Cina lui Taras Bulba*. În fine, spuneam că moşul e dat dracului. Dacă mi-ar fi dispărut ceva, un set de pensule ori un ac de cravată, m-aş fi gândit imediat la el.

Dobrescu îşi muşcă imperceptibil buza de jos. Pictorul, confirmând o ipoteză mai veche a Minervei, se dovedea dacă nu un bun psiholog, cel puţin e un observator fin.

— Dar crimă, reluă Zamfirescu, niciodată! Dabu e un găinar…

— Bun, îl întrerupse locotenentul. Care e corelaţia?

Pictorul dădu iar să se aplece şi Dobrescu îl reţinu, apucându-l de braţ.

— Nu e nevoie de schiţă…

— Am plecat de la axioma unei nevinovăţii certe.

— A dumitale?

— A coanei Jeni. Nefericita cu bombardamentul… Ţâc-ţâc-ţâc… gâza! îi aminti văzând sprâncenele încruntate ale locotenentului. Demonstrând că datorită unor particularităţi de ordin anatomic ori spiritual cei trei nu pot fi autorii asasinatului, devin prin prisma inocenţei, paraleli cu coana Jeni.

Se opri încântat: „Ce părere ai?!“

— E o teorie interesantă, avizează locotenentul. Dar găsesc că nu te avantajează.

— Tocmai de aceea! Observaţi meritul ştiinţific. Cran grow meet not!

— Faptele sunt limpezi, domnule Zamfirescu: unul din cei cinci musafiri ai mănăstirii rămaşi în viaţă este asasinul. Conform superbei dumitale demonstraţii, şterg patru de pe lista suspecţilor.

— Şi am rămas eu! exclamă pictorul înveselit. Ca la prima noastră discuţie, vă amintiţi?

— Tocmai.

Şi totuşi demonstraţia părăsise coordonatele de atunci, sugerând date noi, semnificaţii noi…

— Ei bine, declară emfatic Zamfirescu cu mâna pe piept, vă dau cuvântul meu de onoare că n-am omorât pe nimeni în viaţa mea!

Locotenentul râse:

— Dacă-mi dai cuvântul de onoare… Apropo! Ţi-a plăcut *Dreptul de a te naşte*?

Omul făcu ochii mari:

— Ce-i asta?

— Un film. A rulat la *Luceafărul*.

— Nu consum, făcu scurt Zamfirescu şi se răsuci prinzându-l de reverul hainei.

Îşi apropie atât de mult obrazul, încât Dobrescu îi distinse firişoarele negre din iris. Sesiză atunci de ce ochii pictorului i se păruseră stranii, prea sticloşi, anormal de imobili. Irisul albastru era nefiresc dilatat, lăţindu-se pe aproape întreg spaţiul alb. De aici, senzaţia de pietre nemişcate.

— V-aţi gândit vreodată, domnule procuror, că cifrele îşi ascund uneori semnificaţiile?

Locotenentul se întrebă sufocat dacă nu cumva omul din faţa lui cunoştea trecutul relaţiilor cu Minerva. În orice caz, putea paria că afirmaţia ar fi uns-o la inimă.

— Fii mai explicit.

— Cinci poate însemna uneori şase, doi poate însemna unu… Gândiţi-vă la asta, evident, cu titlu de ipoteză. Începu să râdă: People scraw do not!

— Am să mă gândesc. M-ar amuza să văd dacă… În fine… coincidem în raţionamente. Unde te pot găsi în timpul zilei?

— O ameninţare amabilă. Dar n-are importanţă. Îmi va face totdeauna plăcere să vă văd, indiferent de scopul vizitei. În eventualitatea că nu veţi dispune emiterea unui mandat de arestare pe numele meu în următoarele două săptămâni, voi socoti un mare privilegiu, dacă aţi binevoi să-mi pozaţi. Crant strowe beech much tratter! Nu v-a spus nimeni că semănaţi cu *Tânărul* lui Botticelli?

Locotenentul se întoarse brusc. *Pe urmele lor păşea repede, cu paşi mărunţi, trăgând cu urechea, bătrânul Dabu…*

Capitolul XIII

FETIŢA CU CHIBRITURI

— Cu cine am plăcerea?

Minerva stătea pe scaun corect, cu coatele lipite, zâmbitoare şi amabilă arborând aerul unei doamne din elită în vizită de binefacere.

Robert şi *Îngeraşul* o măsurau aiuriţi, nepricepând încă bine ce se petrece.

— Te-am întrebat cine eşti, se auzi din nou vocea sigură a domnului Laurent. Numele, naţionalitatea… Apoi măsurând-o din diverse unghiuri adăugă: Şi sexul!

„Hm! Aştia-s nebuni!“

— Fetiţa cu chibrituri, ciripi Minerva subţire.

— Răspunsul tău nu-mi place, domnişoară.

Minerva surâse modest:

— Câte nu-mi plac mie… Şi totuşi te asigur că nu mă plâng.

Laurent o privi concentrat:

— Ce ai căutat ieri noapte în cimitirul *Montmartre*?

— Calul lui d’Artagnan…

Îngeraşul făcu ochii mari:

— Ce-a zis?

Omul cu sprâncenele groase ridică mâna. Colosul îşi reprimă subit nedumerirea.

— Prietenul nostru Robert pretinde că te-ai alăturat indivizilor care voiau să-l cureţe.

— De ce?

— Posibil.

— Vroiam să ştiu ce se întâmplă până la urmă. O, la, la! Era aşa de captivant…

Domnul Laurent izbi cu pumnul în masă:

— Gata!

— Gata, fu de acord şi Minerva. Se ridică: Ieşirea e la dreapta, dacă nu mă înşel? La revedere, mi-a făcut plăcere…

Omul cu sprâncene groase se apropie. Vorbi apăsat, subliniind fiecare cuvânt:

— Ascultă domnişoară, ascultă bine ce-ţi spun! Jocul ăsta nu e pentru mine. Vrei să mă scoţi din sărite cu orice chip, şi nu văd scopul. De altfel, nici nu mă interesează. Ţi-ai vârât nasul în treburile mele. Chiar dacă aş vrea, şi fii sigură că nu e cazul, nu te pot cruţa.

— Cu alte cuvinte nu mai am nici o şansă.

— Absolut niciuna.

Obsedată de o idee atât de năstruşnică încât nu îndrăznea să şi-o mărturisească, Minerva îşi calculă cu grijă pauza:

— Bunica mea din Zambia, în timp ce prepară tocana – un curry delicios…

— Isprăveşte!

— Păcat! Bunica mea obişnuieşte să afirme că orice orchestră simfonică care se respectă trebuie să aibă… un virtuos… Al pianului, de pildă.

Îl privi ţintă. Ochii domnului Laurent rămaseră muţi.

— E o femeie înţeleaptă.

— Din păcate, reluă Minerva, nu pot spune acelaşi lucru despre dumneata. Te înşeli! Eşti un tip infatuat, *mon petit*, şi tipii infatuaţi sfârşesc în pardesiu de scânduri pe o alee de cimitir. Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, pentru că la urma urmelor dai dovadă de oarecare amabilitate.

Robert şi *Îngeraşul* încremeniră. Domnul Laurent continua să asculte.

— Repet, deci, te înşeli. Voi părăsi vila cum spuneţi voi „*saine et saufe*“. Vie şi nevătămată, *mon choux*, auzi? Altminteri bunica mea, care-i foarte intuitivă în ultimul timp, va alerta poliţia indicând o anumită adresă…

Omul cu sprâncene groase traversă încăperea îngândurat. Reveni lângă masă, îşi umplu paharul cu *porto* şi se aşează pe sofa căutând o poziţie cât mai comodă.

— Te ascult.

— N-aş putea afirma fără a fi cuprinsă de remuşcări că asociaţii dumitale îşi cunosc meseria.

— Colaboratori, precizează domnul Laurent. Colaboratori ocazionali.

— Eventual. Aşadar, ieri seară aflându-mă la aeroport…

— Cu ce ocazie?

— N-are importanţă.

— Pentru mine, da.

— N-are nici un fel de importanţă. Dar dacă ţii foarte mult, am să-ţi spun. O aşteptam pe bunica mea din Zambia.

— Care, bineînţeles, nu a venit.

— Cum ai ghicit?

— Continuă!

— Cu totul întâmplător, am remarcat interesul prietenului nostru Robert pentru un anumit individ. Un individ cu o valiză obişnuită care tocmai coborâse din avion. Trebuie să-ţi mărturisesc că sunt cam curioasă din fire.

— Foarte curioasă.

— Şi cum bunica mă fentase, i-am urmărit pe cei doi până la hotel.

— Numele hotelului!

— *Paradis*! Noul sosit a închiriat o cameră, şi-a lăsat valiza şi a ieşit în oraş. Prietenul nostru Robert ardea de nerăbdare să-i facă o vizită. Bineînţeles, m-am luat după el. A deschis uşa cu un passe-partout.

— Numărul?

— 321. Mi-am dat seama că băiatul e începător.

— Ce? făcu Robert ridicându-se.

— *Blanc-bec, mon ami!* Treabă de *kinder-garten*. Ţi-au trebuit aproape două minute să convingi o broască care în mod normal cedează în maximum 15 secunde. În sfârşit! Când cineva pătrunde într-o cameră de hotel prin asemenea mijloace, şi un copil şi-ar da seama că acolo e ceva interesant. M-am furişat în curtea interioară… Partea tehnică nu interesează. *N'est-ce pas?* Şi printr-o crăpătură a jaluzelelor l-am surprins pe dumnealui schimbând mânerul valizei. Evident, chestiunea m-a intrigat. Zic: Ia te uită ce meşteşuguri curioase se practică la Paris.

Îşi plimbă ochii prin încăpere. O locuinţă veche cu decoraţiuni greoaie pe ziduri şi la marginea tavanului. Privi lung trâmbiţa unui „zeu" cu bustul gol. Mâna avea o poziţie curioasă.

— Ştii că nu-i urât la dumneata?

Omul cu sprâncenele groase reflectă un timp concentrându-şi privirea asupra lichidului din pahar. În cele din urmă, sorbi puţin abia muindu-şi buzele şi zise:

— Mai departe!

— Când am ajuns în stradă, l-am urmărit pe colaboratorul dumitale ocazional care, între noi fie vorba, de la aeroport până la ieşirea din hotel nu şi-a asigurat o singură clipă spatele. Mi-am propus – ştii, aşa din plictiseală, nu-i sezon – să aflu cine-i dumnealui şi mai cu seamă pentru cine lucrează.

— De ce trebuia neapărat să lucreze pentru cineva?

— O, la, la! Un debutant nu se complică în asemenea combinaţii.

— Hm, logic.

Domnul Laurent emisese prima apreciere.

— Era deci clar că atuurile le păstrează altcineva.

— Şi pe tine te interesau atuurile.

— Închipuieşte-ţi, chicoti Minerva. Nimeni nu şi-ar fi bătut capul cu mânerul unei valize care transportă marmeladă de contrabandă. La început, am crezut că este vorba despre nişte prafuri foarte gustate în ultima vreme…

— Desuet!

— Într-adevăr, eşti un tip orientat, *mon choux*! Detest asemenea afaceri ca şi pe băieţii care se ocupă cu ele. Continuarea o cunoşti. La *Bufniţa de aur*, bobocul află că-i încolţit. Îţi fixează o întâlnire prin intermediul lui Pedro, barmanul mexican, şi o şterge. M-am convins încă o dată că micuţul e nou în profesiune. În loc să se piardă în *Place Pigalle*, aleargă iepureşte printre morminte. Macabru şi fără umor!

— Şi te-ai deplasat până aici ca să-l tragi de urechi!

— Îhî!

— Cine ţi-a dat adresa!

— Dumneata.

— Eu?!

Fireşte. Ai avut chiar amabilitatea să mă conduci mergând înainte în frumosul dumitale Mercedes albastru.

Domnul Laurent îşi goli paharul apoi întrebă:

— Vorbeai adineauri despre o orchestră simfonică sau cam aşa ceva… N-am înţeles legătura…

— Bine, dar e simplu, improviză Minerva. În orice combinaţie, trebuie să existe un punct de atracţie. Un virtuos…

— Interesant… De fapt cine eşti tu?

— Văd că trebuie să spun adevărul, oftă Minerva: O femeie obişnuită. Leslie Hart. Vând clătite în *Boston-Massachusetts*. Anul trecut am câştigat un concurs: 217 clătite pe oră, preparate într-un *jeep* în plină viteză.

Bărbatul făcu un gest, alungând parcă o insectă supărătoare:

— Flic?

— Ce prostie!

— Naţionalitatea?

— Aztecă. Fiica lui Montezuma.

Domnul Laurent izbi cu pumnul în masă. Câteva sticle se rostogoliră cu zgomot.

— Cine eşti?

Minerva izbucni în râs:

— *Voyons*, *mon choux*, dacă-ţi închipui cumva că ai să mă faci să inventez altă identitate, te înşeli amarnic. Sunt Leslie Hart în concediu. Trebuie să recunosc că Europa m-a decepţionat.

Îşi îngădui o poziţie mai relaxată. Băieţii ăştia trebuiau epataţi. Nu din vanitate gratuită, nu din plăcerea unor replici de umor discutabil, ci pentru că oamenii în general îşi pierd aplombul în faţa unei atitudini prea sigure. Chiar dacă în principiu îi irită, conduita le impune. „Celălalt“ ştie sau poate mai mult decât sunt ei în stare să-şi imagineze. Ascunde ceva în manşetă…

Fluturând din degete, îşi opri un căscat graţios:

— *Darling*, mă plictisesc. N-aveţi conversaţie…

Îngeraşul deschise gura.

— Las-o în grija mea, patroane! Spune tot!

Domnul Laurent schiţă un gest vag.

* * *

Minerva încercă să-şi deprindă ochii cu întunericul. Îi legaseră mâinile şi o conduseseră fără exces de amabilitate în gaura asta neagră. După aerul greu, irespirabil, jilav mucegăit, părea să fie o pivniţă.

Îşi aminti – crâmpei de gând, pată de lumină în beznă – teoriile bine simţite administrate lui Dobrescu. „Dacă pici în mâinile adversarului, ceea ce, dragul meu, e preferabil să nu se întâmple, trebuie să repeţi continuu că nu ţi-e teamă. Când circumstanţele sunt favorabile, poţi s-o faci cu voce tare. Nici nu-ţi dai seama cât e de reconfortant în anumite situaţii să-ţi auzi glasul. Înfrânge-ţi panica, băiete! După aceea, poţi căuta eventual soluţii. Deşi cea mai cinstită e să aştepţi după uşă şi să dai cu pantoful în cap primului venit. Restul ţine de Hollywood.“

Râdeau. Lucrurile însă, trebuia să recunoască Minerva, nu mai erau de astă dată atât de simple. Mâinile îi erau prizoniere, legătura îi intra adânc în carne, iar lipsa oxigenului îi accelera respiraţia şi bătăile inimii.

„Trebuie totuşi să mă eliberez…“

Făcu câţiva paşi nesiguri izbindu-se de un zid. Pipăi cu degetele şi recunoscu conturul cărămizilor netencuite. O luă la întâmplare de-a lungul peretelui, orbecăind prin întunericul de cavou. Un întuneric indescifrabil… Cu vârful ghetei sonda terenul înainte de a călca. Încerca să-şi explice sentimentul straniu că paşii se înfundă în ceva moale. Un aşternut de vată… Nu-şi stăpâni exclamaţia de durere. Genunchiul se izbise surd de un obstacol. Se aplecă. O scară, o scară de fier.

Marginea treptelor era zgrunţuroasă.

— Da… asta putea fi o idee…

Găsi o poziţie comodă, prinse treapta între încheieturi şi începu să frece frânghia. Era greu. Fiecare mişcare îi provoca dureri crâncene. Niciodată nu putuse suporta durerile fizice. Picături reci de sudoare i se prelingeau pe tâmple. Se opri o clipă respirând îndelung. Îşi încleştă dinţii puternici într-un efort disperat…

Târziu, frânghia cedă. Obosită, Minerva rămase nemişcată. Urcă treptele frecându-şi încheieturile. La capătul scării, îşi cercetă buzunarele. Găsi cutia cu chibrituri, un alt precept administrat locotenentului în vremuri bune: „Chibrituri sau bricheta nu trebuie să-ţi lipsească niciodată. Deşi sfatul e de prisos. Ai crescut băiat mare… Fumezi…“

După câteva încercări nereuşite, bulbul de fosfor se aprinse. Drumul era barat de o uşă masivă ale cărei canturi se pierdeau în zid.

„Hm, o glisantă prin comandă electronică. Nu stau rău cu tehnica, băieţaşii…“

Dar realiză catastrofa. Era o copilărie să încerce forţarea unui asemenea sistem. Privi jur împrejur. Se afla într-o pivniţă largă, fără obişnuitele guri de aerisire. Focul îi atinse degetele. Aprinse un alt băţ.

„Şi domnul Laurent care nu m-a crezut… Poftim! Sunt fetiţa cu chibrituri…“

Desluşi un susur neîntrerupt. Îşi lipi urechea de perete şi zgomotul se amplifică. Clipocitul apei se auzea acum limpede. Abia atunci îşi dădu seama că îi e sete. O sete răscolitoare, ucigaşă…

Aerul devenise insuportabil. O usturau plămânii. Aruncă chibritul, fără să aprindă altul. Beţele trebuiau menajate. Începu să pipăie peretele centimetru cu centimetru. Lovindu-l, Minerva simţi că vibrează uşor. Repetă operaţiunea lovind ceva mai tare. Suna a gol. Îşi aminti că văzuse câţiva butuci aruncaţi într-un colţ. Apelă din nou la cutia de chibrituri şi îl alese pe cel mai lung. Îşi fixă un punct în zid şi izbi cu toată forţa de câteva ori. Una din cărămizi crăpă. Continuă să lovească în acelaşi loc. În sfârşit, butucul îi scăpă din mâini, căzând cu zgomot în partea cealaltă a zidului. Prin gaura îngustă pătrundea aerul…

Se lăsă jos respirând cu nesaţ: „Sper să nu afle *o anumită persoană* că m-am apucat să demolez Parisul…“

Cu al doilea butuc lărgi gaura atât cât să se poată strecura. Încălecă zidul şi se lăsă să alunece. Simţi sub tălpi o margine îngustă de piatră pe care forfoteau şobolanii. De astă dată scoase un ţipăt ascuţit. Avusese dintotdeauna o frică iraţională, idioată, de şoareci.

„Reţeaua de canale!“

Se întoarse în pivniţă.

„Prea miroase a Misterele Parisului… Trebuie găsit altceva.“

Străfulgerată de un gând, înhăţă butucul şi luându-şi avânt izbi cu toată forţa în glisanta cu comandă electronică.

Un bubuit asurzitor zgudui măruntaiele clădirii. Minerva avu impresia că un minut după aceea, ecoul mai dura încă.

„Pe sus, clănţăne lustrele în orice caz.“

Uşa din capul treptelor se deschise brusc. Un jet de lumină alunecă de-a lungul pereţilor oprindu-se ştirb şi se pierdu în reţeaua de canale.

Minerva ieşi de sub scară râzând:

„Data viitoare am să-l întreb cum i-a plăcut la chiţcăială.“

Urcă treptele extrem de bine dispusă. Traversă în vârful picioarelor holul pustiu, apoi ieşi nestingherită în stradă. Mii de lumini, firme şi reclame i se încrucişau deasupra capului.

* * *

Noaptea învăluia oraşul într-o perdea subţire de ceaţă. Ceasul public din colţul străzii arăta zece şi jumătate. Urcă într-un taxi.

— *Rue d’Assas*.

Omul de la volan o măsură lung şi parcă scuzându-se, preciză cu tâlc:

— Nu ştiu să existe vreo curăţătorie chimică prin apropiere. Privirile îi lunecau asupra mâinilor însângerate: Nici infirmerie după câte ştiu eu, domnule!

„Exasperant…“

Minerva se uită în oglinda retrovizoare. Pete mari de noroi îi acopereau obrajii. Avea părul plin de praf, iar hainele în neorânduială atrăgeau atenţia.

„Aşa nu pot intra în hotel…“ Îşi aminti de şoferul Mercantier. Zâmbi:

— Ai dreptate! *Duranti* 5, Arondismentul 11.

Paul Mercantier locuia la etajul II al unui imobil vechi. Jos, la parter, o boată, una din miile de cârciumioare ale Parisului care dau oraşului aerul acela specific pitoresc şi ospitalier al unui cuminte şi etern carnaval, îşi răsturna pe

trotuar mobilierul fragil: măsuţe vesel înfăţate, scaune de pai cu perne de buret. Micile localuri semănau atât de mult unele cu altele, încât distincţiile erau dificile. Aceeaşi copertină veselă cu dungi roşii ferind de soare, acelaşi bar modern cu aparatură complicată, tonomatul, barmanul cu mâneci suflecate, placid sau jovial dar totdeauna extrem de politicos, paharele de bere *une demi pression* ori flacoane de un verde iute – chartreuse – consumată cu gheaţă.

Minerva urcă treptele vechi ce scârţâiau reumatic sub fiecare pas şi sună.

O mână o bătu pe umeri. Se întoarse surprinsă. Era Paul.

— Dumneavoastră?!

Minerva râse:

— Încă nu m-am sinucis.

Şoferul îi făcu loc să intre, interesându-se cu umor.

— Veniţi direct din Infern?

— Nu. Câteva ore le-am petrecut în Purgatoriu.

Privi interiorul. Era un apartament drăguţ, aranjat cu o înduioşătoare lipsă de fantezie. Nicăieri nu se simţea mâna unei femei, locatară constantă.

— Locuieşti singur?

— Deocamdată…

— Menajera dumitale e străină, nu-i aşa?

Şoferul zâmbi amuzat:

— Cum aţi ghicit?

Minerva îi indică divanul acoperit cu o pătură portocalie. Se vedeau atârnând marginile cearşafului alb cu picouri rare, bleu.

— Nu aşa aşterneţi dumneavoastră, francezii, patul. Băgaţi totul, cearşaf, cuvertură sub saltea. Mă întreb mereu de când sunt la Paris, cum reuşiţi să vă strecuraţi în pungă fără să răvăşiţi combinaţia.

— O răvăşim, declară Mercantier râzând.

Minerva ridică din umeri:

— Atunci nu înţeleg de ce vă mai bateţi capul.

— Considerente de ordin estetic. Adăugă: Menajera e într-adevăr o portugheză sosită de curând în Franţa. Nu ne cunoaşte încă tabieturile… Apropo, trebuie să vă dezinfectaţi. V-aţi julit serios la mâini.

Scoase dintr-un dulăpior farmaceutic mai multe sticluţe şi un pansament. Îi şterse încheieturile cu un tampon de vată muiat în iod.

— Frânghie?

— Aşi, râse Minerva. Brăţări.

O pansă şi-i aduse o bluză de trening albastră.

— Schimbaţi-vă.

— De ce faci toate astea? întrebă Minerva impresionată.

Omul ridică din umeri.

— Nu ştiu… Aveţi ochi buni.

Trecu în sufragerie, cotrobăi într-un dulap şi scoţând o sticlă şi două pahare adăugă:

— Îmi plac ochii buni.

— Ciudat! Nici măcar nu m-ai întrebat cum mă cheamă.

— Are vreo importanţă?

— Adevărat. Ciocniră: Îţi mulţumesc, Paul. Aş vrea să dau un telefon.

Formă un număr. Discret, şoferul se retrase în încăperea alăturată.

— Hotel *Paradis*? Fii amabilă domnişoară, şi dă-mi camera 321. Alo, domnul Georgescu?

Recunoscându-i vocea, inginerul întrebă impacientat:

— Unde aţi dispărut?

— S-a întâmplat ceva?

— Acum un sfert de ceas omul cu sprâncene groase se interesa la recepţie de dumneavoastră.

— De mine?!

Minerva intui catastrofa.

— A întrebat unde o poate găsi pe doamna brună cu breton şi…

— Şi? făcu sâcâită Minerva. Daţi-i drumul, nu vă jenaţi. Încă nu s-a născut ăla gata să jure că aş fi vreo frumuseţe,

sau cel puţin aşa pretinde „o anumită persoană“.

— Mă scuzaţi, doamna cu breton şi… nasul lung, care m-a însoţit de la Bucureşti. Evident, tipul habar n-are de ceea ce se numeşte distincţie…

Minerva raţionă fulgerător. Îi cotrobăiseră desigur prin cameră, descoperind paşaportul.

— Ascultaţi-mă! Individul s-ar putea să vă viziteze în curând pentru informaţii suplimentare. Alo, alo…

După un timp, Georgescu şopti:

— Cineva apasă clanţa.

— Uşa e încuiată?

— Da.

— Puneţi lanţul de siguranţă şi încercaţi să nu faceţi apoplexie.

Se auziră paşi grăbiţi, un zgomot metalic şi inginerul reveni la aparat.

— L-am pus.

— Unde dă fereastra?

— În stradă, chiar deasupra intrării. Geamul din cealaltă odaie dă în curtea interioară.

— Închideţi-le şi lăsaţi jaluzelele. Alo, dacă vă telefonează pretextaţi că e o femeie la dumneavoastră şi nu puteţi primi pe nimeni. Precizaţi că în jumătate de oră veţi coborî în hol. Sosesc în câteva minute.

Închise.

— Paul, trebuie să plec.

Şoferul oftă:

— Dumneavoastră ştiţi mai bine.

— Trebuie să plec, Paul. S-a întâmplat ceva foarte, foarte grav.

— Nimic nu este foarte grav. Nu v-aţi dat seama?

— Încă o dată îţi mulţumesc pentru totul. Eşti un om minunat. Italienii spun că cei care nu mor se mai întâlnesc…

Îi strânse mâna şi se precipită pe scări.

Ajunsă în stradă, sări în primul taximetru.

— Hotel *Paradis*! Drumul cel mai scurt!

Ceasul de la bordul maşinii indica miezul nopţii. Peste douăzeci de minute se afla în faţa hotelului.

Se uită prin fereastra largă. În afară de personalul obişnuit şi două animatoare care trăncăneau cu barmanul, nu se afla nimeni în hol. Intră. Fata de la Recepţie îşi pregăti zâmbetul „de serviciu“.

— Puteţi să-mi daţi o informaţie?

Zâmbetul „de serviciu“ se lăţi împrumutând o nuanţă de echivoc.

— Depinde ce vă interesează…

— Aveam întâlnire cu un domn.

— Cu sprâncene groase?

— Da.

— A plecat acum cinci minute.

Minerva îşi pocni palmele:

— *Quelle guigne!* N-a mai avut răbdare să aştepte… În fond de ce râdeţi? întrebă contrariată.

— Mi se pare nostim că domnul cu sprâncene groase s-a interesat despre dumneavoastră, cam în acelaşi fel.

— Adică?

— A întrebat de *madame*, precizând că este o brună subţire cu breton şi… Bineînţeles, am auzit fără să vreau.

— Sunt convinsă. A urcat?

— Nu. Au urcat indivizii care îl însoţeau. Spun indivizi, pentru că, scuzaţi-mi remarca, aveau nişte mutre cam suspecte.

„Colaboratorii! Robert şi *Îngeraşul*…“

— Poate am norocul să-i întâlnesc sus.

— Exclus. Au plecat toţi trei.

— Mulţumesc, domnişoară.

Urcă în cameră. Răsturnă telefonul de pe noptieră şi îi desprinse capacul: paşaportul dispăruse.

În hol, fata de la Recepţie îi zâmbi superb.

„Cred c-o face de-al dracului. Ştie că mă enervează.“

Ieşi în stradă. Făcu doar câţiva paşi…

Focuri de armă răsunară din spate şi Minerva se prăbuşi pe trotuar.

Capitolul XIV

NEDUMERIRILE LOCOTENENTULUI DOBRESCU

Când dădu cu ochii de el, Dabu tresări. Îşi ascunse repede privirea sub pleoapele bătrâne şi cu paşi moi, neauziţi, îl conduse printr-un hol întunecos.

— Domnul arhitect e pe terasă.

Dobrescu mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie.

— Caută-mă mâine dimineaţă la numărul ăsta.

Dabu mormăi ceva afirmativ şi dispăru topindu-se nesimţit, ca o umbră.

Radian răsfoia nişte reviste de specialitate străine. Nu păru deloc surprins de vizita locotenentului; salutându-l amical cu două degete duse la tâmplă, îl invită să ia loc. Bătu palma peste o pagină ilustrată – un dormitor palisandru probabil – cu perdele somptuoase, *bonne-femme* din tafta roşie şi comentă amuzat:

— Ce fleacuri de bun-gust! Nu staţi jos?

Îi indică un fotoliu de pai şi trase mai aproape măsuţa volantă.

Pe o tavă lungă de cristal negru erau rânduite pahare, sticle de băutură, un vas mic de argint cu gheaţă.

— *Whisky*? *Campari*? Coniac?

Dobrescu clătină din cap fără ipocrizie. Îi era sete – fusese o zi deosebit de călduroasă – şi numai gândul alcoolului îi făcea greaţă.

— Puţin sifon…

Sorbind din pahar, admiră priveliştea. De la etajul X, Bucureştiul părea un joc de cuburi. Se amuză câteva clipe încercând să identifice clădirile înalte. Când întoarse capul, întâlni privirea fixă a arhitectului.

Îl observa fără sfială şi în ochii negri, locotenentul desluşi un licăr sarcastic.

— Mi se pare că prezenţa mea vă distrează.

— Infinit, declară Radian. E un spectacol deosebit să urmăreşti pe cineva care trebuie să abordeze o problemă stânjenitoare. Dumneavoastră, domnule procuror, vă aflaţi într-o astfel de situaţie. Mă înşel?

— Nu vă înşelaţi, oftă Dobrescu.

Arhitectul zâmbi:

— Să-i dăm drumul atunci. După aceea putem trece la chestiuni mai agreabile, mai apropiate de adevăratele dumneavoastră preocupări. Ce face *Rapidul*, duminică, de pildă…

Locotenentul îşi aprinse o ţigară şi trase câteva fumuri.

Radian îşi turnă două degete de *whisky* şi amestecă gheaţa cu o linguriţă lungă. Avea mâini deosebit de frumoase. O fulguială uşoară de păr negru îi umbrea falangele.

— Domnule arhitect, începu locotenentul acuzând jena, vă deranjez într-o chestiune… În sfârşit, o problemă îndeajuns de spinoasă. Este vorba despre accidentul dumneavoastră.

Radian îşi încruntă abia vizibil sprâncenele:

— V-am spus cândva că detest menajamentele. Falsa delicateţe.

— Ei bine, în noaptea petrecută la mănăstirea Domniţei, cu totul întâmplător – un colţ al păturii se desprinsese la fereastră – v-am văzut în picioare în mijlocul odăii. Adăugă accentuând: Departe de cărucior.

— Apreciez la justa lui valoare acel „cu totul întâmplător“ declară Radian cu o ironie groasă. Mai apreciez şi

manierele dumneavoastră. Sunteţi o persoană surprinzător de bine crescută. Mă întreb dacă este o însuşire de breaslă, ori pur şi simplu am avut noroc.

— Dumneavoastră cum v-ar conveni?

Arhitectul îl privi iute. Nu încerca să-şi ascundă enervarea.

— Aş putea şti ce legătură au picioarele mele cu moartea profesorului şi a Elenei Dimitriu?

Dobrescu puse paharul cu sifon pe masă.

— Sunteţi un om inteligent, aş zice o inteligenţă care depăşeşte media…

— Acordaţi-mi favoarea de a nu mă confunda cu imbecilul de Popescu, îl întrerupse brutal Radian. Complimentele îmi repugnă!

— Era o simplă constatare. Dar dacă vă deranjează, sunt gata să retractez. Mă refeream la faptul că asociaţia e limpede. În faza iniţială, din punct de vedere al subiectului criminal, dumneavoastră eraţi exclus din cauză. Modalitatea de comitere a celor două asasinate presupune acţiuni violente.

— Cu alte cuvinte, am devenit suspect. Suspectă se relevă şi infirmitatea mea pe care probabil o consideraţi simulată.

— Aţi pus punctul pe i.

— Adică de doi ani încoace duc o viaţă nemernică numai pentru a vă induce pe dumneavoastră în eroare în contextul unor crime pe care le preconizam.

— În materie de premeditare, istoria criminalisticii cunoaşte performanţe prodigioase.

— Nu credeţi totuşi – apropo de aprecieri – că aş fi putut găsi ceva mai inteligent?

Locotenentul se strânse în fotoliu:

— Regret că v-aţi enervat, domnule arhitect. Eu nu vă acuz. Scontând pe bunăvoinţa dumneavoastră, am venit să limpezim un amănunt, trebuie să recunoaşteţi, cel puţin ciudat.

— De ce aţi aşteptat până azi?

— Sunteţi atât de susceptibil… Mă întrebam cum să vă abordez.

— Aha! exclamă Radian.

Lăsă capul în jos, trăgând nervos de ciucurii pledului care-i acoperea genunchii, apoi îşi ridică brusc privirea:

— Aveţi pretenţia să vă cred?

— Nu.

Şi Dobrescu zâmbi. Zâmbetul dezarmant care o irita pe Minerva încă de când îi era elev: „Zâmbet de sugaci precoce…“

Radian rămase o clipă deconcertat. Şopti mecanic:

— Aşa… Aşa… Mda… În fond, nu văd de ce nu v-aş satisface curiozitatea. Îşi aruncă ochii peste balustrada balconului. De jos, din adâncul celor zece etaje, străbăteau zgomote vagi. Încerc să-mi înfrâng boala… Am plecat de la premisa că neexistând nici o leziune, totul e legat de o idee nocivă, de autosugestie. Mi-am propus să înving ideea, acţionând în sens contrar, înfiripând, alimentând, educând un alt concept. Acela că voi putea să mă ridic. Cu condiţia s-o vreau. S-o vreau cu adevărat. De luni de zile fac asta: vreau din adâncul sufletului. Adăugă în surdină: Cu eforturi care aproape mă ucid… Atunci, noaptea la mănăstire, izbutisem pentru prima oară. Din nefericire, nu eram prea departe de cărucior. 75 de centimetri… Râse amar: Sunt arhitect, puteţi să mă credeţi. Mi se pare straniu ca prima bucurie de doi ani încoace să fi generat suspiciunile dumneavoastră.

Locotenentul păru impresionat. Întrebă cu voce nesigură:

— Nu înţeleg de ce vă fereaţi de ceilalţi. Atâta mister…

Radian îşi zvârli capul pe spate. Ochii întunecaţi sclipiră sălbatic:

— După opinia dumneavoastră, cum ar fi trebuit să procedez? Să evoluez în văzul tuturor, cu spectatori amatori de senzaţional punând pariuri: „ Se ridică!“ „Ba nu!“, „Cade!“, „Copăcel, tată!“. Eventual un Popescu

spiritual care să strige „Bis!“ în aplauzele asistenţei? Şi de ce nu, pictorul grăbit să mă imortalizeze biblic: *Minunea sfântului Radian comisă într-o pădure de cactuşi*.

Dobrescu îşi trecu palma peste bărbia moale, întrebându-se unde şi cât minţea.

Dimineaţa, găsise în arhivele ministerului dosarul arhitectului Liviu Radian. Dăduse astfel răspuns întrebării care-l chinuia de la prima lor întâlnire: „Unde l-am cunoscut?“

Cinci ani în urmă, cu ocazia unei excursii în străinătate, Radian fusese racolat de o agenţie de spionaj. Întors în ţară, făcuse o vizită organelor securităţii, mărturisind totul. Locotenentul parcursese întâmplător declaraţiile cu prilejul altei acţiuni. Privise îndelung fotografia. Chipul masculin, cu trăsături puternice, i se întipărise în memorie. De aci, sentimentul că l-ar fi cunoscut cândva. În cursul dimineţii, intrase în arhivă.

Încercase o satisfacţie uriaşă. Tot sângele i se urcase în obraji. Păcat că nu fusese şi Minerva de faţă… O pistă nouă, nebănuită…

Acum, când entuziasmul i se mai domolise, încerca să descifreze jocul arhitectului. Un renghi rafinat. Vii să te denunţi, apoi camuflat în spatele recentei pocăinţi, acţionezi nestingherit. Manevra era riscantă, ţinea de un aventurism spectaculos… Dar dacă… Dacă se ciocnise pur şi simplu de o coincidenţă infernală, cel mai absurd concurs de împrejurări, o farsă idioată a întâmplării…

„Ce ascunde omul ăsta?“

Căută răspunsul în ochii arhitectului. Străluceau vâlvătăi întunecate, făclii mute pârjolind obrazul încremenit.

* * *

După plecarea lui Dobrescu, arhitectul îl trimise pe bătrân să facă cumpărături.

Dabu mormăi ca de obicei ceva neînţeles, strecurându-se în odaia lui. Ridică salteaua şi, vârându-şi dedesubt mâna, până la subţiori, scoase un portofel burduşit, din pânză cadrilată.

În hol, îl opri glasul iritat al lui Radian:

— Încă n-ai plecat? Ce dracu’ te moşmondeşti atâta?

Bătrânul ridică din umeri şi ieşi. Auzi pe cineva urcând scările. Paşii erau însoţiţi de un zgomot metalic.

Pe ultimele trepte apăru gâfâind, lac de sudoare un individ scund şi oacheş. Rostogolea sub pălăria pleoştită cu o dâră lată de murdărie între panglică şi bor, ochii negrii cu corneea foarte galbenă. În spinare căra un morman de crătiţi şi oale noi, roşii şi albastre. Îşi împinse pălăria pe ceafă:

— Săru’ mâna, conaşule! Haini vechi aveţi?

Şi propuse trocul, făcând să zornăie cu câteva convulsii de şale, fierăria din spinare.

— Ce-i pe mine, şi în ladă! mârâi Dabu. Vira ţigane!

Oacheşul se uită urât şi se zborşi la bătrân, scuipându-i lat lângă pantof.

— Ha, mo jungalo, şo sî nasol?[{3}]

Dabu îl privi pieziş

— Ia vino încoa! Mi se pare că tot mai am câte ceva… Şi îşi duse mâna la buzunar căutându-şi cheile.

Încântat, celălalt îşi uită supărarea şi făcu să-i sticlească dinţii:

— Săru’ mâna don’ primare! Te-am simţit eu că eşti barosan…

Nu-şi isprăvi râsul. Pumnul lui Dabu ţâşni din buzunar. Omul simţi colţii boxului înfigându-i-se în bărbie şi începu să alunece uşor ştergând peretele.

Cu mişcări iuţi, îndemânatece bătrânul îl trase în apartament. Îi dezbrăcă haina, schimbând conţinutul buzunarelor, îşi trase pălăria veche pe ochi şi, încărcând în spinare marfa ţiganului, ieşi închizând uşa fără zgomot.

Bătrânul privi jur împrejur, apoi se amestecă în furnicarul de lume. Mergea încet cu paşi târşâiţi. La primul colţ abandonă bulevardul aglomerat, încercând să-şi piardă urma într-un păienjeniş de străduţe singuratice.

Intră într-o curte îngustă cu gardul povârnit şi începu să strige cântat, nu prea tare:

— Haini vechi, ghidi vechi, lucruri vechi cumpăăăr!

Aşteptă un timp fără să se deschidă nici o fereastră, fără să apară nimeni. Aruncă o privire spre perdelele ieftine din aţică apoi merse mai departe, în ogrăzile vecine. Îşi plecă scurt umărul lăsând jos oalele, apoi părăsi repede curtea.

Urcă în tramvaiul 12 şi coborî la gară. Cercetă mersul trenurilor, îmbrâncit de mulţimea care traversa holul.

Simţi că-l bate cineva pe umăr:

— Pot să-ţi fiu de folos?

Dabu se întoarse moale. Cu mâinile în buzunare, locotenentul Dobrescu zâmbea.

Capitolul XV

MINERVA TUTOVAN NU FOLOSEŞTE REVOLVER

Agresorul se afla la volanul unui Peugeot albastru care se depărta în mare viteză.

Pe strada pustie, împuşcăturile păreau să fi rămas fără ecou. Doar la o mansardă nişte perdele se mişcară uşor. Atât. Încolo, cartierul continua să-şi rumege liniştea. Şi totuşi Minerva simţea sub calmul aparent convulsiile tensiunii. Alerta. Ca un şuvoi lichid luptând zbuciumat să spargă pojghiţa subţire de sticlă, impecabilă, netedă.

Minerva auzise adeseori (iar parizienii gâdilaţi acreditează aceeaşi idee) că pe francezi nu-i surprinde nimic. Reflectă că afirmaţia se referă, desigur, la fenomenul stradă şi nu este lipsită de temei. Când, anual, suporţi capriciile a milioane de turişti care-ţi invadează bulevardele, muzeele şi magazinele, desigur aspectele fistichii îşi pierd din inedit. Totuşi, a lua nişte împuşcături drept sâmburi de caisă sparţi cu o cărămidă, undeva, pe bordura trotuarului, însemna să forţezi puţinel nota.

Inginerul Georgescu se apropie în fugă:

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Nimic, făcu Minerva ridicându-se. Băieţii s-au jucat niţel cu praştia. M-au confundat pesemne cu o vrăbiuţă.

— Se îngroaşă gluma. Nu credeţi că ar trebui anunţată poliţia?

— Poftim?

— Scuzaţi-mă. Mă gândeam la altceva.

— Poliţia? Puteţi fi sigur că nu ne-a scăpat din ochi o singură clipă. Dar, mă rog, asta-i altă poveste. Ce-aţi făcut azi-noapte? V-am aşteptat două ore în faţa cabaretului.

— Îmi pare rău. Omul cu sprâncene groase a intrat pe uşa de serviciu şi tot pe acolo a ieşit. Evident, m-am luat după el.

— Foarte bine! Şi?

— Întâi m-a plimbat prin vreo trei-patru cârciumi: Cina la *Cochon d'or*, îngheţata în *drugstore*-ul din *Champs-Elysées*, cafeaua într-un bar din *Montparnasse*. În cele din urmă a intrat la cazinou, iar spre dimineaţă a luat din nou boatele la rând. Suferă probabil de nomadism.

— Sau căuta pe cineva.

— Nu mi-a făcut impresia. Abia la *Conciergerie* părea că acordă oarecare atenţie celor din jur.

— Aşa e. V-aţi descurcat excelent. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Eu ştiu.

— ?!

— Să acceptaţi – în prima seară liberă îndată ce ajungem acasă – o invitaţie la *Athénée Palace*. N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit! Detest flirturile şi n-am pasiuni de colecţionar într-un anumit sens. Este prima invitaţie pe care o fac unei femei.

Minerva intră subit în panică. Îl măsură printre gene. În ochii inginerului stăruiau lumini ciudate, două duminici în miniatură.

„Ptiu drace. Dacă află de trebuşoara asta o anumită persoană care vânează efecte literare ieftine, m-am ars!“ Îşi potrivi zâmbetul de sărbătoare. Inginerul păli:

— Vi-e rău?

— Nu… Mă rog… Sunteţi foarte amabil… Desigur… dacă n-am să pot eu – şi era sigură că n-are să poată – îl deleg pe locotenentul Dobrescu. Schimbă discuţia: Aţi încheiat contractele?

* * *

Place Pigalle îi prinse într-un cleşte de lumini şi zgomote. Trecură pe lângă chioşcul de sticlă al unei ghicitoare din ghips care îţi comunica viitorul pe un cartonaş gata tipărit, cum îi venea rândul, ca pe vremuri papagalii culţi din Obor şi Matache Măcelarul.

Intrară într-un bistro. Minerva comandă rasol de melci şi salată de anghinare – *artichauts*. Erau infecte, dar nu înţelegea de ce adică ar mânca la Paris fleică şi pârjoale. Fără să fie gurmandă, avea o curiozitate lacomă pentru preparatele „exotice“, chiar dacă ulterior încerca tulburări vagi.

De altfel, pretindea ea, pe om îl cunoşti după pijama, coş de gunoi şi preferinţele gastronomice.

Inginerul ceru un ceai. Nu mânca seara.

În faţa cafelei, „*un expresso bien serre*“*,* tare, deasă, două degete de lichid, încercă să analizeze situaţia din toate unghiurile.

Sorbi ultima picătură. Trebuia acţionat imediat. Ridicându-se de la masă, conchise că dacă materialul nu va fi recuperat în seara aceea, nu va mai fi recuperat niciodată.

Îi comunică inginerului concluzia şi înregistrând cu o crispare reflexă zâmbetul casieriţei, părăsiră bistroul.

* * *

Ochii verzi ai Bufniţei de aur clipeau îmbietor.

— Ce am de făcut? se interesă Georgescu.

— Umflaţi-vă pectoralii şi aruncaţi priviri furioase barmanului. Nu exageraţi însă. N-aş vrea să leşine înainte de a-mi spune câte ceva…

Localul era aproape plin. Mesele cu margini fosforescente desenau cercuri reci, bizare în semiîntunericul discret. Un reflector puternic cădea pe ringul de dans, unde evoluau şase cadâne într-un ucigător de lent *danse du ventre*. Rezemaţi de perete, câţiva indivizi cu braţele încrucişate mestecau *chewing-gum*.

Minerva se apropie de bar. Mexicanul agita discret un shaker. Mişcările erau atât de elegante, încât îţi venea să crezi că omul se simte în faţa unui aparat de filmat.

— Bună Pedro!

— *'soir monsieur*. Vă…

Rămase cu gura întredeschisă. O recunoscuse. Printr-o metamorfoză rapidă, împrumută trăsăturilor expresia sa obişnuită, profesională.

— Scuzaţi-mă, *madame*, întunericul… Cu ce vă putem servi?

— Lasă teatrul, Pedro, nu te avantajează. Eşti un actor prost.

— Desigur, *señora* glumeşte.

— Ridică mâna. Te avertizez că la prima mişcare mă indispun. Zâmbeşte, Pedro! Zâmbeşte! Băieţii pot să creadă că am de gând să te mănânc. Şi nu am de gând. Sunt o femeie gingaşă…

— Oh! Am înţeles. *Señora* are amabilitatea să mă confunde.

Încercă din nou să strecoare degetele sub tejghea.

— Ridică mâna, Pedro, şi roagă-te dumnezeului tău să nu mi se întâmple nimic. E singura ta şansă. Îl cunoşti pe Pierre…

— Care din ei? Cunosc atâţia…

— Evadatul.

Barmanul îşi încruntă sprâncenele.

— Parcă am auzit câte ceva.

— Dar despre *Gorila*?

— Vă asigur că mai nimic.

— Dacă nu eşti cuminte, ai să auzi foarte multe. Amândoi sunt tare curioşi să afle cine i-a vândut pontul lui Robert.

— Santa Madona! De unde să ştiu eu?!

Minerva avu un gest de plictiseală.

— Le-am spus că vin să stau de vorbă cu tine. Presupunând că mi se întâmplă ceva, Pierre te găseşte şi în gaură de şarpe. Înţelegi?

— Încep să înţeleg, *señora*.

— În sfârşit! Dă-mi un *steinheger* mic.

Ropote de aplauze salutară apariţia lui *Mademoiselle Daisy*. Drapată în togă, cu un ulcior de Corint pe cap, femeia executa un număr de striptease cu oarecari pretenţii de bun gust. Lumina se reduse la un singur spot albastru concentrat. Daisy scoase din ulcior un tul de nylon enorm cu reflexe sidefii şi ringul se transformă într-o cadă de spumă, îşi aruncă toga şi intră graţioasă în „apă“.

Totul era executat cu o măiestrie surprinzătoare. Şi nu surâdea…

Minerva observă că barmanul turnase băutura cu o lipsă de îndemânare suspectă. Mirosi paharul şi i-l întinse:

— Bea!

— Sunteţi foarte generoasă, *señora*…

— Bea, Pedro!

— Dacă *señora* insistă… am să beau, deşi nu obişnuiesc.

Apucă paharul cu o expresie de sacrificiu amar şi-l lăsă să-i cadă din mână.

— Oh! S-a spart. Asta înseamnă că *señora* nu mi l-a oferit din toată inima. Ţţţ…

— Ce era înăuntru?

— *Steinheger*. O băutură nemţească tare. Nemţii se pricep la alcooluri.

— Şi la chimie, sugeră Minerva.

— Tot ce se poate.

— Cianură?

— Dacă *señora* îmi îngăduie, aş putea-o asigura că n-am ucis în viaţa mea.

— Atunci?

— Probabil, din greşeală, fireşte, am scăpat înăuntru un somnifer inofensiv.

— Eşti candid, *mon petit*. Nu faci meserie… Pierre şi *Gorila* abia aşteaptă să te încredinţeze de treaba asta.

— Sunt nişte *monsieurs* foarte amabili…

— Cât despre *Îngeraşul*… Sau n-ai auzit de el?

— *Bufniţa de aur* e un cabaret select, *señora*. Pe aici n-au ce căuta îngeraşii.

— Cu cât i-ai vândut pontul lui Robert?

— Pont?! Santa Madona! Ce înseamnă pont?

— Când oferi viaţa unui *copain* pentru câteva sute de franci. Parcă începi să-ţi aminteşti, nu-i aşa? Eram de faţă. S-ar putea să-i povestesc lui Pierre cine i-a încurcat socotelile. Dacă nu ies de aici va înţelege singur.

Mexicanul meditã câteva clipe. Ochii lui nu părăseau chipul Minervei. Şopti:

— Cât?

— Ce lipsă de gust, băiete! Nu fac şantaj ci un schimb onest de informaţii.

— Vă stau la dispoziţie.

— Până una alta, aş vrea să ştiu de ce ai încercat să-mi măsluieşti băutura.

— Eu?!

— Sau cine te-a sfătuit.

— Credeţi-mă, *señora*, era un somnifer. Pe onoarea mea.

— Onoare! Asta-i gluma cea mai bună pe care am auzit-o la Paris… În sfârşit, de ce mi l-ai dat?

— Ca să câştig timp. Detest hotărârile pripite.

— Iar eu improvizaţiile. Deci, fii te rog foarte atent: cine e tipul cu sprâncene groase pentru care ai încasat alte două

sute de franci ca să-i comunici întâlnirea de la *Conciergerie*?

— N-am idee, *señora*. Ieri l-am văzut pentru prima oară în viaţă.

Minerva riscă:

— Şi pe *Îngeraşul* tot o singură dată în viaţă l-ai văzut?

Pedro servi comanda unui chelner, apoi se întoarse.

— La urma urmei, dacă îmi este îngăduit, aş putea să întreb cine mă asigură că nu v-a trimis chiar el?

— Cu ce scop?

— Ca să-mi probeze fidelitatea, e o vreme încoace, circulă zvonul nesănătos că aş fi deprins prostul obicei să ciripesc de dragul banilor… Clipi şiret adăugând: Vă daţi seama, *señora*, ce lucruri urâte se pot spune pe seama unui om ca mine, *hein*?

Minerva îl privi din ochi. Vorbi rar:

— Dispun de o singură dovadă. E suficient să fac un semn pentru ca în cinci minute Pierre şi *Gorila* să fie aici. Îl vezi pe tipul de colo? Unde te uiţi? Ala cât Turnul Eiffel. I-l indică pe Georgescu care surprinzându-le privirile, zâmbi ridicându-se uşor. Este omul lor… Doar gândul unei discuţii amicale cu persoana care l-a avertizat pe Robert, îl face să creadă că viaţa e frumoasă.

Pedro luă un pahar de sub tejghea şi-l bău dintr-o suflare, apoi se închină sărutând superstiţios madona de aur ce-i atârna la gât:

— Ce anume vă interesează?

— Unde-l pot găsi pe *Îngeraşul*.

Pedro şopti aproape fără să-şi mişte buzele.

— Evitaţi barul *l’Enfer*. E un local deocheat frecventat de… Îngerii morţii.

Minerva se ridică.

— *Señora!* Aţi uitat să-mi achitaţi *steinhegerul.*

— Mda! Cât face?

— 200 de franci… Vi s-ar părea prea mult?

* * *

Dibuiră barul *l'Enfer* pe o stradă întunecoasă din *Montmartre*.

Localul, ostentativ original, i se păru Minervei neserios şi ilar. În cazanul uriaş din mijlocul ringului erau aruncaţi consumatorii care refuzau farmecele câtorva demoniţe de culoare. Din cazan ieşeau flăcări şi fum, un truc de mare efect fără consecinţe vestimentare. Scheletele agăţate pe pereţi îşi mişcau în permanenţă membrele. Un zgomot de nuci vârâte într-un sac. Orchestra de negri, îmbrăcaţi în verde fosforescent, urla fără întrerupere.

Minerva îl văzu pe *Îngeraşul* bând singur la o masă. Atinse braţul inginerului cu o exclamaţie de mulţumire:

— Splendid! Mi-a fost teamă că Pedro a minţit; înapoiaţi-vă în stradă şi angajaţi un taxi. În maximum zece minute vin şi eu.

Rupse apoi o foaie din bloc-notes şi scrise citeţ:

Credeai c-ai scăpat de mine? Condoleanţe pentru pierderea amicului Laurent. Presimt că din exces de prietenie – eşti un îngeraş fidel şi simţitor – o vei lua curând, curând pe urmele lui.

Împături biletul şi-l înmână unei picoliţe împreună cu o bancnotă.

— Du-l te rog peste cinci minute domnului care stă singur la masa din colţ. Spune-i că-i din partea doamnei cu… breton.

Se retrase ascunzându-se în spatele unei draperii din apropierea telefonului. Câteva minute mai târziu, *Îngeraşul* ridică receptorul formând un număr. Nu-i răspunse nimeni. Impacientat părăsi localul în mare grabă.

Peugeot-ul *Îngeraşului* frână în faţa unei vile întunecate din *Montreuil*. Ocoli clădirea şi deschise o uşă mică ce dădea spre parc. Curând, parterul fu inundat de lumină.

Minerva şi Georgescu parcurseră acelaşi drum, ajungând într-un *living-room* uriaş, decorat atât de spectaculos încât te puteai crede la Hollywood. Auzind paşi, se refugiară într-un oficiu îngust.

Îngeraşul coborî scara interioară înjurând, cercetă odăile de la parter apoi, nedumerit, părăsi vila.

Un zgomot uşor le atrase atenţia. Cineva introducea cheia în broasca de la intrare.

— Deci ne-am înţeles, şopti Minerva. Treceţi alături şi…

— Ştiu, o întrerupse inginerul surâzând. Fără iniţiative proprii…

Răsturnată în fotoliu, Minerva îşi căută o poziţie mai comodă şi apăsă pe comutatorul lămpii de birou exact când domnul Laurent, în smoching şi pantaloni reiaţi, uluit de lumina care se aprindea singură, apăruse în prag.

— Tu?!

— Bună seara, *mon choux*.

— Ce cauţi aici?

— M-am gândit să răspund vizitei pe care ai avut amabilitatea să mi-o faci la hotel. Aşa cere eticheta, pretinde bunica mea din Zambia: înainte de trei zile, înapoiezi vizita.

— Ce cauţi aici?

— Paşaportul.

Omul cu sprâncene groase aruncă o privire iute, reflexă în direcţia seifului.

— Mă plictiseam aşteptându-te şi m-am uitat niţel în puşculiţa dumitale, improviză Minerva. Ador amintirile de familie. Apropo, ar trebui să-şi procuri o casă de bani ca lumea.

Cu mâinile la spate, domnul Laurent se rezemă de o consolă *Régence*.

Minerva îi sesiză intenţia. Stinse lumina şi se aruncă într-o parte. Două detunături sfredeliră întunericul compact. Păşind în vârful picioarelor, se ascunse în spatele draperiei.

Se auzi zgomotul unui geam făcut ţăndări.

„Bravo Georgescu!“ îl felicită în gând Minerva.

Laurent, izbindu-se de mobile, alergă în camera alăturată. Observă fereastra deschisă, plină de cioburi, şi se aplecă în afară încercând să străpungă întunericul.

Se întoarse după câteva clipe în *living-room*, bombănind cumplit în argou. Aprinse lustra, potrivi o cheie în seif şi începu să scotocească febril printre hârtii.

Deodată, încremeni. Cineva, în spatele lui, râdea. Se răsuci fulgerător. Văzu braţul ridicat al Minervei, şi un jet fierbinte, iute, cumplit de dureros îi arse ochii. Cu un răcnet căzu în genunchi.

Georgescu apăru în prag. Contemplă amuţit tabloul, apoi culese revolverul, smulse cordonul draperiei şi în câteva minute domnul Laurent zăcea imobilizat pe parchet.

— Când te gândeşti!… râse Minerva. Piper, sare, ardei iute… Clisma m-a costat şapte lei optzeci la Centrofarmul din Calea Victoriei. Colaboratorul meu, locotenentul Dobrescu se uita câş. Mă întreb ce-o fi crezut…

* * *

Îngenunche lângă domnul Laurent şi, sub privirea stupefiată a inginerului, îi puse o compresă de apă rece pe ochi. Gestul îi aminti cumva de condamnatul la scaunul electric care solicitase înainte de ceremonie o pedichiură.

Deschise seiful. Într-o cutie de piele roşie găsi două microfilme. Cercetând fotogramele, Minerva încruntă uşor sprâncenele. Începea să înţeleagă… Recapitulă evenimentele petrecute la Paris şi zâmbi: „Hm, diabolică treabă!“

— Cine-i expeditorul?

— Am uitat, răspunse indiferent Laurent.

Ceva în glasul lui o făcu atentă. Tonalitatea particulară a ultimului atu, a armei camuflate pe care începi s-o simţi cu

vârful degetului, a complicelui oportun şi avertizat, despre cate te aştepţi să deschidă uşa în orice clipă.

— Trebuie să mai vină cineva, băieţaş?

— Poliţia, rânji Laurent.

— Pe asta o chem eu.

Minerva luă cartea de telefon. O răsfoi apoi formă un număr.

— Poliţia? Notaţi, vă rog: Vila domnului Laurent… *Banlieue…* Cu adevărat amabili… Nu vă dezminţiţi…

Puse receptorul în furcă şi se trânti în fotoliu. Totul era cât se poate de amuzant…

— Sunt foarte curios cum o să le explicaţi prezenţa voastră în această vilă… Şi mai ales ce căutaţi aici.

— Unul din păcatele dumitale, *mon petit*, este că habar n-ai pe ce lume trăieşti… În timpul detenţiunii – ani frumuşei prin închisorile din sud – acordă o oarecare atenţie dreptului internaţional contemporan. Poţi găsi acolo noţiuni interesante despre infracţiunile internaţionale comise de particulari. Ceea ce ai făcut dumneata este o trebuşoară pentru care unii mai expeditivi recomandă scaunul electric.

— M… scrâşni ireproductibil Laurent.

— De ce te consumi, drăguţă? Au feştelit-o ei până la urmă Al Capone, Dillinger… şi ăştia erau cineva în meseria voastră. Mi-amintesc de o apreciere pe care am făcut-o la prima noastră întâlnire, în vila din Sacré-Coeur. Mărturiseam atunci că eşti un tip infatuat. Acum pot să completez fără riscul de a mă înşela: şi găgăuţă! Aşa explică pe undeva rolul dumitale într-o afacere de asemenea anvergură. Numai un găgăuţă îngâmfat n-ar pricepe de la bun început că nu el este rezidentul reţelei, ci omul de paie sortit să asigure acoperirea.

— Ce?!

— Imaginează-ţi, *mon petit*. Ţi-au încredinţat personajul pentru… aspectul dumitale exterior. Sprâncene groase, timbru baritonal, alură agresivă. Cam aşa trebuie să arate o hârtie de prins muşte.

Se auziră bătăi în uşă:

— *Police!*

Patru bărbaţi pătrunseră în *living-room*. Minerva zâmbi amabil:

— N-aţi întârziat de loc. Întinse mâna unuia dintre ei: Ce mai faci, *mon colonel*?

Şoferul Paul Mercantier, fără să pară deloc surprins, îşi scoase pălăria şi sărută galant degetele Minervei.

* * *

Minerva aluneca pe culoarul îngust. În urma ei, inginerul încerca să păşească fără zgomot. Regăsi cutia de chibrituri strivită care îi semnalase prezenţa la prima vizită în vilă, lângă uşa cu lambriurile crăpate. Pătrunseră în odaie. O clipă, Minerva vru să aprindă lumina dar se răzgândi. Mai mult ghici conturul canapelei din vecinătatea măsuţei cu băuturi pe care domnul Laurent desfăcuse mânerul valizei. Se apropie de antablamentul care-i atrăsese atenţia.

— Aici! Uitaţi-vă la trâmbiţă.

Georgescu se urcă pe un scaun şi aprinse lanterna. Cercetă goarna întârziind cu degetele în spatele buzei de ghips.

— Aţi avut dreptate, spuse coborând. O privi în ochi: Nu vi se întâmplă niciodată să greşiţi?

Minerva îşi scărpină bretonul:

— Nu mai mult de şaptesprezece ori pe zi. În viaţă tot secretul e să ai simţul proporţiilor…

Omul sări din maşină. Intră în vilă, reveni după zece minute, urcă la volan şi demară furtunos.

Minerva îi făcu semn şoferului să pornească:

— Nu-l scăpa din ochi!

Depăşiră *Montmartre* cu străzile lui înguste şi întortocheate apoi *Louvre*, traversând Sena prin *Pont du*

Carrousel. Necunoscutul parcă pe o alee dosnică intrând val-vârtej într-un imobil pe al cărui frontispiciu o firmă modestă avertiza: Întreprinderea TEX.

— Iată-ne la capătul drumului, declară Minerva.

Inginerul o privi mirat:

— Aşa de repede?

— Slavă Domnului! Îi întinse o carte de vizită: O ultimă rugăminte! Telefonaţi la numărul ăsta şi comunicaţi-i colonelului Daladin că-l aştept. Îi explicaţi unde. Să aducă şi nişte oameni!

Inginerul zâmbi trist:

— Trebuie să mă consider concediat?

Minerva începu să râdă:

— M-aţi ajutat enorm. Nici nu bănuiţi ce servicii ne-aţi adus. Nu putem însă profita de dumneavoastră la infinit.

— Lăsaţi asta… Îi luă brusc mâna şi i-o sărută: Îmi menţin invitaţia la *Athénée Palace*.

Sări din maşină şi dispăru după primul colţ.

Minerva rămase cu gura căscată. Îşi aminti de recomandarea constantă făcută locotenentului Dobrescu şi o închise repede.

* * *

— Domnii?

Omul era solid, cu o privire bănuitoare. Purta uniformă vişinie, fără exces de zorzoane.

„Hm, reflectă Minerva. Nu e ăsta portar cum nu sunt eu Şeherezada.“

Colonelul Daladin pocni din degete peste umăr şi un agent mustăcios cu ochi blajini se postă în spatele individului.

— Ce…

— Nu-ţi bate capul, bătrâne, zâmbi agentul. Lasă să-ţi priască biftecul.

Minerva şi Daladin, urmaţi de ceilalţi oameni din echipă, pătrunseră într-un hol spaţios. În spatele unui perete de sticlă, o femeie de vreo 40 de ani – tipul clasic al secretarei serioase de vârstă mijlocie – nota ceva într-un registru. Când îi văzu, buzele i se crispară imperceptibil şi reflex puse mâna pe receptor. Nu reuşi să-l ridice. O altă mână, mare, groasă ca o lopată, îi imobiliză degetele.

— Prompţi băieţii dumitale, aprecie Minerva. Atinse braţul colonelului indicându-i cu bărbia o hartă uriaşă a Europei. În dreptul câtorva capitale erau fixate beculeţe mici, stinse. Nu-mi place instalaţia…

Secretara zâmbi ironic:

— TEX este o mare întreprindere. Harta precizează centrele unde avem sucursale. Când ne vizitează oaspeţi de seamă le aprindem. Face impresie.

— Cu noi nu e cazul, mormăi Daladin, şi făcu un semn scurt.

Intrară într-un coridor îngust. Deasupra unei uşi capitonate în piele roşie strălucea o firmă neagră: *Direction*.

Colonelul apăsă brusc pe clanţă. Era o anticameră de dimensiuni reduse, obişnuit mobilată. O tânără suplă aranja nişte crizanteme într-o glastră japoneză. Deschise gura îngrozită.

Daladin duse degetul la buze:

— St!

Sugestionată, fata îşi opri ţipătul.

Minerva începu să râdă. Nu cunoştea trucul.

Părea să aibă vreo 50 de ani. Un individ oarecare, subţire, cu o figură de şoarece. Pe nasul bârligat încălecau o pereche de ochelari modeşti, înrămaţi îngust în metal. Făcea impresia unui funcţionar mărunt pătruns clandestin

în biroul directorului său. Pe degetul mic purta un inel urât, gros, cu o piatră greu de identificat.

Încăperea, mobilată în stil american somptuos, epata. Cristal, nichel, piele, butoane, multă lumină. Unul din pereţi era tapetat cu o mătase de culoare închisă scoţând în evidenţă acvariul enorm. Peşti roşii de toate dimensiunile se fâţâiau în trafic neîntrerupt.

Directorul întreprinderii TEX îşi camufla tresărirea încercă un zâmbet amabil. Daladin îi arătă legitimaţia. Omul o cercetă cu atenţie apoi i-o restitui politicos. Îşi scoase ochelarii, frecându-şi ochii:

— Vă ascult.

— Am vrea să ştim care este profilul activităţii dumneavoastră.

— Dar nu e un secret pentru nimeni. Se uită semnificativ la Minerva şi la ceilalţi doi agenţi: Să vă deranjaţi pentru atâta lucru… Vă puteam informa telefonic.

Daladin surâse:

— Nu ne-a trecut prin minte.

— Cred că-ţi dai seama, colonele la ce te expui tulburând nejustificat liniştea unei persoane onorabile.

— Am învăţat asta la şcoală. Şi-am mai învăţat să cântăresc onorabilitatea în procente…Deci…

— Suntem specializaţi în desfacerea produselor de cosmetică. Propriu zis, intermediem raporturile dintre firmele furnizoare şi cele beneficiare. Deschise un dulăpior roşu. Pe câteva rafturi de cristal erau expuse sticle de parfum la dimensiuni de reclamă: Dacă doamna ar vrea să-şi aleagă ceva, am fi încântaţi să-i oferim o amintire.

Scoase un flacon romboidal legat cu un şnur gros de aur:

— Cel mai nou produs al casei: *Lorry*. Surâse: O doamnă distinsă nu se poate lipsi de el.

Minerva îl privi lung:

„Tipul e calm. Prea calm…“

Daladin râse:

— Nitroglicerină?

— Ai haz, colonele!

— Se munceşte pe-aici, nu glumă. Am constatat în toate birourile o activitate febrilă, deşi e aproape 3 dimineaţa.

— Plătim bine. Îşi privi ceasul: Vă mai pot fi de folos cu ceva?

— Vorbiţi-ne despre funcţionarii dumneavoastră. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, începeţi cu Robert Sage.

— Sage?

— Îhî. Trebuie să-l ştiţi, ce naiba? Este recepţionerul transporturilor speciale. Nu vă amintiţi? Are un frate ghid.

— Şi un altul, probabil, scafandru. E absurd!

Minerva începu să se plimbe prin încăpere cu mâinile la spate. Se oprea din când în când, privind un tablou ori câte o mobilă, aşa cum ar fi procedat într-o expoziţie.

— Nu, replică Daladin, atunci când este vorba despre oamenii de încredere ai firmei. Robert Sage, *Îngeraşul*, domnul Laurent…

Directorul TEX-ului îşi ridică sprâncenele:

— *Îngeraşul*? Asta-i probabil o poreclă. N-am auzit în viaţa mea de el. Se adresă iritat Minervei: Aveţi nevoie de ceva, doamnă?

— O, nu vă ocupaţi de mine. Mă descurc singură.

Se oprise lângă un tablou cu butoane camuflat de nişte cactuşi. Apăsa pe câte unul urmărind fascinată cum de fiecare dată elemente decorative inofensive deconspirau prin declanşarea unor resorturi ascunse un bar, un frigider, sau o colecţie de nuduri.

— Grozav! chicoti. Ca în filme!

— Nici despre vila din *Sacré-Coeur* n-aţi auzit probabil nimic, sugeră colonelul.

Directorul, cu ochii la Minerva, avu un gest de agasare.

— Vă asigur că aţi fost îndrumaţi pe o pistă falsă. Robert, *Îngeraşul*, *Sacré-Coeur*! Sună a poveste cu gangsteri. Nu vă daţi seama că la vârsta şi situaţia mea nu te mai ţii de asemenea fleacuri? Începu să ţipe: Sunt indignat, colonele!

Îl cunosc pe Girardin, şeful dumitale şi nimic nu mă va împiedica să-i adresez o plângere.

Daladin fu de acord:

— Sunt convins. Se aplecă brusc deasupra biroului dând la o parte un *presse-papier* masiv: Cu asta vă ocupaţi când am intrat?

Ţinea în mână o fotografie. Minerva se aplecă peste umărul lui. Exclamă încântată:

— Salonul vilei din *Sacré-Coeur*! Monsieur Laurent, Robert Sage şi în mijloc eu în vizită de curtoazie. Delicios! Putem spera că de astă dată domnul director şi-a amintit de funcţionarii domniei sale?…

Se întoarse la tabloul cu butoane.

— Cum a ajuns fotografia în posesia dumneavoastră?

Omul ridică din umeri:

— Habar n-am! Am găsit-o de dimineaţă pe birou şi tocmai mă întrebam cine mi-o fi lăsat-o şi de ce.

— Hm, râse colonelul. N-am avut impresia că se intră aşa uşor aici: celule fotoelectrice, colaboratori suspicioşi gata să vă avertizeze, la poartă un adevărat Dicke Bertha.

O exclamaţie uşoară a Minervei le întoarse capetele. Apăsase pe un buton albastru şi o placă de lemn se deplasase uşor descoperind un ecran de televiziune uriaş. În imagine apăru silueta unui bărbat.

— *Îngeraşul*! remarcă încântată Minerva. Suntem în familie.

— L-ai recunoscut, Jouvet, nu-i aşa? se adresă Daladin agentului rămas lângă uşă. E sadicul din Marsilia.

Îngeraşul formase un număr de telefon. Minerva luă toate butoanele la rând şi un glas inundă încăperea:

„Robert, patronul a dispărut. E groasă!“

„Aseară încă mai trăia.“

„Nu fi idiot!“

„Încerc din răsputeri.“

„Părerea mea este să te dai la fund.“

Trânti receptorul şi dispăru din imagine.

— Jouvet, ocupă-te dumneata de problema asta, spuse Daladin.

Directorul TEX-ului îşi aprinse o havană. Râse încetişor:

— Cu asta vă închipuiţi probabil că m-aţi dat gata. Ce copilărie! Peste câteva ore o să-ţi cam piară zâmbetul, domnule colonel!

— Iar mă ameninţi cu Girardin? De fapt, sunt obişnuit. În fiecare dimineaţă mă trage de urechi. Pretinde că asta-i aduce noroc…

— Te-am avertizat. În sfârşit, mi-e profund dezagreabil, dar îmi dau seama că toată povestea se poate interpreta greşit. Îşi lăsă ochii în jos: Nevastă-mea… E o femeie frumoasă, tânără. Prea tânără pentru mine. Nu mi-am făcut niciodată iluzii dar credeam… În fine, pentru că am cules-o de pe stradă, mi-am imaginat că am dreptul la recunoştinţa ei.

— Ce eroare! decretă Minerva. Se sprijinise de acvariu urmărind evoluţia peştilor. Ce spuneaţi? N-a fost recunoscătoare… şi?

— Am angajat un detectiv particular care m-a informat că trăieşte cu un oarecare Laurent, întâlnirile consumându-se într-o vilă din *Sacré-Coeur*.

— Ca să vezi!

Directorul clătină trist capul.

— N-am vrut să cred şi am recurs la instalaţia asta.

— Destul de costisitoare, observă colonelul. Se ridică. Domnule, vă asigur de întreaga mea compasiune. Aş fi în stare să vă ascult vreo 12 ore, povestiţi fermecător, dar amicul nostru comun Girardin se cam strâmbă când întârzii. Vreau să văd registrele întreprinderii.

Directorul îi întinse cheile:

— Sunt în seif.

Daladin deschise casa de bani – un tip destul de comun. Frunzări printre hârtii câteva minute apoi renunţă.

— V-am spus? Bătrânul îşi recăpătase siguranţa: Vă pierdeţi inutil vremea. Suntem o firmă serioasă.

— Trebuie să mai fie ceva, şopti colonelul.

— Aici! exclamă Minerva, încercând să dea la o parte o statuie de bronz lipită de acvariu.

— Doamna are idei năstruşnice, observă directorul.

Daladin se apropie. Minervei îi străluceau ochii.

— Acvariul ăsta nu-mi place. Peştii se văd doar dacă-i priveşti de sus în jos.

— Cum naiba?! I-am văzut de la cealaltă extremitate a încăperii.

Directorul îşi căută o poziţie mai comodă în fotoliul din spatele biroului:

— Doamna are halucinaţii!

Minerva îşi lăsă colţurile gurii în jos.

— Posibil, dar vreau să mă conving personal. Îl trase de mânecă pe Daladin. Fii atent! Nisipul, pietrişul, vegetaţia şi în general toată poezia asta are o înălţime de 25 de cm. Dacă te uiţi însă de sus bagi de seamă că grosimea e falsă. Peştii coboară în realitate mult mai jos.

— Nu înţeleg!

— Ei asta-i! Avu un gest de nerăbdare apoi îşi aminti că nu vorbeşte cu Dobrescu: Hai să-l urmărim de sus pe cel cu coada în evantai.

— De acord.

— Aşa! Acum aşează-te pe scaun şi priveşte-l din flanc.

— Nu mai văd nimic.

— Firesc, interveni directorul. Vegetaţia e bogată.

— Aş! exclamă Minerva. Măcar o picătură de roşu tot se zărea la un moment dat. Nu-l vezi pentru că peştele înoată acum chiar pe fundul acvariului.

Daladin clipi des:

— Şi ce-i cu asta?

— Există, bănuiesc, un soi de cutie metalică – cam 20 de cm pe 15 – introdusă de-a lungul peretelui de sticlă, pe care o camuflează decorul subacvatic. Ajută-mă să dau statuia la o parte.

În colţul acvariului, o placă mică de metal cu două broaşte confirmă presupunerea Minervei. Se întoarse triumfătoare spre directorul TEX-ului:

— Ei?!

Omul zâmbi dispreţuitor:

— Păstrăm acolo fondurile speciale.

— Cheia! ceru scurt Daladin.

— Poftim. Din păcate, nu vă poate fi de folos.

Minerva îl privi atentă.

— De ce?

— După cum observaţi desigur, există două broaşte. Rânji. N-am acces decât la una.

— Şi la cealaltă?

— Asociatul meu. Poimâine se întoarce de la Bruxelles. Micul seif a fost astfel conceput încât să nu poată fi deschis decât în prezenţa ambilor.

— Aveţi încredere unul în altul nu glumă! *Hein*!? Tipi onorabili…

— În afaceri nu poţi miza decât pe tine însuţi, afirmă sentenţios bătrânul.

— Natural. Încercaţi totuşi, poate se deschide.

— Mă rog!

Directorul se apropie liniştit de acvariu şi introduse cheia pe rând în ambele orificii fără nici un rezultat.

— Sunteţi mulţumiţi?

— Nu! interveni Minerva. De ce lucraţi cu mâna stângă? E nefiresc.

— Asta-i bună!

— De ce cu stânga? De ce cu stânga? repetă încet Minerva privind intens mâinile bătrânului. Încercaţi şi cu dreapta!

Daladin surâse:

— Nu puteţi refuza o doamnă.

Directorul ridică din umeri. Întinse mâna spre seif, cu o mişcare ciudată parcă înţepenită.

— Acum ştiu! exclamă Minerva. Încă un truc. A întors piatra inelului spre palmă. De la început mi s-a părut ciudată. Un magnet, nu? Cele două broaşte sunt prea apropiate. Exact distanţa dintre index şi degetul cel mic. Introducând cheia în prima broască, magnetul acţionează asupra unor lamele extrem de sensibile din cea de a doua broască. Ambele mecanisme se declanşează simultan. Pariez pe ce vreţi că nu mă înşel.

Colonelul se întoarse:

— Ce părere aveţi, domnule director?

Caseta era lungă, despărţită în compartimente corespunzătoare diverselor ţări indicate pe cartonaşe verzi.

Minerva întinse mâna. Îi tremura uşor. Luă tubul mic, câteva microfilme şi cele două mânere de valiză:

— Astea mă interesează pe mine, colonele!

* * *

— Lorena e un local celebru în Paris. Aici şi-a scris Balzac faimoasele *Illusions perdues*.

Era opt seara, ora cinei, oră sacră pentru toţi francezii. Minerva se miră încă o dată, raportând porţiile imense de mâncare la siluetele înfometate. Raport invers proporţional…

Un chelner – al patrulea – întinse colonelului Daladin pe fundul paharului o mostră de vin dintr-o sticlă abia desfăcută. Colonelul îl gustă cu aerul acela de mare competenţă pe care bărbaţii sunt incapabili să-l ascundă şi înclină uşor capul.

— Cum vine asta? întrebă Minerva. Nu e prea politicos…

— La noi, zâmbi Daladin, vinul îl încearcă cel despre care se presupune că este mai bun cunoscător. În consecinţă, se oferă întâi bărbatului, apoi femeii, celui mai vârstnic, apoi tânărului. Ce-ai ales?

— Zacuscă à la Zingara.

„În fond, reflectă, e stupid să mă întorc cu ceaiul de mentă la Bucureşti.“

Daladin îşi aprinse o ţigară. Avea o privire fixă care nu părăsea nici o clipă chipul Minervei.

„Se uită la mine ca la televizor.“

— Apoi? întrebă colonelul.

Minerva trase adânc aer în piept.

— Am rămas cu gura căscată când desfăcând mânerul valizei, domnul Laurent a recuperat satisfăcut un etu cu fotograme. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Eu cu mâna mea le scosesem la Bucureşti!

— Interesant! Cum ţi-ai explicat întâmplarea?

— În nici un fel. Eram perplexă. Atât de perplexă încât, neatentă, am călcat pe o cutie de chibrituri goală… Aşa au pus mâna pe mine. Nu mă puteam sustrage unui gând. Laurent, *Îngeraşul* şi Robert nu corespundeau, ca să zic aşa „misiunii“ lor. Nu se înscriau pe coordonatele afacerii. Nişte brute grosolane, lipsite de inteligenţă. Desigur nu mă aşteptam la conversaţii academice, – apropo, tot 40 de scaune aveţi? – dar găinarii ăştia mă dezgustau. Trăiam vag sentimentul unei mascarade. Nu uita că tot timpul aveam în faţa ochilor ca termen de comparaţie omul meu din România. Situaţiile, metodele de lucru, acoperirea nu rimau. Acolo un as, la Paris – sfidând toată poliţia voastră – nişte hoţi de buzunare bine îmbrăcaţi. Natural, erau simple presupuneri. În timpul discuţiei amicale cu *monsieur* Laurent, mă izbise un element decorativ.

— Adică?

Colonelul părea foarte amuzat.

— Încăperea fusese ornată cândva cu panouri aurite. În partea superioară, foarte aproape de tavan, corespunzând antablamentului, artistul etalase câteva basoreliefuri. Bărbaţi şi femei despuiate, încadrând simetric fereastra ori uşa. Îşi întind mâinile şi îşi oferă câte ceva. M-a izbit un detaliu: trâmbiţa din mâna unui bărbat.

— Amănuntul în sine n-are nimic straniu, observă Daladin. Motivul revine des în vechile decoraţiuni.

— De acord. Dar mişcarea era falsă. Poziţia, plecarea braţului, sugerau altceva. Mai limpede, obiectul nu corespundea mişcării. Nu ţine! Oferă să zicem o floare. Trompeta însă părea lipită. Repet, nu ca adaos neîndemânatic, ci ca o măsluire a intenţiei iniţiale. Individul din ghips îşi propune să fie galant şi drăgăstos, oferind mimoze sau orhidee, şi când colo se trezeşte cu o trompetă înfiptă în gură. Cred că mă înţelegi.

— Ce-ai dedus din asta?

— Atunci nimic. Dar povestea mi-a rămas în minte. În sfârşit, urmez filiera până la capăt şi prin intermediul lui Pedro, barmanul de la *Bufniţa de aur*, ajung în bârlogul lui Laurent din *Montreuil*. Mă uit prin casa de bani şi de astă dată încep să înţeleg câte ceva. Filmele pe care le găsesc sunt aiureli fără valoare. Mă aflu deci în faţa unui joc dublu. Laurent e un om de paie, un fals rezident. Adevăraţii conducători ai TEX-ului se folosesc de acest paravan pentru a putea acţiona nestingheriţi în spatele lui. Laurent e şi el supravegheat. Nu pentru că s-ar îndoi de buna lui credinţă, ci pentru că urmărindu-l, pot repera pe cei ce – ca mine, de exemplu – au prins un fir şi vor să meargă până la capăt. Deci eu, poliţia franceză ori altcineva, atenţi să nu ne scape Laurent sau oamenii săi, suntem la rândul nostru urmăriţi, luaţi în obiectiv şi eventual imobilizaţi de către pionii autentici ai TEX-ului. Aşadar, autorii atentatului din faţa hotelului Paradis care încearcă să mă suprime nu sunt Laurent, *Îngeraşul* sau Robert. Socoteala realilor conducători TEX este exactă. În ultima analiză, cade o reţea fantomă. Amuzant e că Laurent habar n-are de chestia asta şi e gata să jure că face parte din clanul conducător al „Mafiei TEX-ane“. În acelaşi timp, am înţeles şi un incident aparent fără importanţă dar care explica metoda de lucru: când am sosit la hotel *Paradis*, mi-am instruit protejatul – inginerul Georgescu – să anunţe cu glas tare că va lipsi

circa două ore. Am fost extrem de surprinsă: Robert, tipul care-i luase urma de la aeroport, nu s-a grăbit să urce în camera inginerului. A făcut-o abia după jumătate de oră.

— E clar, observă Daladin. Astea erau instrucţiunile. I se oferea astfel timp realului om al TEX-ului să schimbe mânerele, lăsând pentru Robert fotograme fanteziste. Înseamnă că marea surpriză a mânerului gol au avut-o cei din culise.

— Exact! În sfârşit, mai rămăsese problema recuperării materialului doctorului Lucaci. Mi-am amintit de trâmbiţă. Plecând de la premisa că Laurent e supravegheat de şefii săi, am făcut o asociaţie de idei: probabil, în sediul bandei din *Sacré-Coeur*, microfoanele şi alte şmecherii colcăie ca ploşniţele. Mi-am imaginat că trâmbiţa, prin poziţia avantajoasă aproape de tavan, ar fi putut ascunde o cameră minusculă de televiziune… Îţi spun sincer, aveam emoţii. Dacă lucrurile stăteau altfel? Mi-am luat rămas bun de la dumneata, predându-ţi-l pe Laurent şi m-am dus la sediu împreună cu inginerul Georgescu. Cheile le aveam de la amicul meu cu sprâncene groase. Făcu o pauză: Nu m-am înşelat. Trâmbiţa era măsluită. Am defectat aparatul. Scontam pe ideea că autenticii TEX-ani, impacientaţi de orbirea subită a camerei, nu vor întârzia să-şi trimită un om pentru a vedea ce se întâmplă. În ultimă analiză, să repare jucărioara. După aceea a fost simplu. L-am urmărit pe individ care m-a adus la sursa mamă: întreprinderea TEX. Apoi te-am avertizat… Făcu o pauză, completând modest: Trebuie să-ţi mulţumesc pentru concurs. Totuşi, datorită vouă, mi-am recuperat materialul.

— Asta se cheamă umor românesc? se interesă calm Daladin. Ne-ai făcut un mare serviciu. Am avut ceva de furcă cu TEX-ul.

— În fond cine se ascunde în spatele lui? întrebă Minerva.

— Un trust fără precedent, finanţat de câţiva bancheri de diferite naţionalităţi cu scopul de a monopoliza orice invenţie indiferent de domeniu. Dotat cu o puternică şcoală

de spionaj, trustul foloseşte, pentru a-şi atinge ţelul, toate mijloacele: răpire, şantaj, crimă. Sucursala din Paris se ocupa de medicamente. Avea misiunea să procure clandestin şi, evident, înainte de brevetare, tot ce apărea nou în materie. Au acţionat în Anglia – dacă-ţi aminteşti scandalul cu antibioticul doctorului Woods – în Belgia, în RFG. În câţiva ani obţinuseră un monopol absolut iar întreprinderea luase proporţii îngrijorătoare. O societate fantomă dispunând de o armată de agenţi proprii ori recrutaţi ad-hoc în locurile unde acţionau şi despre care nu ştiam mai nimic. Cel mai grav era traficul de stupefiante în care se reprofilaseră băieţii… Zâmbi: Se pare că dumneata ai fost mai norocoasă: când ambasada română ne-a anunţat sosirea şi mai cu seamă misiunea dumitale, mărturisesc că am fost cam sceptici. Ştiam pe cine ai de înfruntat. În virtutea unei decizii superioare, ţi-am supravegheat fiecare pas, urmând să intervenim doar dacă ai fi avut absolută nevoie sau dacă ne-ai fi cerut-o. Se vehicula temerea ca banda să nu se sperie adulmecând prea mulţi *flics*. Sunt situaţii din acestea când un om reuşeşte mai bine singur decât în echipă. Ce s-a întâmplat? Nu-ţi place zingaraua?

— Ba da…

În fond era cam decepţionată. Peşte cu zarzavat…

Ciocnină. Un vin de *Mosella*, alb, uşor, spumos.

— Când ţi-ai dat seama că nu sunt şoferul Mercantier?

Minerva zâmbi:

— Destul de curând. De bănuit, am bănuit ceva chiar la prima noastră întâlnire. Faptul că-l cunoşteai pe *Îngeraşul*, că ai ţinut să mă avertizezi – insistând – ce soi de individ e, mi-a dat de gândit. Pe oameni din ăştia nu-i ştiu prea mulţi. Voiai să mă pui în gardă. M-am convins însă, cu ocazia vizitei pe care ţi-am făcut-o acasă.

— Cum?

— Din câteva amănunte. De pildă, n-am apucat să sun bine şi ai apărut în spatele meu. Ţii minte, m-ai bătut pe umăr…

— Putea fi o simplă coincidenţă.

— Adică te întorseseşi chiar atunci? Dar de ce ai urcat ca o pisică? Paşii aceia neauziţi trădau poliţistul. Deformaţie profesională… Apoi locuinţa conspirativă! Se vedea că nu eşti la dumneata. Ai bâjbâit după medicamente, căutând în trei locuri. Şi, mare greşeală de regie, scuză-mă…

— Te rog, râse amuzat colonelul.

— M-a izbit lipsa papucilor. Nu neapărat în carouri sau cu pompon de blană, dar ceva ar fi trebuit să existe. În antreu, baie ori bucătărie, oriunde, dar la îndemână. Coincidenţa a fost asociaţia dintre dumneata – un poliţist circulând sub firma şoferului Mercantier – şi colonelul Yves Daladin. Citisem astă iarnă, în *Adam* mi se pare, despre accidentul cunoscutului colonel în timpul unei curse de bob. Medicii preconizau ghipsul pentru cel puţin câteva luni…

— Bine, dar nu se mai observă nimic. Nu şchiopătez!

— Riguros exact. Un detaliu al încălţămintei însă te trădează. Flecul de la pantoful drept. Când stai într-o anumită poziţie, aşa cum s-a întâmplat atunci, în *Rue Duranti*, ţi se văd tălpile. Amănuntul m-a şocat. Îmi sugera o barză care a circulat tot timpul într-un singur picior. Un pantof uzat, celălalt aproape nou… M-am întrebat totuşi de ce nu ţi-ai cumpărat altă pereche…

— Sunt de principiul să nu arunc nimic atâta timp cât nu e strict necesar.

— E, evident, încuviinţă Minerva. Eşti francez…

Râseră amândoi.

— Ce zici, întrebă colonelul. Unde luăm cafeaua? Rămânem aici sau încercăm pe *Champs-Elysées*. Poate la *Lido*…

— Nu vreau să te ruinez. Îşi privi ceasul. Mâine pe vremea asta trebuie să fiu la Bucureşti…

— Bine, dar dosarul s-a închis…

— Pentru mine, nu. Agentul din România se află în libertate.

— Ştii cine e?

— Da. Ceea ce presupuneam mai demult s-a confirmat azi. Înainte de a expedia materialele doctorului Lucaci, le-am cercetat.

— Doar nu s-o fi iscălit omul dumitale.

— Într-un fel da.

— Cum? râse Daladin. Mă faci curios…

— Nu pot să-ţi spun. Aş exagera afirmând că o „anumită persoană“ care se ocupă cu biografia mea mi-e foarte simpatică. Totuşi nu-i pot rata „pontul“ final. N-ar fi prea sportiv, *hein*?!

Colonelul Daladin conveni că într-adevăr gestul nu era elegant.

Capitolul XVI

DIN NOU DOBRESCU RĂMÂNE CU GURA CĂSCATĂ

— Ghici, Dobrescule, ce ţi-am adus de la Paris?

Locotenentul îşi lăsă prudent ochii în jos. Spuse moale:

— Nu trebuia să vă deranjaţi…

Trecu în revistă mai multe variante care ar fi putut oferi o idee de ce va să zică „atenţie“ în capul Minervei. Darul trebuia să fie absurd, inutil, fantastic. Saxofon? Cursă de şoareci? Un cal?

— Ce faci, nu ghiceşti?

Dobrescu ar fi fost înclinat să mediteze un timp la slăbiciunea Minervei faţă de situaţiile penibile, dar amână pentru altă dată.

— În fine… nu-mi trece prin minte.

— Un tren electric! Asta ţi-am adus.

Îl privi „ce zici?!“ cu ochi scăpărând de satisfacţie sinceră. Locotenentul simţi cum gura pleacă să se caşte singură şi cu un efort substanţial se stăpâni în ultima clipă. Îngână aiurit:

— Un tren electric?!

— Îhî. Mi-am adus şi mie unul la fel. E colosal! Are gări, semafoare, viaduct. Tunelul face toţi banii… O să-ţi placă… Şi îşi frecă mâinile.

— Sunt sigur. Cum să vă spun… Nu trebuia…

— Ei lasă, nu te fandosi! Ştiu că abia aştepţi să-l vezi.

— Adevărat, îngână Dobrescu cu tonul omului care evoluează pe un teren alunecos.

— Diseară, după…

— După ce?

— După ce o să isprăvim cu afacerea asta.

— Care afacere?

— Ai căpiat, băiete!? Vezi cum mă obligi să fiu brutală? Şi nu stă în obiceiul meu! Îşi strânse buzele nemulţumită: Afacerea doctor Lucaci.

— Aţi limpezit-o?

— Ţi-ar fi plăcut să-mi bat capul un cincinal? Fă rost de două locuri la concertul extraordinar al filarmonicii *Carpaţi*. Peste o săptămână pleacă în turneu la Paris… Vezi să iei bilete ca lumea!

— Când e concertul?

— Astă-seară la opt.

* * *

Când o văzu pe Minerva în taior negru maxi, Dobrescu simţi literalmente că i se taie răsuflarea. Stupefacţia îl făcu să se clatine. Măsurându-l din cap până-n picioare, de la costumul bleumarin cu dungi fine, la cravata şi batista de un roşu stins, în motive florale, ea îl apostrofă scurt:

— Ce te-ai gătit ca un ginerică?!

Se aşezară în fotoliile adânci de pluş roşu. Sala era plină. Efluvii de parfum, coafuri îmbâcsite de fixativ, rumoare, omoplaţi goi, mătăsuri lucioase cu foşnet cald, hohote de râs discrete, podoabe aruncând semnale albăstrii, electrice.

— Nouăzeci la sută, comentă Minerva, sunt veniţi de poezie. Nu-ţi deosebesc trompeta de un corn englezesc. Partidă elegantă de plictiseală… Să nu te prind că-ţi dau lacrimile la *pizzicato* că te omor!

Dobrescu o privi şăgalnic:

— Nu credeţi că asta e consolarea tuturor necunoscătorilor?

— Ai nimerit alături, băieţaş. Pe când eram studentă, am luat lecţii de oboi. Vecinii mei vărsau lacrimi de fericire cam două ceasuri în fiecare zi. Nu pretind că m-am ales cu mare lucru, dar cel puţin am reţinut adresa Filarmonicii.

Ropote de aplauze întâmpinară apariţia orchestrei, apoi a dirijorului, îndelung ovaţionat. Un bărbat rotund, lipsit de importanţă, într-un frac cu mânecile prea scurte.

— Vezi cum te pot înşela aparenţele? suflă Minerva la urechea locotenentului. Ai zice că ăsta e marele artist care aşa şi pe dincolo, azi aici, mâine la *Metropolitan*? Chiar şi tu arăţi mai bine, adăugă sinceră, fără umbră de ironie. Când îi aud pe unii trăncănind despre expresii spiritualizate…

— St! făcu scandalizat cineva din spate. Unde vă treziţi, la şedinţă?!

Minerva, deşi admonestată, zâmbi. Îi plăcuse chestia cu şedinţa. Şopti:

— Să fii atent! Persoana pe care o căutăm e aici.

Se aşeză apoi mai bine în scaun cu un aer profund concentrat.

Răsunară primele acorduri ale concertului pentru pian şi orchestră de Ceaikovski. Locotenentul, electrizat de muzica amplă, maiestuoasă, cu linie melodică certă, uşor reperabilă, îşi simţi sângele alergându-i mai repede prin vine. Fu inundat de un sentiment acut de fericire. Totul era frumos, Minerva se întorsese bine dispusă, trenuleţul electric – gentileţe adorabilă…

Îşi aminti brusc, o dată cu partea a doua a concertului – pentru Dobrescu profan mai greu digerabil – de avertismentul Minervei: „Persoana e aici.“

Se întoarse discret. Nu zări nicăieri capul buclat al pictorului, profilul ferm al lui Radian, trăsăturile gelatinoase ale farmacistului.

— Ce te tot foieşti atâta? îl înghionti Minerva. Cască ochii la orchestră. Oftă: Păcat că nu-i şi Fărâmiţă Lambru…

Locotenentul tuşi uşor. Grăsunul, dezlănţuit, învârtea bagheta deasupra capului ca pe o măciucă şi Dobrescu reflectă că în alte împrejurări n-ar găsi doi inşi dispuşi să parieze un singur pol pentru „sănătatea“ individului. Eforturile i se păreau cu atât mai nostime cu cât instrumentiştii, ignorându-l nu-şi deslipeau ochii de pe partitură. Dar, evident, acestea erau amănunte pe care nu le-ar fi declarat în public…

În ce revistă citise despre supermagazinul acela new-yorkez unde o dată cu tablourile vândute, direcţia îţi împrumuta şi un profesor de arte? Omul te învăţa fraze şablon de cel mai mare efect: „Ador albul lui Matisse“ sau „Ceea ce mă impresionează mai mult după breakfast este tuşa lui Constable. Atâta prospeţime…“

— Îţi place? se interesă Minerva. După mine, cel mai mult munceşte ăl cu ciocănelele…

Îşi păstra aerul serios. Era genul de observaţii la care Dobrescu greu rezista să nu izbucnească în râs, tocmai pentru că nu trebuia să râdă, iar Minerva cunoştea foarte bine amănuntul.

Locotenentul se amuză în surdină. Se uita la pianistă. O şatenă cu profil fin, îmbrăcată în alb. Mâinile delicate, suple, abia atingeau claviatura.

„Ce s-ar putea discuta în intimitate cu o astfel de femeie…“

Studie apoi mişcarea sincronizată a arcuşurilor, gustă plastic broderiile harpistei. Parcă ar lucra la gherghef…

Târziu, îşi dădu seama că renunţase la reperarea omului din umbră. Simţi o strângere de inimă.

„Cine o fi?!“

* * *

Părăsiră sala cu vreo zece minute înainte de terminarea concertului, stârnind indignarea spectatorilor:

— Ţţţţţ!

— Lasă-i să ţâţâie, spuse Minerva îndată ce ieşiră. Ăştia n-au treabă... Ei, te-ai prins?

— Nu, mărturisi Dobrescu, lăsându-şi fruntea în pământ.

— Aş fi încercat cea mai mare surpriză din viaţa mea, dacă s-ar fi întâmplat contrariul.

— Unde mergem?

Ocoliră clădirea Filarmonicii, ajungând într-o străduţă dosnică, puţin frecventată.

— Ce naiba facem aici? întrebă locotenentul privind firma discretă: *Intrarea artiştilor*. Aşteptăm să ne dea autografe?

Minerva se proţăpi în faţa lui:

— Dobrescu Vasile, comportă-te cuviincios! Îmi datorezi respect ca sex, vârstă şi grad! Ştiam că nu-i pedagogic să-ţi aduc cadouri! Adăugă brusc calmă, pe tonul obişnuit: Acuma să fii atent şi te conjur, nu căsca gura!

Traversară strada. Pianista şatenă, în rochie uşoară verde, cu braţele încărcate de flori, zâmbea de circumstanţă unor admiratori. Îşi luă rămas bun graţios şi se îndepărtă. Minerva şi locotenentul o ajunseră din urmă. Flancată, femeia întoarse surprinsă capul şi se opri locului. Păstra încă surâsul scenic.

— Ai recunoscut-o, dragul meu, nu-i aşa? întrebă Minerva pe tonul unei constatări mondene emisă undeva, în foaierul unui teatru. *Vechea noastră cunoştinţă, domnişoara Elena Dimitriu...*

* * *

Fata o privea ţintă. Afişa o curiozitate amuzată, puţin contrariată şi, exceptând ţinuta dezinvoltă, foarte sigură, era aceeaşi Elenă Dimitriu care-şi plimba filosofia morbidă la mănăstirea Domniţei. Aceeaşi sobrietate, aceleaşi gesturi reţinute, acelaşi zâmbet abia schiţat, luminându-i scurt obrazul.

— S-o luăm cum scrie la carte, propuse Minerva într-o dispoziţie excelentă. Nume, vârstă, naţionalitate, stare civilă, etc.

Colonelul Ionaş îşi zise că aşa cum sta, în spatele biroului, siluetă de cărbune în linii aspre profilată pe draperia galbenă, avea ceva din austeritatea călugărilor iezuiţi… Se uită la Dobrescu. Locotenentul încă nu-şi revenise.

Fata zâmbea.

— V-ar conveni să mă numesc Elena Dimitriu?

— Nu, darling! Nora Roman. Pianista Nora Roman. Vârsta?

— 27.

— 34, dar n-are importanţă. Se întoarse spre Dobrescu: La femei, adaugi din oficiu între 5 şi 7 ani. Nu exagerezi niciodată îndeajuns. Naţionalitatea!

— Română.

— Cu domiciliul stabilit în străinătate până la vârsta de 20 de ani. Ocupaţia!

Nora Roman îşi încruntă vag sprâncenele. Minerva gândi că face parte din femeile care-şi raţionealizează mimica feţii. De aici chipul neted, amăgitoarea tinereţe feciorelnică, ajutată evident de o anume virginitate a trăsăturilor şi o îngrijire constantă a tenului.

— Nu înţeleg ce sens are mascarada asta. Mă numesc Nora Roman şi sunt pianistă!

— În subsidiar, o corectă Minerva. Ca, hai să-i zicem, *violon d'Ingres*, şi o firmă în spatele căreia se desfăşoară cealaltă activitate. Spioană excelent cotată printre şefii întreprinderii TEX. Să-ţi explic ce-i aia TEX, fetiţo?

— Aveţi un remarcabil simţ al umorului, aprecie pianista. Vă asigur că l-am gustat şi la mănăstire…

Minerva îşi arătă dinţii albi prea mari într-un zâmbet despre care Dobrescu ştia că se vrea fermecător.

— Ai pretenţia că mi-ai mirosit adevărata identitate încă de la mănăstire?!

Femeia îşi clătină capul. Se juca cu medalionul de la gât plimbându-l în dreptul gurii pe toată lungimea lanţului.

— Aş minţi dacă aş afirma că am avut cea mai vagă bănuială.

Minerva îşi astâmpără un licăr scurt de triumf. O măsură lung. Colonelul cunoştea privirea aceea neagră, pierdută printre genele rigide, fals contemplativă, fals inertă.

— Eşti o femeie frumoasă, începu ea cu voce stinsă. Frumoasă, inteligentă, talentată… De ce ţi-a trebuit tot balamucul ăsta?

— Ce importanţă poate să aibă pentru dumneavoastră?

Păru dintr-o dată obosită, îmbătrânită, ca şi cum i-ar fi căzut o mască.

— Încerc să te înţeleg.

Nora Roman se răsuci în fotoliu. Avea o gambă perfectă, superb evidenţiată de escarpenul decoltat din antilopă cu toc gros de cristal.

— Vă propun un schimb, făcu pianista. Enigma Nora Roman contra misterul descoperirii Norei Roman. Nu-mi ascund curiozitatea. Faţă de măsurile de precauţie luate – probabil ştiţi că nici unul din complici nu mă cunoaşte – performanţa dumneavoastră mi se pare fantastică. De o oră sunt incapabilă să mă gândesc la altceva. Nu ştiu să fi comis vreo eroare. Ce anume v-a pus totuşi pe urmele mele?

— Am să-ţi spun. Nu pentru că mă tentează propunerea dumitale. Ceea ce ştiu în momentul de faţă e de ajuns pentru ca dosarul să ajungă mâine pe masa procurorului. Cât despre „enigma Nora Roman“, în materie de spionaj există trei variante. 1) Fanatism – ceea ce nu e cazul – *Loin de là*, cum ai spune dumneata. E ridicul să-mi vorbeşti despre convingere, când procedezi ca un borfaş pentru a pune mâna pe formula unui nou medicament. Un anestezic pe care domnii de la TEX intenţionau să-l folosească ca halucinogen speculându-i proprietăţile destructive. 2) Banii. Hm, cine ştie, poate ai obsesii de acumulare. Am mai cunoscut un caz… Câştigi cât vrei – concerte în ţară şi în

străinătate, televiziune, radio… Greu digerabil. Cred mai degrabă într-o energie greşit canalizată. Legat poate şi de boala dumitale. Căci debilitatea pulmonară e singura trăsătură autentică din falsa Elena Dimitriu. Se pare că ftizicii sau doar candidaţii la ftizie duc o viaţă extrem de intensă. Încearcă să stoarcă de la fiecare minut de existenţă tot ceea ce poate oferi. E o reacţie de sfidare spasmodică, adresată spectrului morţii care veghează în subconştientul bolnavului. Dumneata nu te-ai prostituat, n-ai devenit alcoolică, nici toxicomană. Ai ales alte senzaţii: aventura, jocul cu moartea, alta decât cea care găureşte plămânii, căci printr-o logică perversă moartea brutală, violentă, moartea datorată unui glonţ căpătat în faţa plutonului de execuţie ori aiurea pare mai dulce, mai acceptabilă. În sfârşit, pe-aici.

Norei Roman îi luciră ochii:

— Puteţi şti dumneavoastră ce înseamnă sentimentul pe care ţi-l dă riscul?

— Imaginează-ţi că am idee, o întrerupse Minerva. Nu croşetez mănuşi pentru orfani într-un azil de bătrâni.

Nora Roman respiră adânc. După câteva clipe, reveni la vechea expresie. Placidă, rezervată.

— Să recapitulăm! Materialul l-ai obţinut încă de la Bucureşti. Şi totuşi, îl urmezi pe Lucaci la mănăstire. Nu poate fi decât o singură explicaţie. Domnii de la Paris ţi-au atras atenţia că formulele sunt incomplete. Perfect! Prin intermediul lui Firu, ţi se precizează apoi că ceea ce lipseşte este cifrul lucrării. Subtilizezi agenda şi surprinsă asupra faptului îl lichidezi pe savant. Deşi ştii că în mod firesc urmează ancheta crimei, continui să rămâi la mănăstire. Îţi dai seama că nu mi-a fost prea greu să înţeleg de ce: o spioană dată la fund, brună sau blondă, aşa ori pe dincolo, e căutată. Securitatea intră în alertă, frontierele sunt avertizate. Iar peste două săptămâni, Nora urmează să treacă graniţa cu prilejul unui turneu. Există riscul să fie reţinută. În schimb, o femeie ucisă îţi sugerează instinctiv

cuvântul „victimă“. Deci spionul alias-asasin e căutat aiurea. În speţă, la mănăstire printre oamenii arhondaricului: Radian, Popescu, pictorul, Dabu. Şi aici – se uită spre Dobrescu – e cazul să fac anumite precizări: mediul ţi-a favorizat acţiunile. Fiecare din ei, e un mic suspect: Radian face exerciţii supraomeneşti ca să-şi învingă boala. Se ascunde pentru că e un orgolios, nu suportă compătimirea. Iar eu îl văd în picioare. Ce concluzie se poate trage? În plus, găsesc în odaia *Elenei Dimitriu* asasinate, un indiciu care atestă clar că arhitectul a trecut pe acolo. Un clonţ mic de metal, de la şireturile lui Radian. Are pantofi italieneşti de antilopă gri-bleu care sar în ochi. Sar în ochi şi şireturile cu metal nichelat la vârfuri. Nimeni nu posedă o astfel de încălţăminte. Iată-l pe Radian mai mult decât suspect. Popescu te ajută fără să vrea. Face parte din nefericita specie a impostorilor. Pentru a-şi da importanţă afirmă snob că e farmacist, calitate sub care cerem relaţii de la Fabrica de medicamente. Oamenii ne răspund că habar n-au de existenţa vreunui farmacist cu numele ăsta. Şi pe bună dreptate. Popescu lucrează ca magazioner. Corelaţia e dificilă din cauza numelui frecvent. Nimeni nu se gândeşte că mustăciosul de la mănăstire este magazionerul despre care cerem relaţii. Peste toate alea, băiatul mai e şi hemofil. Îi curge sânge din nas. De teamă că nişte picături căzute pe pulover ar putea fi răstălmăcite, le arde cu ţigara… Dabu, – găinar – hoţ de buzunare, e căutat de miliţie, şi se ascunde naufragiind în postura de infirmier al arhitectului. Nici la mănăstire nu-şi vede de treabă. Încearcă mici furtişaguri, îmi cotrobăieşte prin odaie, şterpeleşte ceasul profesorului, se agită. De ajuns ca să fie luat în obiectiv. Pe Zamfirescu îl închide în odaie pseudo-farmacistul. O glumă proastă dar care ne pune pe gânduri. Orice ne pune pe gânduri în astfel de împrejurări. Când îl omori pe Lucaci, încalţi bocancii mei. O concluzie se va impune… În general, te dai peste cap pentru a încurca ancheta, pentru a ne crea suspiciuni în legătură cu toţi musafirii mănăstirii. Şi atunci, pui la cale

trucul cu moartea aparentă. Pentru ca să nu existe dubii, pentru ca ceea ce avea să urmeze să fie cât mai convingător, verosimil, „indiscutabil“, ai simulat tentativa. Cuţitul înfipt în lambriu trebuia să certifice anumite intenţii criminale vizavi de dumneata, venite din afară. O tentativă nereuşită nu exclude intenţia. Cu atât mai „indiscutabilă“, excluzând aprioric ideea de sinucidere, avea să fie moartea cauzată de o andrea înfiptă în inimă. Fireşte, în extremitatea stângă a pieptului.

Făcu o pauză. Femeia zâmbea nedisimulându-şi consternarea şi pe undeva o admiraţie sinceră.

— În stânga, reluă Minerva, căci inima – datorită unei anomalii congenitale – o ai în dreapta. Greşesc?

— Nu.

Ionaş îi aruncă o privire locotenentului. Dobrescu urmărea demonstraţia Minervei cu sufletul la gură.

— Nici un risc deci, pentru un om cu rutină în astfel de exerciţii. Ce mă deranjează azi, este că n-am sesizat chiar atunci nuanţele. Trebuia să-mi atragă atenţia simulacrul cu atât mai mult cu cât nu este un an de când urmăream la televizor o emisiune de demonstraţii yoga. Protagonistul – un francez dacă nu mă înşel – îşi traversa gâtul cu o andrea de la un capăt la celălalt. Dumneata, având inima în dreapta, şi calculându-ţi atent unghiul ca să nu perforezi plămânul, nu periclitai nici un organ vital. După aceea, a fost simplu. Căzând prin acelaşi procedeu yoga în stare cataleptică, ai fost transportată la morgă. Râse: Se putea oare îndoi cineva de adevărul morţii dumitale? Aici intră în scenă… Se simţi tentată să se întoarcă spre locotenent şi să-l apostrofeze: „Încă n-ai ghicit cine, Dobrescule?“ Dar astea erau chestiuni care îi priveau doar pe ei doi… Intră deci în scenă complicea dumitale maica Zenobia. Ţi-e soră uterină, nu?

— Da. A avut totdeauna o slăbiciune pentru mine.

— Desăvârşită actriţă! Nici o asemănare la prima vedere. Şi totuşi există un amănunt care şochează o privire atentă.

Aceeaşi uşoară asimetrie a nărilor. Dreapta mai sus, stânga mai jos. Am întâlnit mulţi fraţi care nu seamănă. Rămâne totuşi ceva, un aer de familie. Mai greu de desluşit la femei din cauza machiajului şi părului. Am dedus că sunteţi surori uterine şi datorită unui element de natură mai mult psihologică. În general, sunt relativ legaţi doar copiii cu mamă comună. Fraţii vitregi din acelaşi tată se comportă în viaţă ca nişte străini. Puteam să greşesc, desigur, dar se pare că intuiţia nu m-a înşelat. Deci maica Zenobia te ajută. Pune din timp ochii pe o tânără, stabilită de curând în Râmnicu-Vâlcea, adevărata Elena Dimitriu, care aduce vag cu dumneata. Douăzeci şi opt de ani, înaltă, firavă, blondă, Fata trebuie asasinată cam la ora când dumneata îţi înfigi andreaua în piept. De asemenea e necesar ca sosirea la Morgă să fie relativ concomitentă, iar modalitatea de crimă identică. Maica Zenobia face oficiul lichidând-o pe adevărata Elena Dimitriu în timp ce aşteaptă, ca de obicei, pe şosea vreo ocazie care s-o ducă la Govora şi îi distruge actele. În felul acesta, fata devine un cadavru neidentificat. Autopsia nu are loc de îndată. Vă aflaţi amândouă întinse pe masă. Dumneata, să zicem, aveai numărul 12, dânsa – 20. În registru deci, în dreptul numărului 12, eşti trecută dumneata. La numărul 20 cadavrul neidentificat. Inversezi numerele şi dispari. Cine a dispărut? Evident, în conformitate cu datele din registru, a dispărut cadavrul neidentificat. Colaboratorul meu va afla câteva ore mai târziu că ţi s-a făcut autopsia… Confuzia e la îndemână. Amândouă tinere, blonde… Desigur, frapează volatilizarea unui cadavru. Dar până să faci legătura între două cazuri aparent distincte, până ce forurile competente vor descoperi care-i identitatea victimei de pe şosea „ce şi-a permis să dispară de la morgă“ se scurge un timp. Mi-am ridicat pălăria nu atât în faţa combinaţiei diabolice, cât a performanţei cataleptice. Să induci în eroare un medic legist, nu mai vorbesc de noi ceilalţi, din momentul

introducerii andrelei până ajungi la morgă, iar acolo să te trezeşti la ţanc şi oportun, mi s-a părut fantastic…

Nora Roman îşi dădu la o parte o şuviţă de păr.

— O chestiune de exerciţiu. Orice fachir indian consideră procedeul o jucărie. Acolo, pentru aşa ceva nu se mai plăteşte nici măcar un cent. E fumat! Fac yoga de la cinci ani. Tatăl meu, unul din foştii şefi legionari fugiţi în străinătate, mi-a decis de mult soarta. Copilăria şi adolescenţa mi-am petrecut-o în şcoli de spionaj. Exerciţii fizice, alternând cu altele de voinţă: judo, limbi străine, cunoştinţe tehnice, yoga, câteva profesii… Râse: Nu e dificil să intri în somn cataleptic. Dificil e să te trezeşti. Dar am reuşit cu o diferenţă de 12 minute faţă de ora propusă… Trase aer în piept: Veţi mai avea de furcă cu TEX. Sectorul „medicamente“ face parte dintr-un angrenaj uriaş care vizează sectoarele cele mai diverse: metalurgie, siderurgie, industrie de avioane, cercetări nucleare şi de orice fel, până şi agricultură.

Tăcu un timp, privind fără să vadă obiectele de pe birou:

— Acum nu mai contează… Aş vrea să ştiu totuşi în ce a constat greşeala…

— Ai comis mai multe greşeli. Infinitesimale, dar mai multe… Să depănăm cronologic.

Minerva avea tonul demonstraţiilor dezvoltate în faţa tablei negre. Totul era firesc, organizat. Matematicienii clasei nu conteneau să se mire cum cineva – şi la această rubrică intra şi Dobrescu – reuşeşte să nu-i înţeleagă explicaţiile.

— Cronologic deci… M-au izbit iniţial anumite neconcordanţe în personalitatea dumitale. Aceasta, în faza tatonărilor primare. Era limpede că minţi. Nu ştiam încă până unde, cât şi de ce. Prima întrebare pe care mi-am pus-o a fost de ce ascundeai că eşti muzicantă profesionistă. Modestie? Disimulare de dragul disimulării?

— Cum aţi sesizat?

— Cântărind unele detalii. Fiecare în parte nu însemna mare lucru, dar împreună desemnau o individualitate. De pildă, unghiile tăiate adânc în carne, la o femeie care e departe a a-şi ignora aspectul fizic. Câteva expresii specifice „un stacato“ pentru a desemna temperamentul lui Zamfirescu, ori acel „intermezzo“ când am intrat la dumneata în odaie pentru prima dată şi s-a auzit ţipătul cucuvelei. O anumită nervozitate a degetelor, în neîncetate arpegii atunci când nu te controlai. Nu tamburinarea nervoasă, frecventă la mulţi. Uneori schiţai chiar fragmente de frază muzicală. Asta automat, pe aşternut, atunci când de pildă eu cu pătura în cap îţi ascultam poveştile înfricoşătoare. Certitudinea mi-ai oferit-o printr-o mică neglijenţă. Ultima fotogramă din filmul cu formulele profesorului expediat din Bucureşti cuprindea o înştiinţare pentru TEX. Biletul fotografiat se afla pe un teanc de note muzicale. Cadrând prea larg, aparatul a înregistrat şi o frântură de frază muzicală. Era limpede! Numai că asta am observat-o la Paris, după recuperarea filmului. M-a intrigat şi vocabularul dumitale. Aveam tot timpul impresia că în ciuda unui accent impecabil românesc, traduci în permanenţă din altă limbă. Mai precis că gândeşti în franceză şi simultan traduci. Specificul „am sentimentul“ corespondent al lui *j’ai le sentiment* în loc de „am impresia“, „de acord – *d’accord* – când ţi-am propus să nu stingem lumina, substituindu-l pe „bine“, sau românescul „în regulă“ , *j’aime* – iubesc, în loc de „îmi place“, *bons offices* – bune oficii, *je pense* – gândesc şi nu firescul „cred“ iar exemplele sunt nenumărate. Şoca mai ales o anumită construcţie a frazei, o sintaxă specifică. Oftă: I-ai păcălit pe mulţi…

Dobrescu se roşi ca sfecla. Colonelul Ionaş reflectă că Minerva era incapabilă să uite că locotenentul nu mai poartă uniformă bleumarin cu număr matricol pe braţ…

— Ţi-au fost favorabile şi împrejurările. O călugăriţă somnambulă, umbră neagră care se plimba noaptea prin

mănăstire, o cucuvea aciuată oportun prin împrejurimi. Mai mult te-a pus în încurcătură Firu. Jucând descoperit, putea fi uşor reperat. Pierdeai un pion comod, care ştia totuşi câte ceva. De aceea ai riscat nebuneşte subtilizând schiţa pictorului şi filmul lui Popescu. Se ridică în picioare: Apropo, complimente de la şefi. E nostim, dar aveţi destine simetrice. În momentul de faţă limpezesc afaceri în *Quai des Orfèvres*.

Nora Roman zâmbi:

— Sunteţi un mare număr. Fără egal!

— Vezi, remarcă Minerva cu ochi strălucitori: Din nou ai tradus: *Un drôle de numéro…*

* * *

Pe la miezul nopţii Minerva încercă să încropească cina: supă în plic, măsline şi un carton cu 12 cataifuri, cumpărate la Nestor, câteva minute înainte de închidere.

Spiridon dădea târcoale mesei. Generoasă, Minerva îi puse trei prăjituri în farfurioara lui din porţelan de *Sèvres*.

„Adicătelea, de ce n-ar mânca civilizat şi câinele?!“ remarcase cândva spre stupefacţia locotenentului Dobrescu.

Desfăcu pe covor jocul adus de la Paris. Era o jucărie minunată, şi fiecare amănunt fusese redat cu minuţiozitate: acele coniferelor, cantoanele cu olane roşii, cărămizile tunelului.

Înghiţind cu deliciu câte o lingură de frişcă, Minerva conchise că cel mai mult şi mai mult îi plăceau semafoarele automate şi funcţionarii ţepeni în uniforme strălucitoare. La trecerea trenului, apăreau înghiontiţi parcă din spate, salutând. Cel burtos, cu mustaţă şi pipă, era şeful de gară. Privindu-i doar obrazul emailat, cu nas stacojiu de amator de absint, puteai să-i imaginezi biografia.

„Ai naibii, franţujii…“

Întinse mâna după telefon şi cu aparatul în poală formă numărul locotenentului:

— Te-ai culcat, Dobrescule?

— Nu. Mă uitam la trenuleţ…

— Şi tu?! Minerva se înveseli grozav: Şi eu… Ei, cum merge al tău?

— Colosal! Acum trece podul…

— Dar de semafoare ce zici?!

Ochii Minervei străluceau. Urmărea cu sufletul la gură trenul care trebuia să iasă din tunel.

— Viaductul e cel mai tare, opină locotenentul.

— Aşi! Tipul cu pipa! Scoate şi fum… Mă întreb care-i chestia. Probabil…

Trezit de zgomot, papagalul Keops începu să bombăne:

— *a plus b pătrat egal a pătrat minus 2 ab…*

— Nu prea e în progres băiatul, observă Dobrescu la celălalt capăt al firului.

— Dacă ţi-am băgat ţie în cap formula, până la urmă o deprinde şi el…

Luna chelă, gogonată ca o minciună, îşi vârâse capul pe fereastra Minervei. Trenuleţul traversa câmpii verzi, cu brazi din carton şi căsuţe de plexiglas cu olane roşii…

Cuprins

1. „Cască ochii, Dobrescule!“ 5
2. Mărturisiri postume 25
3. Oaspeţii arhondaricului 31
4. Reconstituirea 39
5. Jeni Cociaşu intră în scenă 45
6. Jeni Cociaşu e suspectă! 61
7. În plină beznă 79
8. „În noaptea asta va muri cineva” 95
9. Un martor incomod 106
10. Omul de la aeroport 116
11. Omul cu sprâncene groase 132
12. Locotenentul Dobrescu nu mai înţelege nimic 151
13. Fetiţa cu chibrituri 156
14. Nedumeririle locotenentului Dobrescu 169
15. Minerva Tutovan nu foloseşte revolver 176
16. Din nou Dobrescu rămâne cu gura căscată 201

{1} Cu ani în urmă, Minerva Tutovan preda matematicile într-un liceu din Bucureşti. Era poreclita *Samuraiul* şi faima exigenţelor sale depăşise de mult hotarele Capitalei. Elevi din Baia Mare şi Suceava povestesc şi azi întâmplări nemaipomenite, înfricoşând bobocii slabi de înger. Dobrescu îi fusese elev şi n-avea să uite multă vreme că la examenul de corigenţă, după ce cu chiu cu vai rezolvase problema, Minerva îi adresase 12 întrebări suplimentare „pentru bun simţ trigonometric“... Isprăvind Facultatea de Drept locotenentul avu surpriza să-şi reîntâlnească fosta profesoară în ipostaza de maior de securitate.

{2} Mărturisesc cu regret că Minerva Tutovan nu mă agrează. Recent, mi-a comunicat telefonic că nu este de acord cu portretul pe care i l-am făcut, considerându-l tendenţios şi exagerat, şi că personal mă sfătuieşte să mă ocup de croşetat, scrisul fiind o treabă subţire. N-aş putea afirma că a folosit un ton şi o terminologie prea duioase (n.a.).

{3} Mă păduchiosule, de ce eşti rău? (ţig. fonetic)